KRISTIN
HANNAH

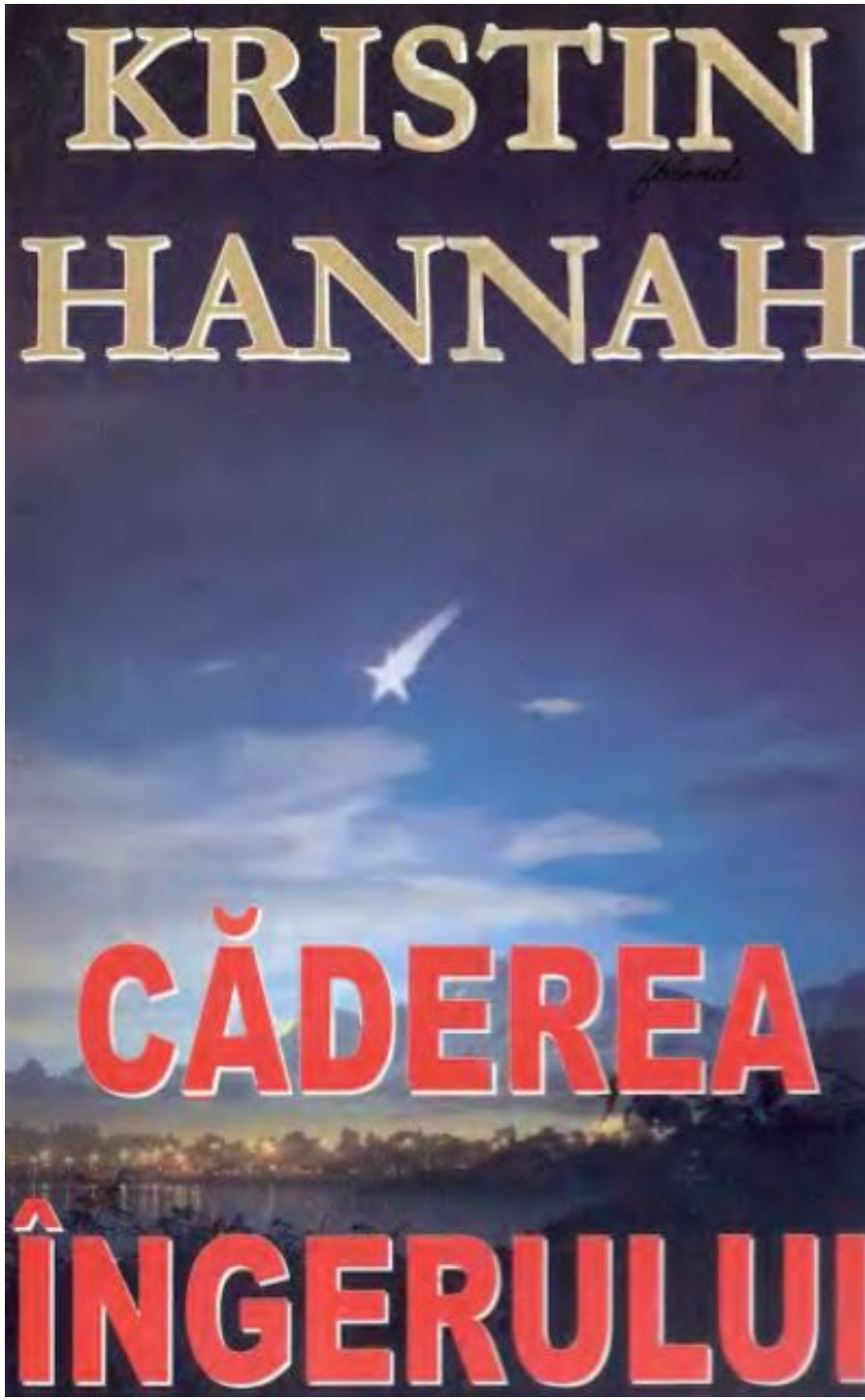

CĂDEREA ÎNGERULUI

KRISTIN HANNAH

CĂDEREA ÎNGERULUI

Traducere: LIVIANA TANE
Titlul original: ANGEL FALLS, 2000

EDITURA LIDER, 2008

Versiune ebook: v1.0, iulie 2019

Partea întâi

Ce ar fi putut fi și ceea ce a fost
Are un singur sens, acela fiind mereu prezentul.
Sunetele pașilor răsună în amintire
Pe cărările pe care nu le-am parcurs.
Către ușile pe care niciodată nu le-am întredeschis…

— T.S. ELIOT – „BURNT NORTON”

1

În ținutul de nord-vest al Washingtonului, munți crenelați de granit se întind spre cerul înnegurat, culmile lor fiind inaccesibile chiar și în era elicopterelor și a aventurierilor cunoscători ai tehnologiilor avansate. În această parte a ținutului, copacii cresc deși ca barba unui bătrân și întunecă totul, în afara celor mai aprige raze ale soarelui. Numai în lunile luminoase ale verii călătorii își pot găsi drumul înapoi spre mașinile pe care le-au parcat pe marginea șoselei.

Adânc în întunecimea neagră-verzuie a acestei păduri străvechi se află orășelul Last Bend. Pentru călători – aici nu există străini – acesta este genul acela de loc care poate fi găsit numai în cele mai îndepărtate colțuri ale propriei imaginații. Când străbat pentru prima oară străzile, oamenii jură că aud un zgomot care poate fi descris ca un hohot de râs. Apoi vin amintirile, unele reale, altele imagini aduse la viață din filme vechi și revista *Life*. Își amintesc de gustul limonadei făcute de bunica lor… sau de sunetul scârțâit al leagănului de pe peluză, alunecând încetișor înainte și înapoi, înainte și înapoi, la sfârșitul unei nopți înăbușitoare de vară.

Last Bend a fost întemeiat acum cinci sute de ani, când un scoțian uriaș, cu umeri largi, pe nume Ian Campbell a renunțat la căminul său ancestral căzut în ruină, din Edinburgh, și a pornit în căutarea aventurii. La un moment dat, undeva – legenda familiei atribuie acest lucru ținutului Wyoming –, s-a apucat de cățărări și și-a petrecut următorii zece ani rătăcind din munte în munte, căutând două lucruri: ultima cățărare și un loc în care să se stabilească.

A găsit ceea ce căuta în lanțul muntos North Cascade din Washington. În acest loc în care Sasquatches erau mai mult decât un mit de pe câmpul de bătălie, unde gheața plutea întregul an pe râuri de un albastru înghețat, el a făcut alegerea. S-a dus cât a putut mai aproape de puternicul Munte Baker și a cumpărat o sută de acri de pășune din cea mai bună, apoi un teren retras aflat pe un drum prunduit care într-o zi va deveni

Autostrada Mount Baker. Și-a construit orașul de-a lungul malului acoperit de pietriș al Angel Lake și l-a numit Last Bend, pentru că și-a spus că singura casă care merită să o ai trebuie să ți-o cauți, iar el și-o găsise pe a sa la ultima cotitură a drumului.

I-a luat ceva timp să își găsească o femeie care să dorească să trăiască într-o cabană cu crăpături acoperite de mușchi, fără curent electric sau apă curentă, dar până la urmă a găsit-o – o fetișcană pătimașă, irlandeză, ale cărei vise se potriveau cu ale sale. Împreună au modelat orașul după propria lor imaginație. Ea a plantat de-a lungul Main Street puieți de arțari japonezi și a împământenit vreo douăsprezece evenimente printre care Ziua Ghețarului, cursa Sasquatch și Halloween-ul.

În același an în care Rightcous Brothers își pierdeau acel sentiment al iubirii, Ian și Fiona au început să ridice casa visurilor lor, o casă uriașă, semicirculară, din bârne, așezată pe o mică ridicătură în mijlocul proprietății ce le aparținea. În unele zile, când cerul era albastru ca oțelul, vârfurile acoperite de gheață ale munților păreau destul de aproape pentru a le atinge. Brazi semeți Douglas și cedri străjuiau peluza cosită cu grijă, protejând livada de răsuflarea înghețată a iernii. La capătul vestic al pământului lor, granița o forma Angel Creek, un golf care susura când soarele strălucea în înalt, fierbinte, în timpul lunilor de vară. În vreme de iarnă, puteau să pășească pe verandele din fața caselor, ascultând ecoul Angel Falls aflată la doar câteva mile distanță.

Acum era a treia generație Campbell care locuia în această casă. Ascuns chiar sub linia înclinată a acoperișului era dormitorul unui băiețel. Nu era foarte diferit de dormitoarele altor băieței de vârsta sa – un pat ce semăna cu o Corvette, afișe cu Batman presărate pe pereții din bârne, asimetrici, cărți cu *Goosebumps* risipite pe podeaua acoperită de un covor aspru, grămezi de dinozauri din plastic, șerpi de jucărie și figurine din *Războiul Stelelor*.

Bret Campbell, în vârstă de nouă ani, stătea, întins pe patul său, privind cum ceasul digital din apropierea patului își schimba cifrele roșii în întuneric. Cinci și treizeci. Cinci și treizeci și unu. Cinci și treizeci și doi.

Dimineața de Halloween.

Dorise să pună ceasul să sune pentru această sâmbătă dimineața atât de deosebită, dar nu știuse cum și, dacă ar fi cerut ajutorul, surpriza sa ar fi fost distrusă. Așa că se ghemui mai confortabil sub Mr. Freeze, așteptând.

La exact cinci și patruzeci și cinci, aruncă așternuturile și se dădu jos din pat. Atent să nu facă niciun zgomot, scoase punga cu lucruri de sub pat și o desfăcu.

Lumina nu era aprinsă, dar nu avea nevoie de ea. Se uitase la aceste lucruri în fiecare noapte, vreme de o săptămână. Costumul lui de Halloween. O pereche lucitoare de cizme vechi, de cowboy, pe care o luaseră de la magazinul Noile Haine ale Împăratului, ce vindea haine folosite, o vestă din imitație de piele luată de la solduri de la Dollar-Saver, o pereche de pantaloni uzați pe care mama sa îi făcuse, o cămașă din stofă ecosez și niște jeanși Wrangler nou-nouți de la magazinul lui Zeke, Feed and Seed, și, mai important decât orice altceva, o stea lucitoare de șerif și o cingătoare de pistoale de la magazinul de jucării. Tatăl lui îi făcuse până și un lasou potrivit pentru un copil, care putea fi agățat de cingătoarea pistoalelor.

Își dădu jos pijamaua și se strecură în costum, lăsând în urmă cingătoarea, armele, pantalonii și pălăria de cowboy cu boruri largi. Nu va avea nevoie de ele chiar acum.

Se *simțea* ca un cowboy adevărat. Apucă fișa de cartotecă ce cuprindea instrucțiunile – pentru orice eventualitate – și deschise ușa dormitorului, aruncând o privire în întunericul de pe hol.

Se uită în jos spre celelalte două dormitoare. Ambele uși erau închise și de sub ele nu se vedea lumină. Cu siguranță sora lui de șaisprezece ani, Jacey, dormea. Era sâmbătă și, după o zi cu meci de fotbal la liceu, întotdeauna dormea până la amiază. Tata fusese toată noaptea la spital cu un pacient, așa că și el va fi obosit de dimineață. Numai mama ar putea să se trezească mai devreme – și să se afle în grajd, gata de plecare, la ora șase.

Apăsă întrerupătorul pentru lumină al ceasului său Darth Maul. Cinci și patruzeci și nouă.

Își lăsă în jos gulerul cămășii și coborî ultimele trepte ale

scării. Căutându-și drumul prin întunericul din bucătărie, apăsă butonul „pornit” al cafetierei (o altă surpriză) și se îndreptă spre ușa din față, deschizând-o încet.

Pe verandă, fu năucit de umbra întunecată a unui bărbat aflat în apropiere, dar imediat își aminti. Era fermierul cu cap de dovleac pe care el și mama îl făcuseră seara trecută. Mirosul de paie proaspete era puternic – chiar dacă trecuse deja o zi.

Bret își croi drum printre decorațiuni, sări de pe verandă și alergă pe stradă. Când ajunse la casa goală pentru musafiri, o coti spre dreapta și se strecură printre a doua și a treia scândură a gardului. Respirând din greu, urcă prin iarba alunecoasă a pajiștii.

Un singur felinar lumina hambarul uriaș, cu două încăperi, pe care-l construise bunicul său. Bret fusese întotdeauna copleșit de faimosul său bunic pe care nu îl întâlnise niciodată, acest bărbat care își lăsase numele străzilor, și clădirilor, și munților, bărbatul care intuise că locul pentru Last Bend era exact aici.

Poveștile despre aventurile bunicului său fuseseră spuse și răspuse de când își putea aminti, iar Bret își dorea să fie exact ca el. Din cauza asta se trezise atât de devreme în această dimineață de Halloween. Urma să o convingă pe mult prea protectoarea sa mamă că era gata să pornească în călătoria nocturnă spre Angel Falls.

Apucă lacătul rece de fier de pe ușa hambarului și îl răsuci pentru a-l deschide. Iubea mirosul acestui vechi hambar; întotdeauna îi aducea aminte de mama sa. Uneori, când era plecat de acasă, mirosea ceva – fân sau piele – și se gândea la ea.

Caii nechezau ușor și se răsuceau în staul, crezând că era vremea mesei. Aprinse lumina și se repezi pe culoarul larg din ciment, spre încăperea cu harnașamente. Se luptă să ridice șaua din lemn pe care o folosea mama sa. O scăpă de două ori înainte să își dea seama cum să o țină în echilibru pe un braț. Târând și zăngănind în urma sa chinga, se îndreptă spre staulul lui Silver Bullet.

Ajuns acolo se opri. Doamne, Bullet părea mai mare în

dimineața asta…

Bunicul nu ar fi abandonat niciodată.

Bret respiră adânc și deschise ușa staulului.

A fost nevoie de multe încercări, dar într-un final reuși să așeze șaua pe spatele înalt al calului. Reuși chiar să strângă chinga. Poate că nu suficient, dar cel puțin închisese catarama.

Îl conduse pe Bullet în centrul arenei. Nu își putea vedea cizmele, erau îngropate în pământul moale. Luminile de deasupra aruncau umbre ciudate asupra lui și a lui Bullet, dar îi plăceau acele linii întunecate, alunecoase. Îi aminteau că era Halloween-ul.

Bullet își înălță capul și sforăi, lovind cu copita în pământ.

Bret strânse în pumn căpăstrul.

— Ho, fetițo, spuse el ușor, încercând să nu se sperie. Așa vorbea mama lui cu animalele. Spunea că și cel mai sălbatic animal poate fi îmblânzit dacă ai răbdare și ești calm.

Ușa hambarului se cutremură, apoi scoase un scârțâit prelung. Lemnul scrâșni pe ciment și ușa se deschise.

Mama stătea în cadrul ușii. În spatele ei, soarele care se înălța avea o culoare frumoasă, purpurie și părea să îi transforme părul într-un foc roz. Nu putea să îi vadă bine chipul, dar îi vedea silueta întunecată profilată pe acea strălucire, și putea auzi sunetul regulat de *clic-clic-clic* al tocurilor cizmelor ei pe beton. Apoi ea se opri, umbrindu-și ochii cu o mână.

— Bret? Dragule, tu ești?

Bret îl duse pe Bullet spre mama care rămăsese pe marginea arenei, cu mâinile în șolduri. Purta un tricou lung, maro, și pantaloni negri de călărie; cizmele ei erau întotdeauna prăfuite. Se uita la el – una din acele priviri de mămică –, iar el își dori ca ea să fi zâmbit.

Strânse cu putere căpăstrul și făcu iapa să se oprească brusc, exact așa cum îl învățaseră la 4-H.

— Am înșeuat-o singur, mamă. Mângâie botul ca de catifea al lui Bullet. Nu am putut să o fac să se liniștească, dar i-am pus chinga exact așa cum trebuie.

— Te-ai trezit devreme – de Halloween, a treia dintre

sărbătorile tale favorite – și ai înșeuat calul pentru mine. Măi, măi. Se aplecă și îi ciufuli părul. Nu îți place să mă lași singură prea multă vreme, nu-i așa, Bretster?

— Știu cât de singuratică devii.

Ea râse, apoi îngenunche pe pământ. Așa era mama sa, nu își făcea niciodată griji că se murdărește – și îi plăcea să își privească copiii în ochi. Cel puțin așa spunea. Își scoase mănușa neagră, uzată din mâna stângă și o lăsă să cadă. Se opri pe coapsa ei, dar nu părea să își dea seama, în timp ce se întindea să înlăture părul de pe fața lui Bret.

— Deci, tinere domn Călăreț, ce ai de gând?

Acesta era un alt lucru care o caracteriza pe mama sa. Nu o puteai păcăli *niciodată*. Parcă ar fi avut vederea prevăzută cu raze X.

— Voiam să merg la o plimbare nocturnă spre Angel Falls cu tine, anul acesta. Anul trecut ai spus că poate mai târziu, când voi fi mai mare. Ei bine, acum sunt mai mare și m-am descurcat destul de bine la târgul de anul acesta – vreau să spun, cu greu *vreun* băiat de nouă ani primește panglica albastră – și mi-am păstrat staulul curat și l-am periat mereu pe Scotty, iar acum pot să pun singur șaua pe bătrânul Thoroughbred. Dacă aș fi mers la Disneyland, cu *siguranță* aș fi atins mâna lui Mickey.

Mama se lăsă pe călcâie. Probabil îi intrase ceva în ochi, pentru că îi erau plini de lacrimi.

— Nu mai ești băiețelul meu, nu-i așa?

El sări pe picioarele ei îndoite, pretinzând că era suficient de mic pentru a mai fi ținut în brațe. Ea luă cu blândețe căpăstrul din mâinile lui, iar el își înfășură brațele în jurul gâtului ei.

Îi sărută fruntea și îl strânse cu putere. Era modul lui preferat de sărut, pe care îl primea în fiecare dimineață la micul dejun.

Îi plăcea când îl ținea astfel. În ultima vreme (din moment ce începuse clasa a patra), trebuise să devină băiat mare. Nu o mai putea lăsa pe mama să îl țină de mână când mergeau pe culoarele școlii… și în mod evident nu îl mai putea săruta pentru la revedere. Așa că acum, doar în aceste momente, mai putea fi un băiețel.

— Atunci cred că orice copil capabil să pună șaua pe acest

cal este gata să meargă într-o călătorie nocturnă. Sunt mândră de tine, puștiule.

El lăsă să îi scape un *Iuhu!* zgomotos și o îmbrățișă.

— Mulțumesc, mamă.

— Nicio problemă. Se desprinse cu blândețe de el și se ridică în picioare. În timp ce rămaseră locului, își lăsă mâna înmănușată să atârne între ei, iar Bret își strecură palma într-ale ei.

Ea i-o strânse.

— Acum trebuie să îl antrenez pe Bullet vreo oră înainte ca Jeanine să vină să încălzească caii. Am un milion de treburi de făcut astăzi, înainte de colind.

— Va face trucuri astăzi?

— Nu de data asta. Îi ciufuli din nou părul, apoi se aplecă după mănușă.

— Pot să rămân să mă uit la tine?

— Îți amintești regulile?

— Doamne, nu, mamă.

— Bine, dar fără să vorbești și fără să te dai jos de pe gard.

El zâmbi.

— Chiar *trebuie* să îmi spui din nou regulile, nu-i așa?

Ea râse.

— Stai jos, Jim Carrey. Întorcându-se cu spatele la el, strânse căpăstrul și dădu frâu iepei. Du-te și adu-mi casca, Bretster.

El alergă spre camera cu harnașamente. Se aplecă lângă cufărul cu inscripția *Lucrurile lui Mike* și îl deschise, căutând printre pulverizatoare împotriva muștelor, perii, căpestre, găleți și cuie de potcoave, până când găsi casca neagră, acoperită cu catifea, plină de praf. Vârând-o sub braț, lăsă capacul să cadă cu zgomot și alergă înapoi în arenă.

Acum mama era cu Bullet și mâinile i se odihneau ușor pe greabănul calului.

— Mulțumesc, dragule. Se aplecă și luă casca.

Când Bret ajunse la locul lui favorit de pe gardul arenei, mama îl îndrepta pe Bullet spre drumul ce aluneca pe lângă perete. Bret se urcă pe bârne și se așeză pe marginea balustradei.

O privi în timp ce se învârtea și se tot învârtea. Ea îl trecu pe Bullet prin toate etapele: mers, trap mărunt, trap intens, apoi galop. Bret se uita cum calul și călărețul deveneau o umbră a mișcării.

Știu instinctiv când sosi momentul în care mama decise să facă săritura. O privise de atâtea ori, încât cunoștea semnele, deși nu ar fi putut spune care erau acestea. Pur și simplu *știa* că urma să facă săritura pe două picioare.

Exact cum știa că ceva nu era în regulă.

Se aplecă înainte.

— Așteaptă, mămico. Obstacolul nu este la locul lui. Cred că cineva l-a mutat…

Dar ea nu îl auzi. Bullet se lupta cu ea, sărind și lovind cu copitele, în timp ce mama încerca să stăpânească iapa, aducând-o la un galop ritmic.

— Ho, fată, mai ușor. Liniștește-te.

Bret auzi cuvintele când mama trecu pe lângă el. Ar fi vrut să se repeadă de pe locul înalt pe care se afla, dar nu avea voie – nu când antrena un cal peste obstacole.

Oricum, era deja prea târziu să mai strige. Mama era deja lângă obstacol. Lui Bret inima îi bătea în piept ca un ciocan.

Ceva nu era în regulă. Cuvintele se ciocniră în mintea lui, crescând uriașe și urâte, cu fiecare suflu. Voia să le strige cu putere, să țipe, dar nu își putea face gura să se miște.

Silver Bullet se cambră și sări cu ușurință peste zidul fals.

Bret auzi strigătul triumfător al mamei sale și râsul ei.

Avu o strălufgerare de ușurare.

Atunci Silver Bullet se opri brusc.

Acum mama râdea, iar în secunda următoare zbura peste cal. Capul ei se lovi atât de tare de stâlpul hambarului, încât tot gardul se zgudui și pe urmă rămase acolo, întinsă pe pământ, cu trupul strâns ca o bucată de hârtie mototolită.

Nu se mai auzea niciun sunet în arena imensă, acoperită, cu excepția propriei respirații grele. Chiar și calul era tăcut, stând alături de călărețul lui, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

Bret alunecă de pe gard și alergă spre mama sa. Se aruncă în genunchi alături de ea. Sângele se prelingea de sub cască,

năclăindu-i părul scurt, negru.

Îi atinse umărul, scuturând-o ușor.

— Mami?

Părul din ce în ce mai însângerat îi alunecă de pe față. Abia atunci el văzu că ochiul stâng îi era deschis.

*

Sora lui Bret, Jacey, a fost prima care i-a auzit strigătul. Veni alergând în arenă, strângând haina tatălui ei în jurul corpului.

— Bretster… apoi își văzu mama zăcând pe jos. Oh, Dumnezeule! *Nu o atinge!* strigă ea spre Bret. Îl chem pe tata.

Bret nu s-ar fi putut mișca nici dacă ar fi vrut. Rămăsese acolo, uitându-se în jos la mama sa zdrobită, rugându-se iar și iar ca ea să se trezească, dar rugăciunile erau mute; nu putea să scoată niciun sunet.

În sfârșit, tata intră în fugă în hambar.

Bret sări în picioare și își întinse brațele spre el, dar acesta nu-i dădu atenție. Bret se dădu înapoi atât de repede, încât se lovi de peretele din lemn. Nu putea respira suficient pentru a plânge. Nu făcea decât să stea acolo, privind sângele roșu-roșu care aluneca pe fața mamei sale. Jacey veni și i se alătură.

Tata îngenunche lângă ea, lăsând jos trusa medicală de culoare neagră.

— Rezistă, Mikaela, șopti el. Cu blândețe, îi scoase casca – oare Bret ar fi trebuit să facă asta? – apoi tata îi deschise gura și își strecură degetele printre dinții ei. Ea tuși și scuipă, și Bret văzu sângele revărsându-se peste degetele tatălui său.

Mâinile tatălui lor erau mereu atât de curate… acum sângele mamei era peste tot, chiar și pe mânecile pijamalei de flanel a tatei.

— Rezistă, Mike, continua tata să spună, din nou și din nou, rezistă. Suntem cu toții aici… rămâi cu noi…

Rămâi cu noi. Asta însemna nu muri… ceea ce însemna că *putea* să moară.

Tata se uită spre Jacey.

— Sună la ambulanță *acum*.

Parcă stătuseră toți acolo ore întregi, înghețați și tăcuți. În sfârșit, luminile roșii pătrunseră prin obscuritatea din hambar. Sirenele țipară, o ambulanță alunecă pe nisip de-a lungul remorcii pentru transportul cailor.

Medici îmbrăcați în albastru veniră alergând în hambar, târând în urma lor un pat pe roți, zgomotos și hurducăit. Inima lui Bret începu să bată atât de tare, încât nu mai putea auzi.

Încercă să strige *Salvați-o!,* dar când deschise gura, nu ieși afară decât un nor negru, dens. Urmări fumul transformându-se într-un roi de păianjeni mărunți, ce se risipeau.

Își încleștă dinții și se dădu înapoi, lovindu-se atât de tare de gard încât rămase amețit. Își acoperi urechile, închise ochii și se rugă cât de fierbinte putu.

A murit.

Amintirile îi veniră în grabă în minte, fără nicio ordine anume, unele cu un iz suav de trandafiri, după o ploaie de primăvară, altele mirosind a nisip din lacul lângă care gustase primul sărut care contase. Unele – prea multe – veneau învăluite ca o pânză irizată, lipicioasă de regrete.

Acum o mișcă, așezându-i corpul pe un pat străin. Luminile sunt atât de strălucitoare, încât nu își poate deschide ochii. Pornește un motor și mișcările îi provoacă durere. Oh, Doamne, cum o doare…

Aude vocea soțului ei, moale, șoptind cuvinte drăgăstoase care o conduseseră prin ultimii zece ani ai vieții sale și, deși nu aude nimic din partea copiilor, copiii ei, știe că sunt acolo, privind-o. Mai mult decât orice, dorește să aibă șansa de a le spune ceva, chiar dacă și numai un singur sunet, un suspin, ceva…

Lacrimi fierbinți îi curg din colțurile ochilor, alunecă în spatele urechilor și umezesc perna tare cu miros neplăcut de sub capul ei. Își dorește să și le rețină, să le poată înghiți, astfel încât copiii să nu le vadă, dar un asemenea control a dispărut, ca și abilitatea de a-și ridica mâna pentru un ultim semn.

În fond, poate nu plânge deloc, poate că este sufletul ei, care se desprinde de corp în picături pe care nimeni nu le va vedea vreodată.

2

Când era tânăr, Liam Campbell nu reușise să plece destul de repede din Last Bend. Orașul îi păruse atât de mic și de plin de constrângeri, ca și cum ar fi fost strâns în pumnul faimosului său tată. Oriunde se ducea, Liam era comparat cu tatăl său mai-mare-decât-viața-însăși și se simțea mărunt. Chiar și acasă se simțea invizibil. Părinții lui erau atât de îndrăgostiți… pur și simplu nu mai rămăsese suficient loc pentru un băiat care citea cărți și tânjea să fie pianist.

Spre marea sa uimire, fusese acceptat la Harvard. Până când își terminase studiile, învățase că nu era destul de bun pentru a fi pianist. Cel mai bun din Last Bend, chiar și de la Harvard, nu era suficient. Ar fi putut fi profesor la o școală particulară scumpă, poate, dar talentul său nu cuprindea puterea sau furia sau pasiunea disperată a celui mai bun dintre cei mai buni. Așa că, încetul cu încetul, abandonase acest vis din tinerețe și își întorsese atenția spre medicină. Dacă nu era destul de talentat pentru a distra oamenii cu mâinile sale, considera că era suficient de abil pentru a vindeca cu ajutorul lor.

Studie zi și noapte, știind că un om liniștit ca el, atât de rezervat și obișnuit, trebuia să fie mai bun decât se cerea.

Terminase școala în fruntea clasei și obținuse o slujbă unde uimise și înspăimântase pe toți acei colegi ai săi din Liga Ivy – la clinica de SIDA din Bronx. Erau zilele de început ale acestei epidemii și oamenii erau îngroziți de boală. Liam credea că acolo, printre cei care sufereau cu adevărat, va reuși să descopere bărbatul care trebuia să devină.

În încăperile cu miros de moarte și disperare, a adus o schimbare în viața pacienților, dar nu a ajuns niciodată să spună „Vei fi bine. Ești vindecat”.

În schimb, prescria medicamente care nu aveau efect și strângea mâini care deveneau din ce în ce mai neputincioase. Ținea în brațe nou-născuți care nu vor avea niciodată șansa de a visa să trăiască la Paris. A scris certificate de deces până când nu a mai putut ține în mână un stilou fără să fie îngrozit.

Când mama sa muri de un atac de cord, se întoarse acasă și avu grijă de tatăl său care, pentru prima dată, avea nevoie de singurul său fiu. Liam intenționase întotdeauna să plece din nou, dar pe urmă o întâlnise pe Mikaela…

Mike.

Alături de ea, în sfârșit, își găsise locul în lumea asta.

Acum era la spital, așteptând să afle dacă va trăi…

Se aflau aici doar de câteva ore, dar se simțea ca și cum ar fi fost dintotdeauna. Copiii lui erau în sala de așteptare – și-i putea imagina, strânși unul în altul, plângând, Jacey ștergând lacrimile fratelui său mai mic – și, deși își dorea să fie cu ei, știa că, dacă s-ar fi uitat în acest moment la copii, ar fi cedat și lacrimile lui i-ar fi distrus pe toți.

— Liam?

Se răsuci repede în direcția vocii. Șoldul i se lovi de o masă pe roți și medicamentele se împrăștiară. Se întinse să le adune.

În fața lui stătea doctor Stephen Penn, șeful de la neurologie. Deși era de vârsta lui Liam – tocmai împlinise cincizeci de ani – Stephen arăta mai bătrân și mai obosit. Jucau golf împreună de ani întregi, el și Stephen, dar nimic din relația lor de până acum nu îi pregătise pentru așa ceva.

Îi atinse umărul lui Liam.

— Vino cu mine.

Merseră unul lângă altul prin coridorul auster spre secția de terapie intensivă. Liam observă felul în care surorile medicale îi ocoleau privirea. Era umilitor să știi cum e să fii „ruda cea mai apropiată”.

În sfârșit intrară într-o rezervă cu pereți de sticlă în care zăcea Mikaela într-un pat îngust, în spatele unei perdele deschise la culoare. Semăna cu o păpușă ruptă, conectată la acele mașini – ventilatoare, IV-uri, monitoare care urmăreau totul, de la bătăile inimii până la presiunea intracraniană. Ventilatorul respira în locul ei, fiecare respirație fiind un *fâșăit* în camera liniștită.

— Creierul… *ei* funcționează, dar nu știm la ce nivel, din cauza medicamentelor. Stephen aduse un ac subțire și lovi piciorul mic, gol al Mikaelei, fără să spună nimic când ea nu

răspunse. Mai făcu alte câteva teste, pe care știa că Liam le va evalua împreună cu el. Apoi spuse încetișor: Chirurgul este pregătit să intervină, pentru orice eventualitate, dar nu am identificat nimic chirurgical. O hiperventilăm, îi controlăm tensiunea și temperatura. Limităm evoluția oricărei sângerări… ei bine, știi că facem tot ce ne stă în putință.

Liam închise ochii. Pentru prima oară în viața lui își dorea să nu fi fost medic. Nu voia să înțeleagă realitatea stării ei. Aveau un centru medical de nivel înalt și câțiva dintre cei mai buni medici din nordul orașului San Francisco, dar adevărul era că în acest moment nu se putea face absolut nimic pentru ea.

Nu voia să spună nimic, dar nici nu reușea să țină totul înăuntru.

— Nu știu cum să trăiesc fără ea…

Când Stephen se întoarse spre Liam, o expresie tristă, înțelegătoare îi cuprinse fața. Pentru o fracțiune de secundă, nu era specialist, doar om, soț și înțelegea.

— Vom ști mai multe mâine, dacă… Nu își termină propoziția; nu era nevoie.

Dacă va trece cu bine de această noapte.

— Mulțumesc, Steve, spuse Liam, abia auzindu-i-se vocea peste zumzetul mașinilor și acel *pic-pic-pic* regulat al perfuziilor.

Stephen se pregătea să plece, dar se opri în ușă și se întoarse.

— Îmi pare rău, Liam. Fără să aștepte un răspuns, părăsi încăperea. Când reveni, îl însoțeau mai multe surori medicale. Împreună, o transportară pe Mikaela din cameră pentru alte teste.

Curajul, își spuse Liam, nu era o emoție fierbinte, usturătoare specifică doar oamenilor care se alăturau trupelor speciale sau săreau din avion sau escaladau munți fără nume. Era un lucru tăcut, de cele mai multe ori rece ca gheața; ultimul lucru infim pe care îl găsești când crezi că totul a dispărut. Era să dai ochii cu copiii tăi în momente ca acestea, să le ții mâinile și să le ștergi lacrimile, când crezi că nu ai tăria de a o face. Era să îți înăbuși propria durere și să mergi mai departe.

Își alunga propria teamă. Cumva, nu știa cum, o ferecă și o

îngropă. Se concentră asupra lucrurilor care trebuiau făcute. Învățase că tragedia vine înfășurată în multe detalii – formulare ce trebuiau completate pentru asigurare, valize ce trebuiau făcute *pentru orice eventualitate,* programări care trebuiau modificate. Reuși să facă toate acestea fără să cedeze; dacă o făcea fără să aibă contact vizual cu o altă ființă umană, prea bine, atunci așa o va face. O sună pe Rosa Luna – mama lui Mike, care locuia în partea de est a statului – și lăsă un „sună-mă urgent" pe robotul telefonului. Pe urmă, neputând să mai amâne, se întoarse pe coridorul aglomerat al intrării în spital.

Jacey ședea pe unul dintre scaunele acoperite cu vinil roșu din apropierea magazinului, citind o revistă. Bret era pe podea, jucându-se fără chef cu jucăriile pe care personalul spitalului le ținea în cutii de plastic.

Mâinile lui Liam începură să tremure. Își încrucișă brațele cu putere și rămase acolo, balansându-se ușor. *Doamne, ajută-mă,* se rugă el, apoi își sili mâinile să coboare și înaintă în sală.

— Salut, copii, spuse el încetișor.

Jacey țâșni în picioare. Revista pe care o citea zbură pe podea. Ochii îi erau umflați și roșii, gura o linie tremurândă. Purta un tricou din bumbac roz, șifonat și niște jeanși largi.

— Tată?

Bret nu se ridică. Împinse jucăriile și își șterse ochii umezi, ridicându-și bărbia.

— A murit, nu-i așa? spuse cu o voce atât de surdă și învinsă, încât Liant simți durerea ridicându-se din nou înăuntrul său.

— Nu a murit, Bretster, spuse el, simțind înțepătura fierbinte a lacrimilor. *La naiba.* Își promisese că nu va plânge, nu în fața lor. Acum aveau nevoie de tăria lui; teama trebuia purtată doar de el. Își sili ochii să se deschidă larg și, apoi îngenunche alături de fiul său și îl luă în brațe, strângându-l cu putere. Ar fi vrut să fie ceva ce ar fi putut să spună, o frântură de magie care să le spulbere teama. Dar nu era nimic altceva, în afară de „să așteptăm și să vedem", și asta nu suna prea liniștitor.

Jacey îngenunche lângă Liam și își apăsă obrazul de umărul lui. El își strecură celălalt braț și în jurul ei.

— Este în stare nu foarte bună, spuse el moale, căutându-și

fiecare cuvânt. Cum să le spui copiilor tăi că mama lor ar putea muri? A suferit o lovitură la cap destul de gravă. Are nevoie să ne rugăm pentru ea.

Bret se strânse și mai aproape de Liam. Corpul lui începu să tremure; lacrimile lui umeziră halatul lui Liam. Când se uită la el, Bret își sugea degetul mare.

Liam nu știa ce să facă. Bret nu își mai sugea degetul de mulți ani și uite-l acum, strângându-se lângă tatăl lui ca un copilaș, încercând cu disperare să se liniștească.

Liam știa că de acum copiii lui vor cunoaște acel adevăr terifiant, întunecat, cel pe care el și Mike încercaseră atât de mult să îl țină la distanță de ei: lumea putea fi un loc înfricoșător. Uneori o singură clipă poate schimba totul și oamenii – indiferent cât de mult i-ai iubi – ar putea muri.

Orele de veghe se scurseră una după alta și formară o zi.

În sfârșit, era zi. Liam stătea în sala de așteptare, cu copiii săi, fiecare urmărind pirueta înceată, metodică a limbilor negre ale ceasului de perete. Trecuseră ore de când niciunul dintre ei nu vorbise. Aflaseră că vorbele aveau densitatea plumbului. Fiecare părea să te țintuiască la pământ. Așa că rămăseseră așa, împreună și, cu toate acestea, singuri.

La ora opt auziră pași venind spre ei pe hol. Liam tresări instantaneu și se aplecă înainte. *Te rog, să nu fie vești proaste…*

Mark Montgomery, prietenul lui Jacey, se strecură în camera tăcută, aducând cu el un impuls de energic.

— Jace? spuse el, cu o voce mult prea puternică. Se opri în ușă. Purta un tricou roșu cu alb și pantaloni largi negri din bumbac. Tocmai am auzit…

Jacey alergă în brațele sale, suspinând la pieptul lui. În sfârșit, se retrase și îl privi.

— Noi… nu am văzut-o încă. Mark își lăsă un braț în jurul ei și o conduse spre canapea. Se așezară împreună. Jacey se sprijini de el. Sunetul liniștit al vocilor lor șoptite plutea prin cameră.

Liam merse spre Bret și îl îmbrățișă, cuibărindu-și fiul în brațe, purtându-l înapoi spre scaun. Și priviră din nou ceasul.

Chiar înainte de ora nouă, Stephen intră.

Liam îl lăsă pe Bret pe podea. Apoi se ridică și merse spre Stephen.

— La fel, spuse ușor Stephen. Nu mai pot face nimic pentru ea în seara asta. Trebuie să așteptăm și să vedem. Apoi își coborî vocea, vorbind cu îngrijorarea unui prieten: Du-ți copiii acasă, Liam. Încearcă să dormi puțin. Vom vorbi din nou mâine-dimineață. Dacă ceva se… întâmplă, te voi suna.

Liam știa că Stephen are dreptate. Ar trebui să îi ducă acasă pe copii, dar gândul de a merge în casa aceea goală-goluță…

— Du-i acasă, Liam, spuse din nou Stephen.

Liam suspină.

— Bine.

Stephen îl bătu ușor pe umăr, apoi se întoarse și plecă.

Liam respiră adânc.

— Să mergem, copii. Este vremea să mergem acasă. Ne vom întoarce mâine-dimineață.

Jacey se ridică.

— Acasă? Părea îngrozită. Liam știa că nici ea nu voia să intre în acea casă.

Mark aruncă o privire spre Jacey, apoi spre Liam.

— Câțiva dintre noi voiam să mergem la casa bântuită. Poate… vrei să mergi?

Jacey scutură din cap.

— Nu, trebuie să rămân…

— Du-te, Jace, spuse blând Liam. Doar să îți iei pagerul cu tine. Te sun dacă se întâmplă ceva.

Ea se apropie spre el.

— Nu, tată…

O trase în brațele sale și o strânse puternic, șoptind:

— Mergi, Jace. Gândește-te la altceva pentru o oră sau două. În felul acesta, nu o putem ajuta.

Ea se dădu înapoi. Putea vedea lupta care se dădea înăuntrul ei; voia să plece și voia să rămână. Într-un final, se întoarse spre Mark.

— Bine. Poate pentru câteva minute.

Mark se apropie, luă mâna lui Jacey într-a lui și o conduse afară din încăpere.

— Tată? spuse Bret după ce ea plecă. Mi-e foame.

— Iisuse, Bretster, îmi pare rău. Să mergem acasă.

Bret își vârî din nou degetul în gură și se ridică în picioare. Părea mic și patetic. Pentru prima oară Liam observă hainele pe care le purta fiul său: cămașă din flanel ecosez, vestă din imitație de piele cu o stea mică de șerif prinsă în piept, jeanși rigizi Wrangler și cizme de cowboy. Un costum. Casa bântuită.

La dracu'.

Era aproape zece. În ultimele ore, în tot orașul, copii costumați în astronauți, extratereștri și prințese se vânzoleau pe lângă furgonete. Părinții lor, deja obosiți și cu dureri de cap înainte de a începe totul, vor porni motorul și muzica – adesea rock-and-roll amintind tinerețea lor – și vor conduce spre singurul loc cu locuințe construite după un proiect din Last Bend. Într-un oraș în care cel mai apropiat vecin al tău se află de cele mai multe ori la o jumătate milă distanță, mersul cu colindul de Halloween trebuia planificat cu mare grijă.

Liam se uită în jos, spre fiul său. Își aminti brusc – Mike stând până noaptea târziu pentru a termina pantalonii care se asortau.

— Vrei să mergem cu mașina în Angel Glen la colindat?

Bret își supse degetul, apoi scutură încet din cap.

Liam înțelese. Mama era cea care organiza de fiecare dată petrecerea de Halloween.

— Bine, fiule. Să mergem.

Ieșiră împreună, în noaptea rece, înghețată de octombrie. Aerul mirosea a frunze moarte și a pământ negru, gras.

Urcară în mașină și porniră spre casă. Când se deschise, ușa garajului dezvălui un gol tânguitor, scârțâind și rupând tăcerea.

Îl luă de mână pe fiul său și îl conduse în casă. Vorbeau din când în când – despre ce, Liam nu ar fi putut spune. Aprinse luminile din interior, toate, până când casa deveni scăldată de o lumină amăgitoare.

Dacă nu ar fi fost nenorocita asta de tăcere.

Pregătește cina lui Bret.

Iată, concentrează-te la asta.

Sună telefonul. Mormăind ceva spre Bret, Liam se repezi spre bucătărie și răspunse.

— Bună, Liam. Sunt Carol. Tocmai am auzit… îmi pare tare rău…

Și astfel începu.

Liam se lipi de perete, auzind, fără să asculte. Îl privi pe Bret mergând spre camera de zi și așezându-se pe canapea. Se auzi *clicul* televizorului, când acesta fu aprins. *Familia Rugrat,* țipător de tare. Bret se uita cu ochii uscați la desenele sale cel mai puțin preferate, cele despre care chiar săptămâna trecută spusese că sunt „pentru copii”. Se ghemui ca o minge, sugându-și degetul.

Liam închise. Își dădu seama o clipă prea târziu că Carol încă mai vorbea și își ceru scuze în gând.

Apoi se duse în bucătăria goală, întrebându-se ce naiba să îi pregătească lui Bret pentru cină. Deschise frigiderul și se uită spre grămada de borcane și cutii de carton. Găsi un recipient de plastic ce conținea rămășițe de spaghette cu sos, dar nu avea idee de când erau. În congelator găsi duzini de recipiente similare, fiecare însemnată cu data și conținutul, dar fără instrucțiuni de pregătire.

Telefonul sună din nou. De data asta era Marion de la asociația locală 4-H. Aruncă repezit o explicație confuză, mulțumi pentru rugăciuni și închise.

Nu făcu nici cinci pași de lângă telefon, că acesta sună din nou. De data asta îl ignoră, merse în camera de zi, și îngenunche lângă fiul său.

— Ce spui dacă comandăm niște pizza?

Bret își scoase degetul din gură.

— Jerry nu face livrări de Halloween. Nu după ce anul trecut familia Monroe și-a făcut cort din camioneta lui.

— Oh.

— Este noaptea de prăjit, oricum. Mama și cu mine am pus puiul în sos, seara trecută. Este marinat.

— Prăjit. Pui și legume. Cât de greu putea fi? Vrei să mă ajuți să gătesc?

— Nu știi cum.

— Pot să tai abdomenul unui om, să îi scot apendicele și să îl cos la loc. Sunt sigur că pot găti cina pentru un băiețel.

Bret se încruntă.

— Nu cred că trebuie să știi toate astea pentru a prăji.

— De ce nu te urci pe un scaun de bucătărie? O să facem asta împreună.

— Dar nici *eu* nu știu.

— O să ne dăm seama. Va fi distractiv. Haide! Îl ajută pe Bret să se ridice de pe canapea și îl urmă în bucătărie. Când Bret se așeză pe un scaun, Liam merse la frigider și scoase pungile de plastic pline cu legume și pui marinat. După câteva căutări, găsi fundul pentru tăiat și un cuțit mare.

Începu cu ciupercile.

— Mama nu pune și ciuperci. Nu-mi plac.

— Oh. Liam puse ciupercile înapoi în pungă și luă conopida.

— Nu. Bret păru speriat. Ți-am spus că nu știi să faci…

Liam înșfacă niște broccoli.

— Asta este bine?

— Mh-h. *Mulți* copaci.

Începu să îi taie.

— Mai mărunt! strigă Bret.

Liam nu-l privi. Mărunți broccoli, dar forma acestora îi făcea munca foarte dificilă.

— Trebuie să pui ulei în cratiță.

Sună telefonul. Liam îl ridică fără chef. Era prietena lui Mike, Shaela, de la Saddle Club. Întrebă dacă putea ajuta cu ceva.

Liam găsi oala electrică.

— Mulțumesc, Shaela, spuse el în mijlocul propoziției ei – *Doamne, nu-mi vine să cred* – sau ceva de genul acesta și închise. Apoi băgă în priză oala și turnă înăuntru o ceașcă de ulei.

— Este prea mult ulei, spuse Bret încruntându-se, în timp ce telefonul începu din nou să sune.

— Mie îmi place mai prăjit. Liam răspunse la telefon. Era Mabel de la programul de salvare a cailor și el repetă ceea ce spusese tuturor celorlalți. Pe când Mabel spunea „Îmi pare rău” pentru a patra oară, Liam aproape țipă. Aprecia telefoanele – cu adevărat –, dar ei făceau lucrurile să pară mult prea reale. Și

acum nenorocitul de ulei sărea și fumega.

— Tată…

Îi închise lui Mabel telefonul în timp ce ea încă mai vorbea.

— Îmi pare rău, Bretster. Îmi pare rău. Aruncă puiul și marinata în ulei. Sări în toate părțile. Picături mici de ulei incandescent îi atinseră obrajii și îl înțepară.

Înjurând, se întoarse la broccoli.

Telefonul sună din nou și își tăie degetul. Sângele se prelinse peste legume și pătă masa.

Bret strigă:

— Tată, sângerezi!

Țăăărrr… țăăărrr…

Detectorul de fum se declanșă, *buzzzz*. Liam se întinse după telefon și lovi oala cu coapsa. Puiul gras, uleiul aprins și fumul se împrăștiau peste tot.

Era Myrna de la Lou Bowl-O-Rama, întrebând dacă putea face ceva.

Când Liam închise, respira atât de adânc, încât simți că amețește. Îl văzu pe Bret sprijinindu-se de frigiderul rece, cu trupul scuturându-i-se și cu degetul în gură.

Liam nu știa dacă vrea să strige, să plângă sau să fugă. Îngenunche în fața lui Bret. Alarma de fum încă mai țârâia, iar sângele îi picura în continuare din deget.

— Îmi pare rău, Bretster. Dar totul este în regulă.

— Mama nu gătește așa.

— Știu.

— O să murim de foame.

Își puse palma pe ceafa lui Bret și se uită în ochii fiului său, ca și cum prin simpla voință l-ar fi putut face să se simtă în siguranță.

— Nu o să murim de foame. Acum, ce spui dacă mergem în oraș să luăm cina?

Bret se uită în sus spre el.

— O să mă duc să îmi schimb hainele, bine?

Liam îl îmbrățișă din nou. Era singurul lucru pe care se gândea că îl poate face.

Bret plângea, încet, tăcut, și Liam simțea că propria-i inimă

se va rupe din cauza tăcerii patetice a acestor lacrimi.

3

Jacey ajunse acasă mai devreme decât se așteptase Liam, arătând palidă și obosită. Abia dacă spuse o vorbă; în schimb, îl sărută pe obraz și urcă în camera ei.

Când fu sigur că amândoi copiii adormiseră, Liam se duse în biroul Mikaelei. Deschise ușa și aprinse lumina. Primul lucru pe care-l sesiză fu parfumul ei, dulce și delicat, ca o ploaie proaspăt căzută. Biroul ei era acoperit cu teancuri de hârtii aruncate la întâmplare. Dacă închidea ochii, și-o putea imagina șezând la acel birou, ținând în mână o ceașcă aburindă de cafea franțuzească, cu privirea lipită de monitorul calculatorului, în timp ce scria scrisoare după scrisoare în numele animalelor care erau neglijate.

Într-o zi obișnuită, s-ar fi uitat spre el, cu frumoșii ei ochi plini de compasiune. *În Skykomish este o iapă atât de înfometată, încât nu se mai poate ridica în picioare… Putem să o mai aducem la noi încă o dată?*

Merse spre biroul ei și împinse de pe scaun un morman de ziare. Căzură cu zgomot pe podea. Deschise calculatorul și intră pe internet, unde căută „lovituri la cap”.

O oră întreagă citi despre durerile altor oameni. Umplu o pagină galbenă cu frânturi de informație – cărți, specialiști, medicamente. Orice ar fi putut să aibă însemnătate. Dar, în final, știa tot ceea ce știuse de la început. Nu era nimic altceva de făcut decât să aștepte, închise calculatorul fără să se mai obosească să închidă mai întâi programul și ieși din cameră.

La parter, își turnă o porție dublă de tequila – lucru pe care nu îl mai făcuse de la ultima petrecere cu dans Tex-Mex din Legion Hall, în urmă cu două veri. O înghiți dintr-o singură sorbitură. Dezamăgit că lumea încă părea remarcabil de stabilă, își turnă și mai bău încă una. În sfârșit, aceasta îi conferi minții sale o anume insensibilitate și de data asta nodul din gât îi dispăru.

Se duse spre fereastra imensă care încadra tabloul pajiștii întunecate de afară. Caii nu puteau fi văzuți în această noapte

neagră, dar erau acolo, afară. O duzină de cai salvați de Mikaela. Fuseseră aduși din toate ținuturile de vest ale acestei jumătăți de stat, de la particulari și de la ferme falimentare. Sosiseră distruși, înfometați și neîngrijiți, dar Mikaela îi vindecase, unul câte unul, apoi îi dăduse unor persoane potrivite. Avea o inimă atât de blândă. Asta era ceea ce el iubea cel mai tare la ea.

Dar când îi spusese ultima oară acest lucru? Nu își putea aminti. La naiba cu asta.

Nu fusese niciodată priceput cu cuvintele. Își *arăta* dragostea, iar și iar, dar știa că și cuvintele contau.

Își dorea nespus să își poată aminti ultima oară când îi spusese că ea era soarele și luna lui, întreaga sa lume.

Își mai turnă un pahar și se prăbuși pe canapeaua joasă.

Putea muri…

Nu. Nu își va lăsa mintea să rătăcească pe acest drum. Mike se va trezi în curând, în orice moment, și vor râde împreună despre cât de teamă i-a fost.

Dar acel drum îl chemă înapoi; simțea disperarea arzând, o auzea foșnind ca un copac de-a lungul umerilor săi.

Închise ochii, amintindu-și tot despre ea, și, când îi deschise, era acolo, alături de el, pe canapea. Purta acei jeanși Levi's, destrămați, pe care el amenința mereu că o să-i arunce, și tricoul cu guler negru care s-ar fi putut potrivi unei femei cu o statură de două ori cât a ei. Se lăsa pe spate și se uita spre el.

Ar fi vrut să o atingă, să îi atingă moliciunea tricoului favorit, să sărute plinătatea buzei sale de jos, dar știa că nu era cu adevărat acolo. Era înăuntrul său, umplându-l atât de mult, încât dădea pe dinafară.

— Ai fi râs dacă m-ai fi văzut în bucătărie în seara asta, iubito.

Nu își mai putea ascunde durerea înăuntrul său; nu putea să fie puternic. În sfârșit, se lăsă pe spate pe canapea și plânse.

— Tati? Vocea mică, ezitantă pluti în josul scărilor. Cu cine vorbești?

Mike dispăru.

— Nu vorbesc cu nimeni. Își șterse ochii și se ridică în

picioare. Traversă camera și urcă treptele.

Bret stătea în capul scărilor, în pijamaua sa improvizată – un tricou purpuriu și boxeri din flanel. Undeva în zăpăceala din sertarele dulapului erau mai multe pijamale, dar numai Mike putea găsi ceva în nebunia aceea.

— Nu pot să adorm, tati.

Liam îl luă pe Bret în brațe și îl duse spre dormitorul mare, așezându-l în patul care era mult prea larg fără Mike în el. Se așeză lângă fiul său.

— Se uita la mine, tată.

Liam îl strânse mai tare pe Bret. Era caraghios, dar numai săptămâna trecută Liam își spusese că Bret creștea mult prea repede. Acum băiatul din brațele sale părea imposibil de mic, iar de dimineață dăduse înapoi. Era un lucru de care trebuia să se ocupe… mai târziu.

— Când ai văzut-o pe mama, ochii ei erau deschiși. Asta vrei să spui?

— Se uita direct spre mine, dar… nu era acolo. Nu era mami.

— Era mult prea rănită ca să mai închidă ochii, iar acum este mult prea rănită pentru a-i deschide.

— Pot să o văd mâine?

Liam se gândi cum va arăta – cu fața lovită și umflată, lipsită de culoare, cu un tub strecurându-i-se într-o nară, cu toate acele înfipte în vene, toate… ar îngrozi un copil. Liam știa cum erau acele amintiri – le avea în legătură cu tatăl său. Unele lucruri, odată văzute, nu pot fi uitate niciodată și imaginea lor te afectează pentru totdeauna.

— Nu, puștiule, nu cred. Este împotriva regulilor spitalului să lase copiii la terapie intensivă. Vei putea să o vezi… imediat ce va fi transferată într-un salon obișnuit.

Bret șopti:

— Așa arată morții în filme.

— *Nu* este moartă. Ea doar… se odihnește o vreme. Ca Frumoasa din Pădurea Adormită.

— Ai încercat să o săruți?

Îi luă mult timp lui Liam să răspundă.

— Da, Bretster. Am încercat asta.

*

Liam rămase în pat până când Bret adormi, apoi se ridică cu grijă și cobori la parter. De data asta își făcu o ceașcă de cafea. Dumnezeu era martor că tequila nu îl ajuta.

Ai încercat să o săruți?

Liam se uită spre tavanul înclinat, acoperit cu lemn.

— Ai auzit asta, iubito? Voia să știe dacă am încercat să te sărut.

Sună telefonul.

Îl ignoră. Când sună a patra oară, declanșă robotul. Nu era pregătit să audă vocea lui Mike, moale, guturală. Își închise strâns ochii. *Ați sunat la familia Campbell și la biroul de iarnă pentru programul de salvare a cailor din Whatcom County. Nimeni nu vă poate răspunde în acest moment…*

Când mesajul se termină, o altă voce se auzi.

— *Hola,* doctor Liam. Sunt Rosa. M-am întors…

Liam ridică receptorul.

— Bună, Rosa.

— Doctor Liam. Dumneavoastră sunteți? Îmi pare rău că nu v-am sunat mai devreme, dar seara asta am lucrat în schimbul de noap…

— Mike a avut un accident, spuse el repede, cât încă mai avea curaj să pronunțe cuvintele. Pe urmă, respirând adânc, îi spuse soacrei sale totul.

Se făcu pauză la celălalt capăt.

— Am să fiu acolo mâine.

— Mulțumesc, spuse el, fără să realizeze în acel moment cât de mult avea nevoie de ajutorul ei în această situație. Aranjez eu pentru biletul de avion.

— Nu. Voi veni mai repede cu mașina. Plec mâine-dimineață la prima oră. Ea va…

Trece de noaptea asta.

— Sperăm că da, răspunse el întrebării nerostite. Mâine-dimineață va fi… bine. Mulțumesc, Rosa.

— Doctor Liam? încă o pauză, apoi un slab: Roagă-te pentru

ea. Mai mult decât medicina și mașinile, va avea nevoie de Dumnezeu acum. Roagă-te pentru ea.

— În fiecare clipă, Rosa. În fiecare clipă.

După ce închise telefonul, se duse în dormitor. Avu nevoie să își adune tot curajul doar pentru a trece pragul. Când venise mai devreme aici, îl avusese pe Bret cu el și copilul din brațele sale acționase ca un talisman. Acum, Liam se simțea foarte vulnerabil și singur. *Acesta* era locul căruia îi aparținea Mike; în această cameră, a lor, cea pe care ea o vopsise o dată roșu ca focul, doar pentru a se distra; cea care acum avea luni aurii și stele stilizate pe pereții albi ca o coajă de ou, și un pat cu baldachin de șifon despre care spunea că o face să se simtă asemeni lui Candice Bergen în „Vântul și leul". Din nefericire, și pe el îl făcea să se simtă precum Candice Bergen, și ce-i cu asta? Adora camera lor, așa că se strecură în patul lor în fiecare seară și îi mulțumea Domnului că ca îl dorea acolo. Pe el, un bărbat obișnuit a cărui singură pretenție de extraordinar era profunzimea dragostei sale pentru o femeie.

Rosa Elena Luna merse spre altarul mic din camera de zi și aprinse cu grijă două candele. Pete înguste de lumină străluciră peste sticla roșie.

Se prăbuși în genunchi pe podeaua acoperită cu linoleum și își împreună mâinile, uitându-se la imaginea Sfintei Fecioare, în timp ce începea să se roage. Mai întâi, ruga adusă Domnului.

Dar cuvintele familiare nu ușurau durerea care i se răspândea în piept. Lacrimile îi împăienjeniră ochii, dar nu căzură. Învățase cu mult timp în urmă că lacrimile erau numai stropi de apă care nu aveau puterea de a vindeca.

Înșfăcă piciorul șubred al mesei și se ridică în picioare. După o seară lungă petrecută la cină, genunchii ei scoaseră un sunet ca de băț frânt.

Pentru prima oară după mulți ani, dorea să îl sune pe William Brownlow. Se uită cu jind spre telefonul de pe perete.

Nu i-ar fi de niciun ajutor, desigur. Nu îl mai văzuse de mulți ani. Sunville era un oraș mic, dar chiar și așa se învârteau în cercuri diferite. Era proprietarul unei livezi modeste de meri –

nu era un bărbat puternic sau bogat, după standardele obișnuite, dar, în comparație cu Rosa, ar fi putut la fel de bine să fie un Kennedy. Deși era tatăl Mikaelei, nu se purtase niciodată ca un tată cu ea. Avea o altă familie, una albă ca un crin. Petrecuse cincisprezece ani în patul Rosei, dar fiecare moment fusese furat soției și copiilor săi legitimi.

Nu ar veni în ajutorul fiicei sale bastarde.

Rosa rămase în întunericul camerei de zi. Ici și colo lumina palidă a lunii se strecura printre perdelele uzate, iluminând canapeaua la mâna a doua, mesele din plastic de culoarea lemnului, picturile religioase de pe pereți. Mikaela și Liam încercaseră adesea să o determine pe Rosa să plece din această casă sau să accepte bani pentru reparația ei, dar ea îi refuzase întotdeauna. Îi era teamă că, dacă va pleca, ar uita greșelile pe care Domnul voia ca ea să și le amintească.

Totul începuse aici, în această casă pe care nu ar fi trebuit să o accepte niciodată. Păruse destul de sigură în acel moment, un cadou de la bărbatul care o iubea. În acele vremuri, încă mai credea că își va părăsi soția.

Lumina candelelor făcea vizibile dungile de condens care alunecau în josul geamurilor mult prea subțiri ale ferestrelor.

Când Mikaela era tânără, îi plăcea acel condens. Striga la Rosa: *Uite, mamă, plouă în casă.*

Rosa se întreba acum dacă Mikaela înțelesese vreodată de ce mama sa nu venea niciodată să se așeze lângă fereastră. Rosa vedea lacrimi în loc de picături de ploaie; știuse întotdeauna că această casă bătrână plângea din cauza tristeților pe care le văzuse.

Dragoste rea.

Era inima acestei case; cumpărase fiecare cui și plătise cele mai multe dintre facturi. Dragostea rea plantase un gard viu și îl făcuse să crească înalt; amenajase o alee de prundiș care ducea spre ușa din față, în așa fel încât să ascundă dragostea aceasta de toți cei care ar fi recunoscut-o.

Știuse întotdeauna că va plăti pentru păcatele ei. Niciun fel de confesiune nu i-ar fi putut spăla sufletul, dar asta… nu își imaginase niciodată așa ceva.

— Te rog, Doamne, spuse ca, salveaz-o pe *mi hija*…

Din nou, tăcere. Știa că dacă ar fi pășit afară, ar fi auzit freamătul sălciei care suna ca plânsetul unei femei bătrâne.

Cu un oftat obosit, intră în micul dormitor, își scoase singura valiză din dulap și începu să își facă bagajele.

4

Telefonul de lângă capul patului începu să sune la ora șase dimineața. Liam visa – un vis bun, în care el și Mikaela ședeau pe leagănul de pe verandă, ascultând râsul îndepărtat al copiilor. Pentru o secundă, îi putu simți căldura mâinii într-a lui… apoi observă băiatul adormit alături de el și totul îi reveni în minte cu repeziciune.

Când ajunse să ridice receptorul, inima îi bătea ca o mașină veche de cosit peluza.

Era Sarah, o soră medicală de la spital. Mikaela reușise să treacă peste noapte.

Liam se aplecă ușor peste Bret și închise telefonul. Se târî din pat, făcu un duș – fără să își dea seama până când ieși că uitase să folosească săpunul și șamponul – apoi merse să îi trezească pe copii.

Într-o oră, toți trei ajunseră cu mașina la spital. Liam îi instala pe copii în sala de așteptare, apoi merse spre terapie intensivă.

Se duse spre patul Mikaelei, sperând – în mod absurd – să o găsească ridicată în capul oaselor, zâmbindu-i…

Dar ea nu se mișcase.

Arăta mai rău. Partea dreaptă a feței sale era umflată încât abia mai putea fi recunoscută. Ambii ochi îi erau ascunși în spatele umflăturilor.

Un tub din plastic incolor îi intra în nara stângă și gura îi era complet uscată. O urmă subțire, argintie de salivă îi cobora pe obrazul alb, strângându-se într-o pată umedă, gri pe pernă. Pătura subțire era trasă peste piept; fusese așezată cu o precizie metodică și strânsă bine în jurul corpului ei, într-un fel care îl făcea pe Liam să se gândească la moarte.

Sosi echipa de specialiști. O examinară, o testară, apoi discutară între ei. Liam aștept tăcut alături de ei, privind cum iubita lui soție pica testele, unul după altul.

Liam, adevărul este că nu știm de ce nu se trezește.

Erau unii dintre cei mai buni doctori din ținut și asta era tot

ceea ce puteau spune. Nu știau de ce nu se trezește.

Doar să aștepți și să speri. Să te rogi să trăiască încă o zi, apoi încă una după aceasta. Să te rogi să se trezească singură…

Deși Liam nu se așteptase la un miracol medical, cu siguranță sperase să se întâmple unul. Chiar și o operație radicală ar fi mai bine decât acest… nimic.

Data următoare când Liam se uită spre ceas, era unsprezece. Prin deschizătura argintie a perdelelor, văzu orizontul roz unde soarele răsărea.

Era timpul să le spună copiilor… ceva.

Intră ușor în sala de așteptare.

Ce glumă. Ca și cum așteptarea ar fi doar într-un anume loc. De acum înainte, știa asta, toate încăperile vor fi săli de așteptare. O vor duce cu ei, el și copiii. Acasă vor vedea spațiul gol, la fel de bine ca propriile mâini. Un scaun gol la masă, un loc gol pe canapea.

Își îngădui un moment de pauză înainte de a se întoarce în încăperea din spatele salonului surorilor.

Camera era bine proporționată – destul de mare pentru ca o familie numeroasă să se adune pentru sărbătorirea fie a bucuriei, fie a durerii. Era de un alb imaculat, cu scaune maro Naugahyde și mese din imitație de lemn care susțineau reviste împrăștiate și câteva Biblii așezate cu grijă. Ca toate camerele de acest fel, părea că amplifică ticăitul ceasului de pe perete.

Jacey stătea în picioare lângă fereastră, cu spatele la el. Părea să studieze intens parcarea, dar se îndoia că vedea ceva, cu excepția imaginii mamei sale, zdrobită și sângerândă pe podeaua de pământ a arenei.

Bret ședea pe canapeaua aurie, cu trupul mic încovrigat într-o poziție de fetus, cu ochii strâns închiși. Dumnezeu știe ce *vedea.* Astăzi își sugea din nou degetul.

Liam găsi suficientă putere pentru a rămâne unde era. Poate că așa va fi de acum înainte; se va descurca „suficient de bine”.

— Salut, dragii mei, spuse el într-un final, cu o voce atât de joasă încât pentru o clipă nu fu sigur că vorbise cu voce tare.

Jacey se răsuci spre el. Părul ei negru, lung – în mod normal

îngrijit cu atenția adolescenței – îi cădea fără vlagă de-a lungul brațelor. Purta o pereche de pantaloni din flanel cu șiret, largi, și un tricou împletit. Lacrimi sclipitoare îi pătară obrajii palizi. Ochii îi erau roșii și umflați și în ei se citea întrebarea agonizantă.

— Trăiește, spuse el.

Jacey își duse la gură o mână tremurătoare. Se vedea cât de greu îi era să nu plângă în fața fratelui ei mai mic.

— Slavă Domnului.

Liam se așeză pe canapea și îl luă pe Bret în poală. Băiețelul era atât de nemișcat încât părea că încetase să mai respire.

— Stai jos, Jace, spuse Liam.

Ea se așeză pe scaunul de lângă ei, întinzându-se să apuce mâna tatălui ei.

Bret se ghemui mai aproape și deschise ochii. Lacrimi se rostogoliră pe obrajii roz ai copilului.

— Astăzi putem să o vedem?

Liam respiră adânc.

— Nu încă. Ieri ți-am spus că a fost lovită la cap, dar este… ceva mai mult decât atât. Doarme foarte adânc. Se numește comă și este felul corpului de a se vindeca singur. Știi cum este când ești foarte bolnav de gripă, dormi tot timpul pentru a te face bine. Este exact la fel.

Buzele lipsite de culoare ale lui Jacey tremurară.

— Se va trezi?

Liam tresări. Orice răspuns – toate răspunsurile – păreau că sunt niște minciuni.

— Așa sperăm.

Se uită spre Jacey și văzu disperarea din ochii ei. Era copilul unui doctor; știa că nu toată lumea se trezea din comă. Liam nu putea spune nimic care să o ferească de adevăr. Ceea ce putea oferi era speranța, care nu reprezintă o rețetă pe care să o prescrie.

— Are nevoie ca noi să credem în ea, spuse el, să ne păstrăm speranța proaspătă și puternică. Când va fi gata, se va trezi.

Bret își șterse ochii.

— Vindec-o, tată.

— Doctorii fac tot ceea ce pot în acest moment, Bretster, dar ea doarme…

— Ca Frumoasa din Pădurea Adormită, îi spuse Jacey frățiorului ei.

Biet izbucni în lacrimi.

— Dar Frumoasa din Pădurea Adormită a dormit timp de o sută de ani!

Liam îl trase pe Bret în brațe și îl ținu strâns. Jacey se apropie și îi îmbrățișă pe amândoi.

Când Liam simți tremurul ușor al lui Bret și lacrimile calde ale fiicei sale își îngropa fața în părul aspru, roșu al fiului său.

Și se rugă.

Erau prea multe mașini în parcarea spitalului. În mod absurd, acesta fuse primul gând al Rosei în acea după-amiază, când ajunse la Centrul Medical Ian Campbell. Îi luă câteva minute să găsească un loc liber. În sfârșit, parcă între o camionetă Ford uzată și o Impala veche, și opri motorul.

Respiră adânc și eliberă volanul pe care îl strângea cu putere ridicând un deget după altul. Când termină, își dădu seama că transpirase, deși căldura nu era încă puternică în această perioadă a anului.

Privi imaginea Sfintei Fecioare agățată de bordul cafeniu din plastic, apoi ieși din mașină și se îndreptă spre spital.

Ușile electronice se deschiseră cu un scârțâit; mirosul amar, astringent de medicamente o asaltă.

Pașii Rosei șovăiră. Își strânse geanta neagră de vinilin lângă trupul subțire și se concentră asupra pardoselei de sub picioarele ei. Era un vechi obicei de-al ei, unul pe care nu reușise niciodată să și-l înfrângă. Când era nervoasă, își număra fiecare pas dintre locul în care se afla și locul în care dorea să ajungă.

La recepție se opri, abia privind spre persoana care o întâmpină.

— Sunt aici să îl văd pe doctorul Liam Campbell, spuse ea.

— Îl chem, răspunse fata. Vă rog să luați loc.

Rosa dădu din cap și se întoarse. Își păstră capul aplecat și

numără pașii înapoi spre colecția de scaune din plastic gri. Paisprezece, mai exact.

Auzi numele ginerelui său răsunând între pereți. Câteva minute mai târziu, îl văzu îndreptându-se spre ea.

Arăta așa cum se așteptase, obosit și distrus. Era un bărbat înalt, ginerele ei, deși nu ai fi observat acest lucru în mod obișnuit. De-a lungul anilor fuseseră câteva ocazii în care Rosa venise să vorbească cu Liam sau să îi dea ceva și fusese surprinsă de înălțimea lui. În mod normal, nu părea să ocupe atât de mult spațiu. Rosa nu cunoștea pe nimeni care să iubească atât de profund ca ginerele ei.

— *Hola,* doctor Liam, spuse ea, ridicându-se în picioare.

— Bună, Rosa.

O clipă, ea așteptă ca el să spună ceva. Se uită în sus la el. În ochii lui verzi citi o tristețe care îi spuse tot ceea ce avea nevoie să știe.

— Este în viață? Vocea ei era o șoaptă.

El dădu din cap.

— Ah… slavă Domnului. Vrei să mă duci să o văd acum? spuse ea, degetele nervoase jucându-i-se cu fermoarul care îi închidea geanta.

Liam se uită în altă parte. Părul lui de culoarea nisipului era lipicios, ca și cum uitase să îl spele.

— Aș vrea…

Vocea lui, mereu liniștită și cu grijă modulată, era acum la fel de subțire ca un fir de mătase. Nuanța ei șoptită îi trimise un fior pe șira spinării.

— Aș vrea să te scutesc de asta, Rosa, continuă el, și când o spuse încercă să zâmbească. Era un gest disperat care o înspăimântă pe Rosa mai mult decât cuvintele în sine.

— Să mergem, fu tot ceea ce reuși să spună.

Merseră din hol în hol. Tot drumul, Rosa își ținu capul aplecat, numărând fiecare pas. Trupul lui Liam alături de ea era ca un sprijin, care îi menținea cursul.

În sfârșit, Liam se opri în fața unei uși închise. Apoi făcu un gest remarcabil – îi atinse umărul. Era o atingere scurtă, de alinare, și o surprinse. Nu erau atât de apropiați. Nu își mai

amintea să o fi atins *vreodată*.

Faptul că voia să îi confere alinare acum, în toată durerea lui, o înduioșă profund.

Voia să îi zâmbească sau, și mai bine, să îl atingă la rândul ei, dar degetele îi tremurau, iar gâtul îi era uscat.

— Nu arată bine, Rosa. Vrei să intri singură?

Ar fi vrut să spună da, *se gândi* să spună da, dar se auzi spunând nu. Liam dădu din cap cu înțelegere și o urmă în încăpere.

Când o văzu pe fiica sa, Rosa se opri și respiră adânc.

— *Dios mio*.

Mikaela zăcea într-un pat îngust – un pat de copil, cu grilaj argintiu. În jurul ei, mașinile șuierau și ticăiau.

Camera era întunecată; slavă Domnului. Rosa nu știa dacă ar fi suportat să vadă asta la lumina fluorescentă, aspră.

Nouă pași. Atâția erau până lângă patul fiicei ei.

Fața frumoasă a Mikaelei era vânătă, zgâriată și umflată, ochii îi erau ascunși sub pliurile de piele umflate, negre.

Rosa se aplecă peste grilaj și atinse obrazul fiicei sale. Pielea era dură la atingere, ca un balon umflat prea tare. Rămase tăcută pentru câteva minute.

— Copila mea, spuse ea în sfârșit, te-am văzut arătând și mai bine, *si?* Cred că a fost o căzătură zdravănă. Se dădu înapoi. Mâna îi tremura atât de tare, încât îi era teamă că Mikaela ar putea auzi zăngănitul grilajului de care se sprijinea.

— Nu știm cât aude… sau dacă poate auzi ceva, spuse Liam. Nu știm… dacă se va trezi.

Rosa se uită spre el. La început, fu deranjată de cuvintele lui, dar pe urmă își dădu seama că doctorul din el era cel care vorbea. Nu se putea schimba. Era un om de știință; credea în ceea ce putea fi dovedit. Rosa era o femeie a credinței și o viață lungă și dură o învățase că adevărul nu se arăta mai niciodată ochiului omenesc.

— Vă amintiți când ați fost toți în Hawaii vara trecută?

El se încruntă.

— Desigur.

— Când v-ați întors, Jacey m-a sunat. Făcuse surf, *si?*

— Da.

— Și intrase în bucluc. Placa o lovise în cap și, când fusese sub apă, se speriase. Nu mai știa nici cum o cheamă. Observă că degetele lui Liam se strângeau în jurul grilajului și ea înțelese. Nu îți fie teamă, doctor Liam. Mikaela este ca Jacey. S-a rătăcit într-un loc pe care nu îl cunoaște. Va avea nevoie de noi să o ghidăm înapoi acasă. Tot ceea ce avem sunt vocile noastre, amintirile noastre. Trebuie să le folosim ca pe niște… lanterne pentru a-i arăta drumul spre casă.

Privirea lui Liam se îmblânzi.

— Mă bucur că ești aici, Rosa.

— *Si.* Este greu să fii singur într-o situație ca aceasta.

El tresări la cuvântul *singur* și ea știu că el se gândea că fără soția sa îl aștepta o viață întreagă de singurătate. Îi avea pe copii, *si,* pe care îi iubea, dar cu toate astea era multă singurătate pe care numai o iubită o putea îndepărta. Rosa știa asta mult prea bine.

Și dacă Rosa știa un lucru despre Liam – asta din primul moment în care îl văzuse, aproape acum douăzeci de ani – era că o iubea pe Mikaela. O iubea în felul acela absolut pe care cele mai multe femei îl doresc și numai câteva îl găsesc cu adevărat.

Rosa nu se putea abține să se întrebe dacă Mikaela știa acest lucru, dacă înțelegea cât era de norocoasă. Sau dacă, într-un colț uitat, întunecat al inimii ei, crescuseră rămășițele sălbatice ale unei vechi dragoste bolnave.

Rosa știa cât de adânci sunt rădăcinile acelei iubiri care intrase în inima fiicei sale și mai știa că uneori o primă dragoste planta o sămânță, care creștea într-o dezordine sălbatică, până când nu mai rămânea loc pentru nimic sau nimeni altcineva.

Rosa petrecu aproape o oră cu fiica ei, apoi îl lăsă pe Liam lângă patul Mikaelei și merse să își caute nepoții.

Jacey și Bret erau în sala de așteptare, stând împreună pe canapea, îmbrățișați.

Îi trebui ceva timp să își recapete vocea.

— Copii?

Cu un strigăt, Jacey se smulse din brațele fratelui ei și se năpusti spre Rosa.

— Totul va fi bine, *niña,* spuse Rosa iar și iar, strângându-și în brațe nepoata.

Bret rămase tăcut pe canapea, sugându-și degetul.

Rosa se îndepărtă de Jacey, merse spre canapea și îngenunche în fața lui Bret.

— *Hola,* omulețul meu.

Ochii roșii ai lui Bret păreau imenși pe fața palidă cu urme de lacrimi.

— A murit, bunico.

— Trăiește, Bret, și acum are nevoie de noi. Rosa îl prinse încet de mâna dreaptă, strângând ușor până când degetul îi ieși din gură. Apoi își apăsă palmele peste ale lui, în semn de rugăciune. Aceste mâini ale noastre sunt pentru rugăciune.

Jacey își apropie mâinile deasupra alor lor.

Rosa își plecă fruntea și începu să se roage:

— Tatăl nostru, care ești în Ceruri… Lăsă cuvintele să îi umple inima îndurerată. Era rugăciunea pe care o înălța Domnului în fiecare zi de la prima ei comuniune, cu mai bine de cincizeci de ani în urmă.

Într-un final, Bret și Jacey își uniră vocile în rugăciune.

*

Casa era acum tăcută, nu zgomotoasă cum ar fi trebuit să fie la ora nouă și jumătate seara.

Jacey era în biroul lui Mike, căutând pe internet un referat pentru școală. Liam veni în spatele ei.

— Cum merge? întrebă el, strângându-i umărul cu blândețe.

Ea se uită spre el. Ochii încă îi mai erau puțin umflați; știa că era la fel ca ei toți, gata să izbucnească în lacrimi subite.

— Bine, cred.

— Am putea muta calculatorul în camera de zi dacă…

— Nu. Îmi… îmi place să stau în biroul ei. Aici pot să o simt. Uneori uit și mă gândesc că își va vârî capul aici și va spune: „Destul, puștoaico, am nevoie de computer”. Jacey încercă să

zâmbească. Este mai bine decât liniștea.

Liam știa ce vrea să spună.

— În regulă, să nu rămâi trează prea târziu.

— Bine.

O lăsă acolo, în acea cameră care păstra prezența lui Mike ca pe un parfum preferat, și se îndreptă spre camera lui Bret.

Bătu la ușa fiului său. Dinăuntru se auzea un zgomot puternic; pe urmă se făcu tăcere.

— Intră.

Deschise ușa. Camera era întunecată, cu excepția unei lămpi de noapte în formă de Batman care arunca un triunghi de lumină galbenă spre pat și a unei raze de lumină ce pătrundea prin tavanul înclinat care lăsa să se vadă cerul înstelat al nopții.

— Salut, puștiule.

— Salut, tată.

Ceea ce se auzea din întuneric era vocea unui copil mic, nu a unui băiat de nouă ani care fugise pentru prima oară de acasă primăvara trecută, și acest sunet îl făcu pe Liam să se oprească.

Când își dădu seama că nu se mișca, se sili să scoată un hohot de râs.

— Îmi pare rău. Cred că tocmai am călcat pe Han Solo.

— Deja nu mai are picioare. Joe Lipsky i le-a rontăit vara trecută.

Liam se strecură cu o senzație ciudată spre patul îngust, îndepărtă chica de păr roșu de pe fața lui Bret.

— Știi că poți dormi cu mine oricând vrei tu.

Bret dădu din cap, dar nu spuse nimic.

— Obișnuiai să vii în pat cu noi când aveai un coșmar, încă mai poți face asta… chiar dacă nu ai avut un coșmar și doar simți nevoia de a fi cu mine.

— Știu.

Așa nu ajungeau nicăieri. Mike fusese cea care reușea întotdeauna să îi facă pe copii să vorbească despre orice; Liam nu știa prea bine cum să procedeze.

— Mami nu este acolo.

Desigur. Patul de dimensiuni regale îi părea lui Bret la fel de mare și de gol ca și lui Liam.

— Eu sunt tot aici, Bret, și știi ceva?

— Ce?

— Este un secret. Promiți să nu mai spui la nimeni? Ochii albaștri ai lui Bret păreau exagerat de mari pe fața sa mică.

— Promit.

— Uneori sunt cu adevărat speriat… mai ales noaptea, când sunt singur. M-ar ajuta foarte mult să dorm cu tine. Așa că tu poți să vii, ori de câte ori vrei. Bine?

Bret își lăsă capul pe umărul lui Liam și se lipi mai tare.

Rămaseră așa multă vreme, atât de mult încât stelele sclipiră și se stinseră una câte una. Liam începu să se retragă, gândindu-se că Bret adormise, dar în momentul în care se mișcă fiul său spuse:

— Nu pleca, tati…

Liam rămase nemișcat.

— Nu plecam nicăieri. Se răsuci spre dreapta și scoase din buzunarul de la spate al jeanșilor o carte subțire. Mă gândeam să încep să îți citesc în fiecare seară, așa cum ma… mama și cu mine obișnuiam să facem. Știu că ești destul de mare ca să citești și singur, dar mă gândeam că o să îți placă. Te-ar putea ajuta să adormi.

— Mă va ajuta.

— Am adus una din cărțile preferate ale mamei. *Leul, vrăjitoarea și dulapul.*

— Este de groază?

— Nu. Liam se sprijini de tăblia patului și îl trase pe Bret alături de el. Deschise cartea la prima pagină și începu să citească cu voce tare.

— A fost odată ca niciodată, au fost patru copii ale căror nume erau Peter, Susan, Edmund și Lucy…

Cuvintele uniră blând tatăl și fiul, transportându-i într-o lume în care copiii puteau trece printr-un dulap pentru a descoperi o lume magică.

Pe urmă Liam ajunse la sfârșitul unui capitol și închise cartea. Ceasul de alături arăta zece și jumătate; ora de culcare a lui Bret trecuse de mult.

— Pare un loc destul de bun pentru a ne opri în seara asta. O

să reluăm de aici mâine-seară.

Bret se uită la el.

— Tu crezi în magie, tati?

El zâmbi.

— De fiecare dată când mă uit la tine sau la Jacey sau la mami, *știu* să există magie.

— Mai povestește-mi de când m-am născut.

Era o legendă răstălmăcită, un grup de povești prea bine știute care îi puteau încălzi în cea mai rece dintre seri.

— A plâns, spuse Liant. A plâns și a spus că ești copilul perfect, cel mai frumos copil pe care l-a văzut vreodată.

Bret zâmbi.

— Și tu ai spus că arăt de parcă nu aș fi fost terminat încă.

Liam atinse obrazul foarte moale al fiului său.

— Erai atât de mic…

— Dar aveam plămâni sănătoși și, când mi s-a făcut foame, am plâns atât de tare încât fereastra s-a zguduit.

Zâmbetul larg al lui Bret îi încălzi inima lui Liam.

— Tati, copiii care au trecut prin acel… dulap. S-au mai întors?

Liam nu era surprins că Bret voia să i se garanteze existența unui final fericit.

— Da, s-au întors. Uneori se rătăcesc, dar mai devreme sau mai târziu se întorc în lumea reală.

— O să îmi citești și mâine-seară? Promiți?

— Poți să fii sigur. Se aplecă și îi sărută fruntea lui Bret. În timp ce făcea asta, își aminti de „sărutul mamei”. Mike îl inventase când Bret avea trei ani. Un sărut magic care îi ferea de coșmaruri. Să încercăm un sărut al tatălui? Și eu am un strop de magie, știi.

— Nu.

Liam înțelese. Bret voia să păstreze acel sărut pentru mami. Să îl înlocuiască ar fi însemnat că ca urma să nu se mai întoarcă acasă.

Bret se uită în sus. Lacrimi pluteau în ochii albaștri.

— Mă gândesc la ea tot timpul.

— Știu, dragule, spuse Liam, strângându-l aproape pe Bret.

Știu.

Pentru o clipă, poate nu mai mult de o bătaie a inimii, viața se transformă într-un loc confortabil. Liam mirosi aroma dulce a părului copilului său, simți împreunarea tandră a brațelor sale în jurul gâtului lui și asta fu suficient. O duzină de imagini dragi îi apăru în față, amintiri strânse de-a lungul anilor pe care îi trăiseră împreună. Și, amintindu-și tot ceea ce fusese, găsi puterea să se roage pentru ceea ce ar putea urma.

5

Rosa se instală în căsuța din spatele casei principale, își așeză cele câteva obiecte personale în baia de culoare roz și puse în frigider ceai cu gheață și o bucată de pâine de secară. Nu avea rost să facă mai mult; plănuia să își petreacă tot timpul cu copiii sau cu Mikaela.

Dimineața următoare, după ce Liam plecă spre spital, Rosa pregăti pentru copii un mic dejun cald și vru să îi ducă la școală.

Nu încă, bunico, te rog…

Nu putea să nu le facă pe plac. Le acceptă dorința de a merge încă o zi la spital – dar pe urmă, le spuse ea, vor merge la școală. Sala de așteptare nu era un loc potrivit pentru copii, nu oră de oră, zi după zi.

Conduse cele câteva mile până la spital și Rosa îi instală pe copii în sala de așteptare.

Se grăbi pe coridorul aglomerat, cu capul plecat, strângându-și geanta la piept, numărând cei trei sute unsprezece pași până la rezerva Mikaelei, de la terapie intensivă.

Camera mică, cu draperii, încă o mai speria – erau atâtea sunete și mașini neobișnuite. Ajunsă lângă pat se uită spre frumoasa ei copilă zdrobită.

— Cred că nu contează ce vârstă avem, sau că ai la rândul tău copii, întotdeauna vei fi mica mea copilă, *si, mi hija?* Mângâie cu blândețe obrazul zgâriat al Mikaelei. Pielea era umflată, dar Rosei i se păru că e mai moale decât ieri.

Luă peria de pe masa de lângă pat și începu să pieptene părul scurt al Mikaelei.

— Astăzi o să îți spăl părul, *hija.*

Își sili buzele să schițeze un surâs și continuă să vorbească:

— Încă nu m-am obișnuit cu părul tău scurt, chiar dacă este așa de mulți ani. Când închid ochii, o văd pe *mi niña* cu părul lucind dat pe spate.

Gândurile Rosei se întoarseră la zilele mohorâte de odinioară când fiica ei fusese atât de nefericită, încât își ciopârțise părul

cu o pereche de foarfece de casă. Mikaela îl așteptase pe *el*. Așteptând iar și iar un bărbat care nu apăruse niciodată, când își dăduse seama că acesta nu avea nicio intenție să se întoarcă, își tăiase frumosul ei păr. Lucrul care îi plăcea cel mai mult la ea.

Nu poți să te urâțești – asta îi spusese Rosa când văzuse ce făcuse Mikaela, dar ceea ce voise să spună era că *Nu merită să ai inima frântă din cauza lui.* Nu spusese asta; era ultima persoană din lume care ar fi disprețuit dragostea unei femei pentru bărbatul nepotrivit.

Își spusese că Mikaela îl va uita și, când o va face, își va lăsa iarăși părul să îi crească.

Cu toate acestea, și acum părul Mikaelei era la fel de scurt ca al unui băiat.

— Nu, spuse Rosa cu voce tare, nu mă voi gândi la el. Nu a meritat gândurile noastre atunci și nu merită cuvintele mele astăzi. În schimb, mă voi gândi la fetița mea. Erai atât de strălucitoare, și de frumoasă, și de veselă. Mereu mă făceai să râd. Aveai aspirații atât de înalte. Îți amintești? Obișnuiai să agăți toate acele *folografias* pe peretele dormitorului, imagini ale unor locuri îndepărtate. Visai să mergi la Londra, și în Franța, și în China. Obișnuiam să îți spun: „De unde ai asemenea vise, Mikita?” Îți amintești ce îmi răspundeai?

Atinse cu blândețe părul fiicei sale.

— Mi-ai spus: „Trebuie să am aspirații mari, mamă… le am pentru amândouă”. Mi-ai rupt inima când ai spus asta. Mâna Rosei rămase nemișcată. Nu își amintea cum de aspirațiile fiicei sale se micșoraseră sub soarele fierbinte al Californiei.

Se întâmplase cu mulți ani în urmă, atât de mulți încât parfumul lor nu ar fi trebuit să mai persiste, dar cu toate astea era prezent.

— Acum eu sunt cea cu vise mari, *querida.* Visez că te vei ridica în acest pat și îți vei deschide ochii… că te vei întoarce la noi. Vocea i se sparse, se transformă într-o șoaptă guturală. Acum am un vis. Așa cum ți-ai dorit întotdeauna. Acum sunt purtătoarea viselor mele… și alor tale, Mikita. Visez pentru amândouă.

Mai târziu în acea după-amiază, Stephen îi chemă pe Liam și pe Rosa la el în birou.

— Vestea bună este că e stabilă. Nu mai este conectata la mașini și respiră singură. Nu am fost nevoiți să facem o traheotomie. Este hrănită intravenos. Am scos-o de la terapie intensivă. Este într-o rezervă la etajul doi, în aripa de vest.

Liam abia îi auzi cuvintele. Știa că atunci când un medic începe fraza cu „vestea bună este", urma ceva destul de dur.

Rosa rămăsese lângă ușă.

— Respiră. Asta înseamnă viață, *si?*

Stephen aprobă.

— Da. Problema este că nu știm din ce cauză nu se trezește. Este sănătoasă, starea ei s-a stabilizat. Activitatea creierului este bună. După toate semnele, ar trebui să fie conștientă.

Rosa întrebă:

— Cât poate dormi așa o persoană?

Stephen ezită:

— Unii se trezesc în câteva zile, iar alții… rămân în comă ani întregi și nu se mai trezesc niciodată. Aș vrea să vă pot spune mai multe.

— Mulțumesc, Steve.

Stephen nu zâmbi.

— Este la etajul doi, la șaizeci și șase.

Liam se ridică în picioare, merse spre Rosa și o apucă blând de mână.

— Hai să mergem să o vedem.

Rosa dădu din cap. Părăsiră împreună biroul lui Stephen și se îndreptară spre noua cameră a Mikaelei.

Când intrară, Liam se duse spre fereastră și o deschise, scoțându-și capul în aerul rece al după-amiezii. Întorcându-se, merse spre patul soției sale și îi atinse ușor obrazul umflat.

— Este iarnă, iubito. Ai adormit toamna și deja este iarnă. Cum poate să se întâmple asta, în numai trei zile? Înghiți cu dificultate. Viața îi trecu prin fața ochilor, o colecție nesfârșită de zile aglomerate și goale, nopți goale. Un calendar de săptămâni fără ea. Ziua Recunoștinței, Crăciunul, Paștele.

Rosa veni alături de el.

— Nu trebuie să îți pierzi speranța, doctor Liam. Ea va fi unul dintre norocoșii care se trezesc.

Liam mizase pe ignoranța soacrei sale. Îi spusese că era posibil un deznodământ nefericit, dar făcuse să sune destul de improbabil. Iar acum nu avea puterea de a găsi un subterfugiu. Afecțiune a creierului, paralizie, chiar și o viață în comă; acestea erau variantele. Știa că mâine-dimineață va fi mai puternic, mai pregătit să accepte viața lui cea destrămată. Așa fuseseră ultimele zile – lungi perioade de speranță punctate cu momente de teamă gravă, paralizantă.

Rămăsese nemișcat, încercând să nu își imagineze cum va fi să aștepte ca Mike să se trezească, zi după zi, săptămână după săptămână. Inspiră adânc, calm și expiră ușor.

— Nu voi renunța *niciodată,* Rosa. Dar am nevoie de… ceva care să îmi susțină convingerile și, în acest moment, colegii mei nu îmi dau prea mult ajutor.

— Credința în Domnul va fi limanul tău, doctor Liam. Să nu îți fie teamă să te rezemi de ea.

El ridică o mână.

— Nu acum, Rosa. Te rog…

— Dacă nu-i poți vorbi Domnului, atunci măcar vorbește cu Mikaela. Are nevoie să i se amintească ce viață are. Acum numai dragostea o poate aduce înapoi.

Liam se întoarse spre Rosa.

— Și dacă dragostea mea nu o va aduce înapoi, Rosa?

— *O va face.*

Liam o invidia pe Rosa pentru credința ei profundă. Căută în adâncurile sale o certitudine asemănătoare, dar tot ceea ce găsi era teamă.

Rosa îl privi în ochi.

— Are nevoie de tine acum… mai mult decât oricând. Are nevoie să îi fii lumina care să o călăuzească spre casă. Acum nu trebuie să te gândești decât la asta.

— Ai dreptate, Rosa. Pe urmă spuse mai hotărât: Ai dreptate.

— Și ceea ce vorbești cu ea este *importante, si?* Vorbește cu ea despre lucruri care au importanță. Se apropie de el. Buzele îi

tremurau când spuse: Am dormit toată viața mea, doctore Liam. Nu o lăsa pe fiica mea să facă la fel.

Bret trecu de prânz fără să plângă, dar acum simțea cum furia venea, creștea înăuntrul său. La început a fost doar morocănos, apoi rupsese capul figurinelor din desene animate și aruncase la gunoi un număr nou-nouț din revista *People*.

Era sătul să stea în camera de așteptare, sătul să fie ignorat.

Nimănui nu părea să îi pese că Bret era mereu singur în această cameră dezgustătoare. Prietenii lui *Jacey* veneau la prânz – aveau permis de conducere – și ei nu îi păsa deloc că își lasă frățiorul singur, cât timp stătea la bufet cu „gașca". Chiar și bunica și tata păreau să fi uitat cu totul de el.

Singurele persoane care vorbeau cu Bret erau surorile medicale și, de fiecare dată când se uitau la el, aveau expresia de *bietul de el* în ochi, ceea ce îl făcea să vrea să vomite.

Bret se așeză din nou pe canapea și încercă să deseneze, dar nu reuși. Avea acea tensiune în stomac, care devenea mai mare și mai mare. Era aproape sigur că va începe să țipe.

Apucă cel mai apropiat creion – negru – și merse spre perete. Nici nu se sinchisi să se uite în jur să vadă dacă era singur. Nu-i păsa. De fapt, *voia* ca cineva să îl vadă. Cu litere îndrăznețe, arcuite, scrise pe peretele cu denivelări *Urăsc acest spital.* Când termină, se simți mai bine. Apoi se întoarse și o văzu pe Sarah, sora-șefă, stând în cadrul ușii, ținând în mâini mai multe cărți pentru copii.

— Oh, Bret, spuse ea cu blândețe, aruncând-i privirea *bietul de tine.*

Se așteptase să spună altceva, poate să intre și să țipe la el, dar tot ceea ce a făcut a fost să se întoarcă și să iasă. Câteva minute mai târziu, numele tatălui său se auzi răsunând prin sistemul de comunicare al spitalului.

Scăpă creionul pe podea și se duse înapoi la canapea. Ridicând figurina fără cap, începu să se joace.

— Bretster?

Vocea tatei.

Obrajii lui Bret ardeau. Încet, se întoarse.

Tata era acolo. Avea o găleată și un burete. Așeză jos găleata și traversă camera cu câțiva pași mari, apoi se așeză pe masa de cafea din fața lui Bret.

— Știu, tati. Încercă să nu plângă, dar nu se putu abține. De câte ori inspira, își simțea propriile lacrimi în gât. Îmi pare rău.

Tata îi șterse lacrimile.

— Îmi pare rău că te-am lăsat singur, Bretster. Se întâmplă atâtea… îmi pare rău.

Bret respiră adânc, cu sete.

— Nu ar fi trebuit să scriu pe perete, tată. Îmi pare rău.

Liam aproape că zâmbi.

— Știu că vrei să o vezi pe mama, puștiule. Numai că… nu arată prea bine. Fața ei a fost destul de lovită. M-am gândit să vei avea coșmaruri.

Bret se gândi la cum arătase, cu ochii deschiși, uitându-se la el, și se cutremură. Își șterse ochii și șopti:

— Când oamenii morți au ochii deschiși, te pot vedea, tati?

— Ea *nu* este moartă, Bret. Îți jur. Suspină din greu. Vrei să o vezi?

— Regulile nu mă lasă.

— Putem încălca regulile. Dacă vrei.

Bret pufni și își șterse nasul. Imaginea mamei îi trecu din nou prin minte și, când o văzu, inima lui făcu un mic salt.

— Nu, spuse el încetișor, nu vreau să o văd.

Tata îl strânse într-o îmbrățișare și Bret simți cum, încet-încet, se relaxează. Era atât de bine. Se simțea aproape în siguranță. Rămase lipit de tatăl său multă vreme.

Într-un târziu, Liam spuse:

— Prea bine, puștiule, cred că ar trebui să începi să speli peretele. Nu-i corect să facă asta oamenii de serviciu.

Bret se retrase. Cu picioarele nesigure, se ridică și merse spre găleată. Când o ridică, apa cu săpun se revărsă peste margine și îi udă pantalonii. Ținând mânerul de metal cu ambele mâini, cără găleata lângă perete și o așeză. Băgă buretele în apă, îl stoarse până când aproape îl uscă și începu să înlăture dezastrul.

Liam veni lângă el, aplecându-se. Apucă al doilea burete, îl

scufundă în apă, apoi îl stoarse.

— Cred că este un fel de dezastru de familie, nu crezi? Liam zâmbi.

La vremea cinei, Rosa îi duse acasă pe copii. Liam știa că ar fi trebuit să meargă cu ei, dar nu o putea lăsa pe Mikaela. Își privea soția care zăcea pe o parte; surorile o întorseseră.

— Am angajat-o pe Judy Monk să se ocupe de caii tăi, îi spuse el. Se pare că sunt bine. Chiar și ciudata aia de iapă – care era numele ei, Sweetpea? Mănâncă prin gardul cel înalt al grajdului, dar în rest este bine. Și veterinarul spune că Scotty a scăpat complet de colici.

Se întinse după cutia pe care o adusese de acasă.

— Ți-am adus câteva lucruri. Deschise capacul din carton al cutiei aflate pe scaun și o aduse pe masa de lângă pat. Scoase o pungă parfumată. Myrtle de la magazin mi-a spus că aroma aceasta era preferata ta. Turnă amestecul într-un bol mic de sticlă. Parfumul delicat de vanilie se ridică în aer. Apoi scoase o mulțime de fotografii de familie și le așeză lângă fereastră – în caz că deschidea ochii când nu era nimeni acolo.

Așeză un casetofon pe o altă masă și băgă o casetă: melodia „Crazy for You" a Madonnei – pentru a-i aminti de vremurile de demult. Următorul obiect era un tricou al lui Bret, unul care nu i se mai potrivea de mult. Liam îl așeză peste umerii ei, înfășurând brațele din lână moale de Shetland în jurul ei. Dacă era ceva ce o putea atinge, acesta va fi mirosul niciodată uitat al băiețelului ei.

Amintirile își făceau apariția pășind în vârful degetelor în încăpere. Își aminti când o văzuse pentru prima oară pe Mikaela. Fusese aici, chiar în acest spital. Venise pentru înmormântarea mamei sale și își găsise tatăl – marele Ian Campbell – suferind de Alzheimer. Boala afectase încet și metodic fiecare aspect al personalității lui Ian.

Când inevitabila față a morții își făcuse apariția, Ian fusese mutat în centrul medical care îi purta numele.

Aici o întâlnise pe Mikaela. Pe atunci era tânără – doar douăzeci și cinci de ani – și cea mai frumoasă femeie pe care o

văzuse.

— Știi cât de mult am dorit să vorbesc cu tine? spuse el încet, aplecându-se spre ea. Ședeai lângă patul tatălui meu. Îți amintești ziua aia? Nu am spus nimic. Am rămas în cadrul ușii, ascultând cum îi vorbeai tatălui meu.

Se așeză pe scaunul de lângă pat și îi luă mâna stângă într-a lui, înfășurându-și degetele în jurul alor ei.

Încă îmi amintesc prima dată când *te-ai uitat* la mine. M-ai văzut, desigur, dar nu m-ai observat cu adevărat până când nu ți-am spus că era tatăl meu. Era primăvară… îți amintești? Ai deschis fereastra și ai adus o azalee pitică plină de flori roz. Am văzut imediat tristețea ce te copleșea. Era atât de aproape de suprafață? Acum mă întreb în legătură cu asta. Atunci, mă gândeam că doar eu sunt cel care o vede, ca și cum am fi fost camarazi în același război. Mă întrebam mereu cum ar fi dacă aș reuși să te fac să zâmbești. Îți amintești ce mi-ai spus? „Vorbești cu el?" m-ai întrebat. Am fost atât de stânjenit. Am spus: „Nimeni nu mai vorbește cu adevărat cu tatăl meu." Și tu ai spus: „Ar trebui. Nu contează ce îi spui, ci numai faptul că ești acolo. Trebuie să știe că îți pasă."

Grijă. Este un cuvânt atât de scurt. Ca *iubire* sau *ură.* Sunt atât de multe lucruri în cuprinsul acestor cinci litere. Până în acel moment, Liam și tatăl său nu prea știuseră să aibă *grijă.*

— Mi l-ai dat înapoi, știi. Nu l-am cunoscut cu adevărat când era puternic și curajos, dar când a fost bătrân, stors și speriat, s-a întors în sfârșit la mine. M-ai învățat să vorbesc cu el și, în acele ultime săptămâni, au fost momente în care m-a văzut, momente în care a știut cine sunt și de ce sunt acolo. Cu o zi înainte să moară m-a ținut de mână și mi-a spus că mă iubește, pentru prima și singura dată în viața mea. Tu mi-ai dat asta, Mikaela, și nu știu dacă ți-am mulțumit vreodată.

Se ridică și se aplecă peste grilajul patului. Îi eliberă ușor mâna și îi atinse obrazul umflat.

— Te iubesc, Mike, cu toată ființa mea. Voi fi aici, așteptându-te, tot restul vieților noastre. Copiii și cu mine… întoarce-te la noi, iubito. Vocea i se sparse. Încercă să se calmeze timp de o clipă, apoi îi sărută fruntea: Pentru

totdeauna.

Apoi se așeză pe scaun, strângându-i mâna.

Partea a doua

Și totuși stelele lumina-și împărțesc
Cu toți acei ce-n noapte ades călătoresc.

— WILLIAM CARTWRIGHT

6

Timp de patru săptămâni, Mikaela văzu doar întuneric.

La sfârșitul primei săptămâni, Liam și copiii învățaseră deja străvechiul adevăr că viața merge mai departe. Indiferent cât de mult ar fi dorit ca lumea să se oprească pentru ei. Zi de zi, banala viață se desfășură fără a ține cont de durerea lor, cerând, îndemnând. În mod surprinzător, soarele răsărea în continuare într-o lume fără Mikaela și, ore mai târziu, apunea. Ziua Recunoștinței veni și trecu, iar în ultima săptămână a lui noiembrie căzu prima zăpadă.

Liam învățase că era posibil să lași impresia că mergi mai departe, când de fapt rămâneai pe loc. Deoarece coma persista, nu avea altă soluție. Copiii se întoarseră la școală; Rosa croșeta pulovere cât să ajungă întregului oraș. Liam angajă oameni să se îngrijească de cai. Plăti facturi și, într-un final începu să mai consulte și pacienți. La început, doar câțiva, dar acum avea o jumătate de zi de programări. Pleca de la cabinet la ora două după-amiaza și rămânea lângă patul lui Mike până la ora cinei. Uneori își făcea apariția și Jacey. Bret nu găsise încă suficient curaj pentru a-și vizita mama, dar Liam știa că o va face.

Pacienții lui Liam îl țineau ocupat câteva ore pe zi și îi mulțumea lui Dumnezeu pentru asta; atunci când nu muncea, își urmărea frumoasa și iubita soție zăcând într-un pat care acum câteva luni adăpostise o altă persoană și care va mai adăposti altele în viitor.

Stătea în fața ferestrei cabinetului său, uitându-se afară. Zăpada începea să se depună pe gardul din lemn al domnului Peterson.

În următoarele ore va suna ultimul clopoțel al claselor primare; copiii vor începe să se adune la Turnagain Hill, târându-și sania și bobul pe străzile acoperite cu zăpadă, alunecând în josul dealului în călătoria lor neostoită până pe buza lacului plin de broaște al domnului Robbin.

Liam știa că mâine aceiași copii se vor trezi dis-de-dimineață și vor alerga spre ferestrele dormitoarelor, sperând ca grădinile

lor să fie albe. Părinții vor urmări știrile dimineții lângă gălăgioșii lor copii, rugându-se în tăcere ca autobuzele să reușească să ajungă. Dar rugăciunile lor vor fi acoperite de vocile mai tinere, mai entuziaste – și școala va fi amânată. Până la prânz, doamna Sanman de la brutărie va fierbe oale cu lapte pe soba ei, oferind pe gratis ciocolată caldă oricui ar fi destul de curajos să se aventureze până în colțul străzii sale, iar pompierii vor arunca apă în capătul Sasquatch Street, obținând astfel cel mai bun patinoar din întregul ținut.

Pentru o secundă, Liam uită ceea ce devenise viața soției sale. Îl străbătu dorința de a ridica receptorul și de a o suna: *Hei, Mike, vino repede, ninge*, dar se opri la timp.

Adora zăpada, Mikaela lui, iubea gustul proaspăt, pur al fulgilor de zăpadă și dârele fine de apă înghețată pe care aceștia le lăsau pe fața ei când intra în casă. Îi plăceau mănușile cu un deget din imitație de blană și glugile negre din angora care transformau o gospodină obișnuită într-o Grace Kelly. Îi plăcea să își privească copiii sorbind O-Cupă-de-Supă la masa din bucătărie, în timp ce zăpada li se topea pe breton și aluneca pe obrajii lor îmbujorați.

Trase perdeaua, se duse înapoi spre birou și se așeză. Știa că în câteva minute asistenta sa, Carol Audleman, va veni să îi spună cât este ceasul. Ca și cum el nu ar fi știut, ca și cum el nu ar fi așteptat și nu s-ar fi temut toată ziua tocmai de acest moment.

O bătaie în ușă.

— Doctore? Carol împinse pe jumătate ușa și păși în camera mică, întunecată. Este ora unu. Marian a fost ultimul pacient pe ziua de astăzi. Astăzi am avut zi scurtă pentru că… Aruncă o privire afară. Ei bine, știți de ce.

El zâmbi obosit, știind că ea va observa sfârșeala de pe chipul său, și că va dori să poată schimba asta.

— Midge a sunat pe la prânz. A lăsat lasagna și salată pe masa din bucătărie.

Era un alt lucru pe care îl învățase Liam. Oamenii nu știau cum să ajute în alt fel – așa că găteau. Întreg orașul se mobilizase să ajute familia Campbell să treacă prin aceste

momente teribile și erau pregătiți s-o facă pentru multă vreme de acum încolo. Liam le era recunoscător pentru ajutorul dat, dar uneori, noaptea, în timp ce scria bilete de mulțumire, durerea era atât de usturătoare și de adâncă, încât trebuia să lase jos stiloul. Fiecare farfurie cu mâncare și fiecare bol cu salată îi amintea că Mikaela nu era acasă… că nu putea face lucrurile pe care le făcea odată.

— Mulțumesc, Carol. Împinse în spate scaunul, se ridică și se întinse după hanoracul său, smulgându-l din cuierul de pe perete. Scoțându-și halatul alb, îl așeză cu grijă pe spătarul scaunului și o urmă pe Carol afară din birou, străbătând sala de așteptare goală. La ușă, o bătu ușurel pe umăr, apoi ieși din clădire.

În timp ce se îndrepta cu mașina spre spital, trecu de semnul vopsit cu mâna, crestat în lemn pe care scria: DRUM BUN DIN LAST BEND. CASA URȘILOR GRIZZLY, STAT DIN 1982 B-8 CAMPIOANĂ LA FOTBAL. Un banner atârna deasupra drumului, făcând reclamă Zilei Zăpezii, festivalul anual de iarnă.

În curând… nu uitați…

Intră în parcarea spitalului. În centrul medical domnea o tăcere neobișnuită. Zăpada acoperea totul, transformând mașinile în movile albe. Parcă în locul său și căută sub scaun cele două lucruri aduse, un album de fotografii și o cutie mică, ambalată. Fără să își mai ia haina, își ridică gulerul cămășii și se îndreptă spre spital.

Ușile de sticlă ale centrului, monitorizate electronic, se deschiseră cu un sunet slab. Înăuntru, câteva candelabre erau așezate în loc de decorațiuni pentru Crăciun.

Se opri în prag, apoi se sili să intre în mediul antiseptic care în mod obișnuit era la fel de primitor pentru el ca propria cameră de zi, dar care acum îl duse instantaneu la disperare.

Aruncă saluturi fețelor familiare, dar nu se opri și grăbi pasul. Prea mulți doctori și asistente nu voiau să îi întâlnească privirea. Nu mai credeau că Mikaela se va trezi… sau, dacă o va face, comentau ei târziu în noapte, în mijlocul unui schimb rapid de ture, nu va mai fi *Mikaela*. În cel mai bun caz, își

imaginau o imitație imperfectă a ceea ce fusese, în cel mai rău caz… ei bine, nimeni nu voia să se gândească la ce era mai rău.

Trecu pe lângă salonul asistentelor și făcu un semn scurt spre Sarah, asistenta-șefă. Ea îi zâmbi și în ochii ei văzu speranța care o oglindea pe a lui.

Se opri un moment în fața ușii închise a salonului Mikaelei, adunându-și forțele, apoi apăsă clanța și intră. Perdelele erau trase – indiferent cât de des le îndepărta el când venea în vizită, întotdeauna le găsea trase când se întorcea. Merse lângă patul ei și trase deoparte materialul albastru.

Pe urmă se întoarse spre soția sa. Ca de obicei, prima imagine a ei îi crea dificultăți. Zăcea nemișcată, ca moartă, pe patul cu grilaj de metal. O singură șuviță de păr îi trecea peste un ochi și se lipea de buză. Pieptul se ridica și cobora cu o regularitate amăgitoare; respira. Singurul semn de viață. Constată că părul îi fusese spălat de curând – era încă puțin umed. Asistentele se ocupau excesiv de Mikaela; fusese una dintre ele. Schimbaseră chiar halatul obișnuit, de spital, cu o versiune moale, delicată, făcută de mână.

Se așeză pe un scaun din apropierea patului. Plasticul dur, de culoarea vomei, se mulase după el în ultimele câteva săptămâni și acum părea chiar confortabil.

— Hei, Mike, spuse el, așezând câteva plante proaspete în vasul de lângă patul ei. Săptămâna asta era vâsc, pentru a-i aminti timpul trecut. Să îi spună că este Crăciunul cel care urmează.

Pas cu pas, făcu ritualul zilnic – așezarea minuțioasă a tricoului unuia dintre copii pe pieptul Mikaelei, muzica ce susura dulce din radiocasetofonul aflat în colțul camerei, fliturile celor de la *The Eagles* ca să îi amintească de liceu. *Fantoma de la Operă* pentru a-i aminti de momentul în care merseseră la Vancouver să vadă spectacolul. Chiar și coloana sonoră a filmului *Rocky Horror Picture…* doar ca să o facă să zâmbească. Făcu orice și tot ce îi trecu prin minte pentru a-i stimula simțurile și a-i aminti că viața era încă aici, că *ei* erau încă aici, familia ei iubitoare, așteptând ca ea să își deschidă ochii pentru a fi se alătura din nou.

În colț, micul bazin electric pe care îl așezase pe o cutie de lemn răspândea în încăpere muzica apei curgătoare.

— Hei, Mike… îi strânse piciorul și începu să i-l răsucească cu blândețe, așa cum îl învățaseră fizioterapeuții. Când termină toate exercițiile – gambe, glezne și cele zece degete –, luă o sticlă scumpă de loțiune de corp și începu să îi maseze coapsele.

Apoi începu să lucreze la mâna ei stângă, începând cu degetul mare. O mișcare grijulie, precisă, îndoi… extinzi… îndoi… extinzi.

Își coordona mișcările cu vocea sa.

— A fost o zi liniștită la birou, spuse cu vocea sa guturală, singura pe care părea să o aibă când era în preajma ei. Jimmy McCrackcn a venit din nou, de data asta cu o bilă vârâtă în nas, iar bătrâna doamnă Jacobsen a avut o altă migrenă. Desigur, iar voia doar să converseze. De când Robbie și Janine s-au mutat în Chelan, este singură. Dar mi-a adus o bucată din excelenta ei prăjitură de merișor cu rom. Îți amintești cât de repede reușeai să o vinzi la vânzările organizate de școală?

În cealaltă parte a camerei, casetofonul se opri și schimbă banda. Acum era Barbra Streisand, cântând despre oamenii care aveau nevoie de oameni.

Strânse mâna lui Mike.

— Îți mai aduci aminte când am dansat pe cântecul acesta, Mike? Eram în Center Hall la aniversarea a cincizeci de ani de căsnicie a soților Minor, și cânta formația localului. Îți amintești cum solistul amesteca cuvintele și cânta despre oameni care au nevoie de alți oameni? Am râs atât de tare încât ne-au dat lacrimile – și tu ai spus că dacă mai spune cuvântul acela încă o dată o să te scapi pe tine. Erai atât de frumoasă în seara aia, cu fusta de denim și cămașă western. Cred că toți bărbații de acolo și-ar fi dorit să fii a lor. La sfârșitul cântecului te-am sărutat atât de lung încât m-ai lovit pe spate și mi-ai spus: „Iisuse, Lee, nu mai suntem adolescenți.” Dar te-am simțit tremurând… și pentru o fracțiune de secundă am simțit că *suntem* din nou copii…

Acesta era felul în care își petrecea cele mai multe seri. Șoptind cuvinte blânde, simțind că i se topește inima și sufletul.

Ca și cum ar fi fost o floare pe moarte, care avea nevoie numai de o picătură de apă pentru a se întinde din nou cu toate frunzele spre soare. Vorbea iar și iar, căutând mereu cu disperare o mișcare, o clipire a pleoapelor sau o tresărire a mâinii care să îi spună că fierbințeala cuvintelor sale ajungea în întunericul înghețat al lumii ei.

— Hei, Mike, sunt sigur că ai crezut că am uitat de aniversarea noastră. Se întinse după albumul de fotografii de pe masa de lângă pat, dar, în ultima clipă, își retrase mâna.

Era o colecție de fotografii de la ultimul Crăciun în Schweitzer. Mike alesese cu grijă fiecare poză pentru a le reprezenta vacanța.

Fusese nebun crezând că îl va putea deschide să se uite la ele. Acum văzu albumul drept ceea ce era, o rană care, odată deschisă, nu va face decât să se infecteze și să doară și mai tare. Se uită în jos spre cutia subțire, plată, așezată lângă album.

Rămăsese închisă aproape două luni, ascunsă în sertarul din biroul lui. Fusese atât de emoționat în ziua în care se hotărâse ce să îi ia pentru aniversarea lor. El și Carol programaseră o jumătate de zi la birou, pentru ca Liam să poată petrece această zi specială singur cu soția sa.

— Am luat bilete la Concorde, Mike. Paris…

Pentru Anul Nou. Vocea lui se sparse. Vorbiseră de Paris ani întregi, visaseră împreună să stea de Anul Nou la Ritz. De ce întârziase atât de mult să ia acele bilete? Nu era vorba de bani, nu era nici măcar vorba de timp. O mulțime de prieteni se oferiseră să aibă grijă de copii vreme de două săptămâni, în vacanța de iarnă. De vină fusese… viața. Activitățile lui Mike la clubul de călărie și antrenamentele cailor; pentru Jacey, voleiul, schiatul, recitalurile pentru vioară; pentru Bret, jocurile în Mica Ligă și antrenamentele de hochei; pacienții lui Liam.

Doar *viața.* Își alungaseră cu ușurință șirul de vise din nou și din nou, transformându-le doar în șanse irosite și oportunități ratate. De ce nu își dăduseră seama cât era de important fiecare moment? Cum de nu se gândiseră că o simplă căzătură de pe un cal, în mod obișnuit foarte blând, putea să le răpească viitorul?

Se ridică, apucă grilajul patului și îl coborî. Grilajul căzu cu

un zgomot neplăcut și se fixă în poziția de jos. Încet, el se urcă în pat alături de ea. Își băgă o mână sub capul ei și o trase mai aproape, având grijă să nu deconecteze firele. Trupul ei era fără vlagă și părea fragil, deși pierduse numai câteva kilograme.

Îi luă mâna lipsită de viață, strângând-o cu blândețe, ca să știe că el era acolo.

— Ajută-mă, Mike. Strânge-mi mâna, clipește. Fă *ceva.* Arată-mi cum să ajung la tine…

Zăcu acolo aproape o oră. Când încercă din nou să vorbească, nu ieși nimic, cu excepția unui mormăit spart, răgușit, care semăna cu numele ei.

— Tati?

Pentru o clipă, Liam se gândi că soția lui vorbise, dar mâna ei era nemișcată și ochii închiși. Încet, se întoarse și o văzu pe Jacey stând în ușa deschisă. Ținea un tort.

— Bună, draga mea. Coborî stânjenit din pat și se lăsă pe scaun.

Ea merse spre el, cu părul lung, negru legănându-se ușor peste tricoul mult prea mare care îi învelea comod trupul suplu. Fața îi era palidă. Culoarea din obraji fusese spulberată de imaginea mamei sale.

— Este a zecea aniversare a voastră. Tu și mama ați făcut întotdeauna atâta caz în legătură cu asta… Cuvintele i se curmară și el știu că se uita spre el pentru a căuta ajutor.

Era greu, dar dădu din cap și zâmbi.

— Ai dreptate. Ar fi vrut să sărbătorim.

Jacey așeză tortul pe masa de lângă pat. Era același tort, cu cremă roz și glazură, pe care Suzie Sanman de la patiseria Lazy Susan îl pregătea pentru ei în fiecare an, doar că acum, în loc de obișnuitul *La mulți ani Mike și Liam,* nu era scris nimic. Liam se întrebă cât timp petrecuse Suzie gândindu-se să scrie ceva festiv și plin de speranță înainte să renunțe.

Jacey se duse mai aproape de pat și se aplecă deasupra mamei.

— La mulți ani, mami! Întinse mâna tremurândă și îndepărtă o șuviță de păr de pe fața Mikaelei. Îți vine să crezi că au trecut

zece ani de când ne-am căsătorit cu Liam?

Se întoarse și îi zâmbi și, în acel moment, avea din nou șase ani, o fetiță știrbă în clasa întâi, care căzuse în jungla din sala de gimnastică și își luxase un deget.

— Cum este astăzi?

— La fel.

Jacey își trecu un deget peste suprafața tortului, adunând o bilă mare de glazură roz și o ținu sub nasul Mikaelei.

— Poți să miroși prăjitura, mami? Este cea mai bună cremă de vanilie a lui Suzie, cu Grand Marnier adevărat în glazură. Exact cum îți plăcea ție… cum îți *place*.

Ezitarea din vocea ei era mai mult decât putea îndura Liam.

— Uite, ia un scaun. Cum a fost astăzi la școală?

Jacey își netezi o șuviță de păr după ureche.

— Bine. Am reușit la testul de matematică.

— Desigur.

Se uită la el, apoi se întoarse. El observă felul rapid, nervos în care își mușca buza – un gest pe care îl moștenise de la mama sa.

— Ce s-a întâmplat, Jace?

Făcu o pauză înainte să răspundă.

— Se apropie balul din iarna asta. Mark m-a invitat sa merg.

— Știi că poți să te duci. Orice vrei să faci, este în ordine.

— Știu, dar…

El se întoarse spre ea.

— Dar ce?

Ea evită să-l privească.

— Mama și cu mine vorbeam mult despre bal. Urma să mergem în Bellingham să îmi iau o rochie. Ea… Vocea se opri emoționată și se transformă într-o șoaptă. A spus că nu a fost niciodată la un bal și că voia ca eu să arăt ca o prințesă.

Liam nu și-o putea imagina pe frumoasa sa soție stând acasă în noaptea balului. Cum de *el* nu știuse asta? Era unul dintre multele secrete ale soției sale.

— Haide, Jace. I se va rupe inima dacă va afla că nu te-ai dus.

— Nu este corect, tată. Se uită în altă parte, apoi, foarte

încet, spuse: *Dacă* se va trezi.

Liam dorea ca, măcar o singură dată, să o îmbrățișeze pe Jacey și să îi spună *și mie îmi este teamă. Dacă asta este… sau dacă se trezește și nu ne recunoaște… sau dacă nu se mai trezește niciodată?* Dar acestea erau temerile lui și el avea datoria să țină trează speranța pentru familia sa.

— Jacey, mama *se va trezi.* Trebuie să continuăm să credem asta. Are nevoie ca noi să credem. Nu este momentul să ne pierdem încrederea în ea. Suntem o familie de luptători și noi nu fugim de luptă. Nu-i așa?

— Devine din ce în ce mai… greu.

— Nu ar fi numită o încercare a credinței, dacă ar fi ușor.

Ea îl privi.

— Te-am auzit seara trecută. Vorbeai cu bunica despre mama. Spuneai că nimeni nu știe de ce nu se trezește. După ce bunica a plecat, te-am văzut așezându-te la pian. Voiam să îți spun ceva, dar te-am auzit plângând.

— Oh. Se aplecă în față pe scaun. Fusese o noapte urâtă, în care își simțise armura de parcă ar fi fost confecționată din plastic. Faptul că își amintise de aniversarea lor îl doborâse. Rămăsese în fața elegantului Steinway din camera de zi, dorindu-și să cânte din nou, simțind nevoia de a regăsi muzica ce odinioară sălășluise în el. Dar, din momentul accidentului, era pustiit; muzica ce îl susținuse de atâtea ori în viață, pur și simplu dispăruse. Deși nu îi spusese asta niciodată lui Jacey, ea știa; poate că observase chiar înainte să își dea el seama. Casa care odinioară răsuna de Bach și Beethoven și Mozart, acum era la fel de tăcută ca o cameră de spital.

Muzica fusese întotdeauna eliberarea lui. În Bronx, când simțise că este pe cale să își piardă sufletul, cântase cu furie, zăngănind o muzică ce striga că lumea nu era dreaptă, iar în zilele mohorâte în care tatăl său se transforma într-un străin, cântase melodii calme, elegiace, care îi aminteau dulceața vieții, puterea promisiunilor făcute. Dar acum, când avea cel mai mult nevoie de alinare, nu găsea înăuntrul lui decât un gol dureros.

Îi spuse lui Jacey singurul adevăr pe care îl putea spune:

— Uneori mă prinde atât de tare și se agață de mine, încât abia îmi mai amintesc să respir. Un fel de… cădere pe podeaua temerii mele, dar întotdeauna cad aici, alături de ea, strângându-i mâna și iubind-o.

Jacey se uită la Liam cu o tristețe care ar fi fost imposibilă cu doar câteva scurte săptămâni în urmă.

— Vreau să îi spun că îmi pare rău pentru toate momentele în care a fost tristă și mie nu mi-a păsat. Vă iubește pe tine și pe Bret din toată inima, Jacey, *știi* asta. Și, când se va trezi, va dori să vadă fotografii de la acel bal. Dacă nu te duci, vom mânca doar macaroane cu brânză luni întregi. Nimeni nu poate opri reproșurile mamei tale. Îi zâmbi cu blândețe. Deci, poate că nu mă pricep la cumpărături pentru o fată în Bellingham, dar știu câte ceva despre modă. Îți amintești rochia pe care mama a purtat-o la balul poliției de anul trecut? A mers până la Seattle pentru ea și, să fiu sincer, a costat mai mult decât prima mea mașină. Ai arăta minunat în ea.

— De la Richard Tyler. Am uitat cu totul de ea.

— A purtat-o cu o agrafă strălucitoare în păr. Ai putea face la fel. Te poate ajuta bunica. Sau poate Gertrude de la salonul Sunny și Shear. Știu că nu mă pricep la fel de bine ca mama la chestiile astea, dar…

Jacey îl îmbrățișă.

— Nu s-ar fi descurcat mai bine, tată. Sincer.

El se întoarse spre soția sa și se chinui să zâmbească.

— Vezi ce se întâmplă, Mike? Mă silești să dau sfaturi despre modă unei adolescente de șaisprezece ani. La naiba, ultima oară când mi-am ales propriile haine erau la modă pantofii cu bot rotund.

— Tată, sunt din nou la modă.

— Vezi? Dacă nu te trezești repede, iubito, poate o să îi dau voie să își facă piercingul în sprânceană pe care și-l dorește.

Rămaseră împreună, vorbindu-și și vorbindu-i femeii care zăcea nemișcată în patul din fața lor. Vorbeau ca și cum ar fi fost o zi normală, sperând tot timpul că vreun fragment al conversației lor, un cuvânt, un sunet sau o atingere se va strecura în întunericul lui Mike și îi va aminti că nu era singură.

La ora trei, sună telefonul de alături, întrerupând una din povestirile lui Jacey.

Liam ridică receptorul și răspunse:

— Alo.

— Bună, Liam. Îmi pare rău că te deranjez. Sunt Dawn de la școală.

Ascultă timp de un minut, apoi spuse:

— Vin imediat, și închise. Se întoarse spre Jacey. Este vorba despre Bret. Are din nou probleme. Trebuie să mă duc până la școală. Vrei să vii?

— Nu. Vine bunica să mă ia de aici după ce își termină treburile.

— Bine. Liam se ridică, urând sunetul ca de cretă pe tablă, metalic al picioarelor scaunului pe linoleum. În timp ce se ridica, se aplecă deasupra soției sale. Trebuie să plec, Mike, dar mă întorc imediat ce pot. Te iubesc, draga mea. Se aplecă mai aproape și îi sărută buzele subțiri, șoptind: Pentru totdeauna.

*

Viața este o porcărie.

Asta gândea Bret Campbell în timp ce aștepta pe scaunul din salonul asistentelor. Ochiul drept, acolo unde fusese lovit de Billy McAllister, îl durea îngrozitor. Își dădea toată silința să nu plângă. Toată lumea știa că plânsul era pentru copiii mici.

Doamna DeNormandie îl atinse pe Bret pe mână.

— Hei, de ce nu te întinzi? O să îți dau o pungă cu gheață pentru ochiul acela. Doamna Dawn tocmai l-a sunat pe tatăl tău la spital. O să vină imediat. Se îndreptă spre frigiderul mic de sub fereastră și scoase o pungă cu gheață. Era umflată, ca o pungă cu mazăre, și avea aceeași culoare ca fluorura pe care doctorul Edwards o punea pe dinții lui Bret. Uite.

Bret se aplecă cu grijă spre perete. Nu voia să se întindă. Dacă l-ar fi văzut Miranda sau Katie? Ar râde mereu de el. Deja râdeau pentru că mânca sandviciuri cu șuncă și își aducea la școală cutia cu mâncare *Gooxebumps*. În dimineața asta, decisese că data viitoare când Katie va mai spune ceva despre

sandviciul lui, o va ciupi chiar de partea grasă a brațului. Desigur, decisese asta înainte de lupta cu Billy. Acum Bret își dădea seama că va avea parte de o mustrare severă de la tatăl său și nu îndrăznea să adauge ciupitul unei fete în vâltoarea evenimentelor.

Strânse ochii și apăsă punga cu gheață pe ochiul care-i pulsa. O auzea pe doamna D mișcându-se prin încăperea mică, reorganizând lucrurile, închizând și deschizând ușile. Suna exact ca atunci când mami se pregătea pentru cină.

NU TE GÂNDI LA ASTA.

Bret nu *voia* să se gândească la mama. Când o făcea… când își amintea din întâmplare diverse lucruri, de exemplu cum îi mângâia spatele în timp ce se uitau la televizor sau cum țipa mult prea tare când el prindea o minge în timpul Micii Ligi, sau cum se cuibărea cu el în fiecare seară timp de zece minute, înainte să fie cu adevărat ora de dormit… dacă se gândea prea mult la lucrurile astea era rău. Nu mai plângea la fel de mult – nu până într-o noapte, oricum. Doar că… înghețа. Uneori minute întregi treceau și el nu observa nimic până când cineva îl lovea pe spate sau striga la el sau altceva. Atunci se trezea orbit și se simțea un adevărat idiot pentru că dispăruse în spațiu.

Asta se întâmplase și astăzi pe hol.

Ieșise în curtea școlii, plină de zăpadă, și nu fusese nevoie de mai mult. Se întâmpla așa uneori, să își amintească.

Nu se putea gândi decât la mama și la cât de mult îi plăcea zăpada. Următorul lucru pe care l-a văzut a fost Billy McAllister stând în fața lui, țipând:

— Care dracu' este problema ta, Bret?

— Îmi pare rău, murmurase el, fără să fie sigur ce făcuse ca să îl înfurie atât de tare pe Billy.

— Haide, Billy, spusese Sharie Lindicy, nu a făcut nimic. În plus, doamna Kurek ne-a spus să fim drăguți cu Bret. Îți amintești?

Billy rămase încruntat.

— Hm, da. Am uitat. Mama lui este o legumă. Îmi pare rău, Bret.

Tot ce își amintea Bret era felul în care urlase *mama mea nu este un morcov* și se năpustise asupra lui Billy. Pe urmă domnul Monie, directorul, ajunsese acolo și pusese capăt bătăii, suflând din fluierul său. Și acum Bret era aici, în cabinetul medical, simțindu-se ca un idiotozoid și întrebându-se cum va da ochii din nou cu prietenii săi.

— Bretster?

Bret tresări la auzul vocii familiare și se întoarse încet.

— Bună, tată.

Liam stătea în cadrul ușii. Era atât de înalt încât trebuia să își plece capul și, din cauza asta, arăta… aplecat. Părul lui blond-argintiu era acum prea lung – mama obișnuia să i-l tundă – și cădea puțin peste rama de metal a ochelarilor, învățase cu multă vreme în urmă că ochii tatălui vedeau totul.

Doamna DeNormandie se întrerupse din activitatea ei. Așeza apăsătoarele de limbă într-un borcan de sticlă.

— Oh. Bună ziua, doctore Campbell.

Odinioară tata ar fi zâmbit spre doamna DeNormandie, iar ea i-ar fi răspuns la fel, dar acum niciunul dintre ei nu zâmbi.

— Bună, Barb, spuse încetișor tata, poți să ne lași singuri câteva minute?

— Desigur. Lăsă obiectele și părăsi repede încăperea, închizând ușa în urma ei.

Tăcerea se insinuă, apăsătoare, prevestind mare belea.

— Cum îți este ochiul? întrebă în sfârșit tata.

Bret se întoarse spre el, lăsându-l să constate singur, îndepărtând punga cu gheață.

— Nu mă doare.

Liam se așeză lângă el.

— Adevărat? întrebă el cu acea voce care spunea noi-nu-mințim-în-această-familie.

— Bine, bine. Mă doare mai tare ca atunci când vaca lui Jacey m-a călcat pe picior, la târg. Văzând privirea duioasă a tatei, Bret aproape că începu din nou să plângă. Dacă mami ar fi aici…

NU TE GÂNDI LA ASTA.

— Cred că ai învățat prima regulă a bătăii. Doare. A doua

regulă este: nu schimbă absolut nimic. Cine a început?

— Eu.

Liam păru surprins.

— Nu ți se potrivește.

— Eram furios. Bret se prinse cu brațele când auzi îngrozitoarele cuvinte: *Sunt dezamăgit de tine, fiule.*

Simțea deja că începe să plângă, dar tata nu mai spuse nimic. În schimb, își puse brațul în jurul umerilor lui Bret și îl strânse mai aproape. Bret se așeză în brațele mari și confortabile ale tatei. De data asta, nu-i mai păsa dacă părea un copil mic.

Liam îi îndepărtă părul de pe față.

— Va fi un ochi destul de bine învinețit. Mai rău decât cel pe care Ian Allen l-a căpătat data trecută, de 4 Iulie. De ce l-ai bătut pe Billy?

— Este un cretin.

— Dar tu nu ești.

Bret știa că tata va afla. Mătușa lui Sharie, Georgia, era prietenă bună cu Ida Mac, care servea prânzul în fiecare zi cu Carol, care lucra în biroul lui tati. Într-un oraș ca Last Bend va fi o știre importantă faptul că Bret Campbell l-a bătut pe Billy MacAllister și i-a rupt un dinte din față. Singura întrebare va fi de ce a făcut-o.

— Billy a spus că mama este o legumă.

Păru că tatei îi ia mult timp să răspundă.

— Am tot vorbit de nenumărate ori despre asta, Bret. Mama ta este în comă. Doarme. Dacă ai veni să o vezi…

— Nu *vreau* să o văd!

— Știu. Tata suspină. Prea bine, vino, tinere, să mergem. Poate au nevoie de scaunul acesta pentru copii cu răni adevărate. Îl ajută pe Bret să își pună haina pufoasă de iarnă, apoi îl ridică. Bret se agăță, îngropându-și fața în gâtul cald al tatălui, în timp ce ieșeau din școală în zăpada ce se cernea ușor. Lângă mașină, tata îl lăsă pe Bret să alunece pe asfaltul înghețat.

Rămase lângă mașină, așteptând ca tata să descuie ușa. Avea mâinile înghețate, așa că își căută în buzunare mănușile – dar nu erau acolo.

Mama obișnuia să vâre mănuși cu un deget în buzunarele lui Bret, Pentru Orice Eventualitate, dar acum erau goale.

Tata intră în mașină, apoi deschise ușa din cealaltă parte, iar Bret intră. Când motorul porni, radioul porni odată cu el. Se auzea primul colind de Crăciun al sezonului, „Silent Night".

Tata închise repede radioul.

Zăpada se lovea de parbriz, acoperind lumea exterioară. Ștergătoarele se porniră și făcură două găuri prin zăpadă. Bret se uită la ele – orice era mai bine decât să se uite în acel moment spre tatăl lui. *Buum. Buum. Bitum.* Ștergătoarele se mișcau în dreapta și în stânga, în dreapta și în stânga, scoțând același sunet ca bătaia unei inimi.

Liam porni mașina și conduse încet, ieșind din parcarea școlii. Se întoarse spre Glacier Way, apoi pe Main Street, și o coti pe Cascade Avenue. Trecură în liniște de parcarea de la cafeneaua Bean There, Done That, de vitrina de la Sunny&Shear Beauty Salon și de intrarea aglomerată a lui Zeke Feed & Seed.

— Pun pariu că bătrânul Zeke este mai ocupat decât un decorator cu un singur braț, spuse tata.

Era una dintre expresiile sale favorite. Nimeni nu putea fi doar ocupat. Trebuiau să fie mai ocupați decât un decorator cu un singur braț. Indiferent ce ar fi însemnat asta.

— Mda, spuse Bret.

— O mulțime de oameni au fost luați prin surprindere de vremea asta. Este prea devreme pentru zăpadă.

Următoarele câteva mile Liam nu mai spuse nimic. În timp ce ieșeau din oraș, drumul asfaltat se acoperea cu zăpadă și nu se mai vedeau alte urme. Tata setă Explorer-ul pe varianta patru roți și micșoră viteza.

Bret își dorea ca tata să nu fi menționat vizita la mama. Simplul gând îl făcea să se simtă rău. De obicei își imagina că este plecată din oraș, la un concurs de cai în Canada. *Ura* când i se amintea că era la spital. Era destul de rău că își amintea ZIUA. Își strânse cu putere ochii, dar amintirile reveneau, cele pe care le ura, cele care trăiau în roțile patului său Corvette și veneau la el în fiecare noapte, imediat ce tata stingea luminile și închidea ușa.

Așteaptă, mami. Obstacolul nu este bine pus. Cred că l-a mutat cineva…

Bret se întoarse și se uită la tata.

— *Juri* că mama se va trezi?

Liam nu răspunse imediat. Când în sfârșit o făcu, vocea lui era slabă:

— Nu pot *să jur* că va fi bine, fiule. Nu pot să jur nici măcar că se va trezi. Dar cred din toată inima că o va face și are nevoie ca și tu să crezi asta.

— Cred.

O spuse mult prea repede; Liam știu că mințea.

Apoi, Bret își lipi capul de geam și închise ochii. Nu voia să vadă că mama lui zăcea în acel pat de spital. Îi plăcea mai mult când pretindea că este încă în viață. Uneori putea închide ochii, imaginându-și-o că stă lângă patul lui, cu părul scurt și răvășit încadrându-i fața, cu brațele încrucișate. Zâmbea spre el și arăta așa cum arăta de obicei – fără vânătăi sau tăieturi. Și întotdeauna spunea același lucru: *Ce mai face băiatul meu cel mai iubit din toată lumea asta?*

Dar era doar un vis idiot și nu însemna nimic. Bret putea fi mic și poate că uneori nu știa ce să facă cu amintirile la capătul unei dileme adevărate, dar nu era prost. Știa că poveștile și desenele animate nu erau adevărate. Toată lumea știa că Wile E. Coyote nu putea *cu adevărat* să cadă din avion și să trăiască și că prințesele care mâncau mere otrăvite și dormeau în cutii de sticlă ani întregi nu se mai trezeau.

Și mămicile care cădeau de pe cai și se loveau cu capul de gardul de lemn în capătul arenei erau ca și moarte.

7

Liam se uită la corespondența din poala lui. Aproape toată era adresată Mikaelei. Facturi de la Country General Store și de la magazinul de hrană, șei și antrenamente ale celor douăsprezece familii care plăteau să își țină caii la ei, felicitări, prospecte și fluturași. O vedere anunța ultima vânzare de la Nordstrom.

În zilele obișnuite, s-ar fi dus în bucătărie și ar fi aruncat hârtiile pe masă, spunând:

— Oh, nu, încep vânzările de Crăciun…

Ea ar fi râs ușor, întorcându-se de la plită sau frigider sau mașina de spălat, în timp ce spunea:

— Vom mai vinde câteva acțiuni de la Microsoft pentru a reuși să trecem și de asta…

— Tati, de ce stăm lângă cutia poștală?

— Oh. Îmi pare rău, Bretster. Mă gândeam la ceva. Aruncând mormanul de corespondență pe locul dintre ei, luă piciorul de pe frână și apăsă cu grijă accelerația. Cauciucurile Explorer-ului țâșniră pe marginea umedă a drumului, apoi grăbiră pe prundiș și se strecurară înainte. În fața lor drumul pustiu era un râu învolburat de zăpadă. Brazi falnici Douglas și cedri, cu ramurile atârnând în jos, acoperite de zăpadă, străjuiau bucata îngustă de șosea pe care Ian Campbell o făcuse prin pădure în urmă cu aproape cincizeci de ani. Mai erau alte câteva ferme de-a lungul drumului, cutiile lor poștale înclinate, din metal, se înșirau pe picioarele din lemn.

— Am putea face un om de zăpadă după cină, spuse Liam cu voce stranie, întrebându-se unde ținea Mikaela mănușile și ciorapii de lână. Știa că trebuie să fie într-o cutie pe undeva, probabil cu o etichetă cu *Haine de iarnă,* dar nu își amintea unde erau așezate anul acesta. Poate în spatele cutiei cu decorațiuni de Crăciun din mansardă.

— Oh. Bine.

— Sau am putea merge spre Turnagain Hill să ne dăm cu sania. Domnul Robbin ne-a spus să venim când vrem la cină.

— Oh. Bine.

Lui Liam nu îi mai veni nimic în minte să zică. Știau amândoi că nu va fi nici dat cu săniuța, nici patinat, nici om de zăpadă, și nici ciocolată caldă. Nu acum. Se vor gândi la aceste lucruri, poate chiar vor discuta despre ele, dar, în final, așa cum făcuseră în ultimele patru săptămâni, se vor aduna în casa aceea imensă, aflată în mijlocul unui câmp înzăpezit, fiecare cu gândurile lui.

Vor lua cina împreună, aruncând pe rând frânturi de conversație prostești, fără sens. După cină vor spăla vasele toți patru. Apoi vor încerca să se uite împreună la televizor, *Wild Descovery* sau poate un serial, dar se vor retrage pe rând. Jacey se va închide în camera ei să vorbească la telefon. Bret se va așeza în fața calculatorului și va juca jocuri zgomotoase, rapide, care-i solicitau întreaga atenție, iar Rosa va împleti.

Liam va rătăci dintr-o cameră în alta, fără să facă nimic, încercând să nu se gândească la nimic. De cele mai multe ori sfârșea prin a ajunge în fața marelui pian din camera de zi, privea claviatura, dorindu-și ca muzica să existe încă în sufletul și în degetele sale, dar conștient că dispăruse.

Se răsucea și mergea spre stânga, trecând pe sub arcada din lemn făcută de tatăl său cu mulți ani în urmă, spre aleea trasată de gardul cu patru scânduri acoperit cu zăpadă. Cu o parte a minții sale, percepea sunetul de fier al semnului care se afla suspendat deasupra arcadei din cedru, pe care scria ANGEL FALLS RANCH. Sau poate era doar în imaginația lui acel sunet, iar ceea ce auzea cu adevărat era tăcerea dintre el și fiul său.

Duse mașina în garaj și opri motorul. Bret își desfăcu centura imediat, își înșfăcă geanta și se grăbi spre casă.

Liam rămase acolo, cu mâinile așezate pe volan. Nu se uită spre album și spre cadoul pe care le aruncase pe bancheta din spate, dar știa că erau acolo.

Într-un târziu, se dădu jos din mașină și se îndreptă spre casă. Trecu prin vestiarul în dezordine. În capătul holului o lumină strălucea slab, portocaliu.

Slavă Domnului că Rosa era acasă.

Încă i se părea ciudat să o aibă în preajmă, chiar incomod.

Era atât de al naibii de tăcută, ca unul din spionii Războiului Rece care învățase să meargă fără să facă zgomot. Uneori o zărea uitându-se la el și în ochii ei întunecați citea o tristețe care îi pătrundea până în oase. Câteodată își dorea să fi fost genul de bărbat care să meargă la ea, să zâmbească și să spună: *Deci, Rosa, ce s-a întâmplat cu tine?* Dar ei doi nu puteau continua. Dacă Liam ar fi pus întrebări personale, Rosa nu i-ar fi răspuns, așa că se învârteau unul în jurul celuilalt, incapabili să se apropie.

Acum, în timp ce se plimba prin casă, aprinse luminile. Indiferent de câte ori îi spusese Rosei că electricitatea nu costa mult, ea tot aprindea numai luminile de care avea nevoie.

Nu era ca Mike, care ura o casă întunecată.

Când ajunse în salon, rămase în umbră, privindu-i pe Rosa și pe Bret, uitându-se la Yahtzee. Începuseră un joc. Ar fi vrut să nu observe cât de liniștit se juca Bret. Nu era nicio bătaie din palme sau „În regulă!" care era purtarea obișnuită a fiului său.

Erau o pereche pe cinste, micul și tăcutul băiat cu ochiul înnegrit și bunica lui, la fel de solemnă.

Era o femeie atât de mică, Rosa, doar cu o palmă mai înaltă decât nepotul ei, iar felul în care se mișca – cu capul aplecat și umerii căzuți – o făcea să pară și mai mică. Ca de obicei, era îmbrăcată în negru. Materialul sobru scotea în evidență albul ca de zăpadă al părului și pielii ei. Era o femeie plină de contraste izbitoare. Negru și alb, rece și cald, spiritual și practic.

Rosa se uită în sus și îl văzu.

— *Hola,* doctore Liam.

Îi ceruse de nenumărate ori să îi spună Liam, dar ea nu voia. Zâmbind, merse spre ei.

— Cine câștigă?

— Nepotul meu, desigur. Profită de vederea mea slăbită.

— Nu o asculta, Bret. Bunica ta vede tot.

— Vrei să ni te alături, *si?*

— Nu cred. Răvășește părul lui Bret – un substitut al intimității, știa asta – dar era tot ce reuși să facă.

— Ești sigur, tată? Dezamăgirea lui Bret era evidentă.

— Sunt sigur, prietene. Poate mai târziu.

Bret suspină.

— Da, sigur.

Liam se îndreptă spre scări.

— Doctore Liam, așteaptă. Rosa se ridică cu o singură mișcare fluidă și îl urmă în living.

Acolo, în camera întunecată, tăcută, îl privi. Ochii ei erau negri ca niște lacuri de cerneală și expresivi.

— Copiii… sunt mult mai tăcuți astăzi. Cred că ceva…

— Este a zecea aniversare a noastră. El rosti dintr-odată întreaga propoziție, apoi se domoli. Copiii… știu că am cumpărat bilete pentru Paris.

— Oh. *Lo siento.* Ceva ca un zâmbet îi traversă buzele și apoi dispăru. Este norocoasă să te aibă, doctore Liam. Nu știu dacă ți-am spus vreodată asta.

Îl emoționă profund acest sentiment simplu venit din partea unei femei care arareori vorbea.

— Mulțumesc, Rosa, cu… începu să spună altceva – ce, nu știa – dar, dintr-odată, vocea i se frânse.

— Doctore Liam. Vocea ei moale lungea vocalele, transformându-i numele în muzică. Vino să joci Yahtzee cu noi. Va ajuta.

— Nu. Simt nevoia să… Un început greșit. Avea nevoie de atâtea lucruri. Trebuie să fac ceva la etaj. Jacey trebuie să împrumute una din rochiile lui Mike pentru balul din iarna asta.

Ea se aplecă spre el. Liam avu sentimentul că voia să mai spună ceva, dar ea se întoarse și merse înapoi la joc.

Liam se duse la bucătărie și își turnă ceva de băut. Crown Royal-ul îi arse gâtul și îi aprinse focul în stomac. Strângând tare paharul cu băutură, merse în sus spre scări, la etajul al doilea. Auzea muzica strecurându-se pe sub ușa închisă a camerei lui Jacey. Cel puțin ceea ce Jacey numea muzică – lovituri constante de baterie și chitare electrice.

Aruncând o privire în josul holului, se întoarse în dormitorul său și aprinse lumina. Camera, chiar și în dezordinea existentă – pat nefăcut, pantofi și haine, și prosoape de baie aruncate pe podea – îl primi, ca întotdeauna. Pereții de culoare bej,

presărați de stele și luni, draperia vaporoasă a baldachinului, covorul berber de culoare crem. Dacă închidea ochii, și-o putea imagina pe Mike stând acolo, în cadrul ușilor balconului, uitându-se afară la zăpada ce se cernea. Ar fi purtat cămașa de noapte de culoarea piersicii, care cădea în falduri grațioase pe trupul ei zvelt.

Refuză să închidă ochii, dar era tentant, atât de tentant. În schimb, se uită direct înainte.

Ușa dulapului din perete al lui Mike părea să se mărească în fața ochilor săi. Nu se mai aventurase acolo din ziua accidentului, când, naiv, îi împachetase o valiză cu lucruri de care ar fi avut nevoie la spital.

Traversă camera și se opri la dulap, apoi apucă mânerul ușii și îl răsuci. Ușa de stejar scârțâi și se deschise cu ușurință, liniștit, ca și cum ar fi așteptat acest moment de săptămâni întregi.

O oglindă de statura unui om așezată pe perete îi captură imaginea și i-o aruncă înapoi, un bărbat înalt, deșirat, cu păr vâlvoi și cu haine largi, încadrat de materiale colorate. De-o parte și de alta a lui, hainele erau așezate într-o anume ordine, pe umerașe de plastic, culorile succedându-se cu precizia penelului unui maestru. Husele de culoarea fildeșului ale designer-ilor din Nordstrom zăceau agățate într-o anumită zonă. Hainele ei de seară.

Îi luă ceva timp să își facă picioarele să se miște. Începu să desfacă plasticul, unul câte unul, căutând rochia pe care Mike o purtase la balul poliției. Apoi, intră înăuntru și, în loc să găsească o rochie de mătase sau catifea, așa cum se așteptase, găsi o husă, agățată cu grijă pe un umeraș de pantaloni.

Era o husă elegantă, din mătase albă, nu în genul huselor pe care le foloseau de obicei. Și avea monograma *MLT*.

Mikaela Luna… și încă ceva.

Inima lui tresări. Era din viața ei de *dinainte*.

Ar trebui să se întoarcă, să încheie fermoarul acestei huse și să uite de existența ei. Știa asta pentru că mâinile începură să îi transpire și un fior de neliniște i se strecura pe șira spinării.

De-a lungul anilor, strânsese atâtea întrebări, le depozitase în

mintea lui de fiecare dată când ea îi spusese: *Hai să nu mergem acolo, Liam. Trecutul este ceva ce nu mai contează acum.* De fiecare dată când vedea tristețe în ochii ei întunecați sau când știa că ceva îi transforma râsul într-unul amar, se întrebase *de ce.*

Trecutul conta, desigur. Liam fusese de acord să pretindă că este altfel pentru că își iubea soția și îi era teamă de cel sau ceea ce provoca acest vârtej adânc de durere, dar în momentul în care atinse husa, dintr-un material atât de scump încât nu cunoștea pe nimeni care să știe de unde să cumpere așa ceva – cu siguranță nu Mike – și văzu misterioasa monogramă, *MLT,* se simți pierdut. Trecutul pe care toți îl ignoraseră era acolo; trăise alături de ei toți acești ani, ascuns înăuntrul unei huse Nordstrom, în dulapul soției sale. Asemenea Pandorei, trebuia pur și simplu să se uite.

Când prinse în mână husa, constată că era plină cu ceva. Se simțea ciudat de detașat, în timp ce se întorcea în dormitor și se așeza pe patul mare, cu husa alături de el. O privi multă vreme, cântărind pericolul, știind că uneori nu era cale de întoarcere pentru ceva deja săvârșit, și că unele secrete erau asemeni unui acid, care, odată vărsat, putea arde cele mai fine straturi ale unei relații.

Totuși, dorința de *a ști* era mult prea puternică pentru a-i rezista. Ani întregi tânjise să îndepărteze capacul scrinului ei cu secrete. Întotdeauna crezuse că, dacă i-ar fi cunoscut durerea, ar fi înțeles. Ar fi putut să o ajute.

Acestea erau minciunile pe care și le spuse când răsturnă husa și privi căzând din ea fotografii, tăieturi din ziare și documente oficiale, toate îndoite și îngălbenite. Ultimul lucru care căzu fu o verighetă, cu un diamant mare cât o monedă de cinci cenți. Liam îl privi atât de intens încât imaginea se încețoșă. Pe urmă văzu un alt inel, o fâșie groasă de aur. *Fără diamante, Liam*, spusese ea moale, și deși îi simțise tremurul vocii, nu îi dăduse atenție. Își spusese că era drăguț că nu-i păsa de aceste lucruri.

Adevărul era că avusese deja diamante.

Apoi atenția îi fu atrasă de o fotografie, o poză color, opt pe

zece. Era pe jumătate acoperită: se vedea numai Mikaela în rochie de mireasă. Mirele era ascuns cu grijă sub un articol tăiat din ziar. Voia să o ridice, dar mâinile îi tremurau mult prea tare. Își spuse, nebunește, că dacă nu o va atinge, dacă nu va da la o parte articolul, bărbatul din cealaltă jumătate a fotografiei nu ar exista.

Abia o recunoștea pe Mikaela. Părul negru, mătăsos, era răsucit elaborat într-un aranjament cu diamante, iar machiajul accentua ridicarea sprâncenelor ca de pisică, îi transforma buzele palide, moi într-o gură care ar fi alimentat fantezia oricărui bărbat. Mânecile rochiei pe care o purta erau moi, de un alb opalescent – cu totul diferit de costumul conservator de culoare crem pe care îl purtase la cea de-a doua nuntă. Erau oceane de perle cusute pe metri de mătase, atât de multe, încât rochia părea că este făcută din diamante sfărâmate și nori.

Ea, *soția* lui, era o femeie pe care nu o mai văzuse niciodată, și asta îl rănea, dar durerea nu însemna nimic în comparație cu felul în care se simți când îi văzu zâmbetul. Să-l ajute Dumnezeu; niciodată nu îi zâmbise așa lui, ca și cum lumea ar fi fost o bijuterie strălucitoare care tocmai îi fusese depusă în podul palmei.

Încet se întinse după fotografie și o ridică.

Articolul se dezlipi și alunecă, iar el văzu în sfârșit fața mirelui.

Julian True.

Pentru un moment, Liam nu putu să respire. Aproape *simțea* cum i se rupe inima.

— Dumnezeule, șopti el, neștiind dacă șoapta era o rugăciune sau un blestem.

Fusese căsătorită cu Julian True, unul dintre actorii cei mai faimoși din lume.

8

Taaataaa! Cina este gata!

Liam se ridică șovăind în picioare și se îndepărtă de fotografiile de pe pat. Închizând ușa în urma sa, păși înainte abia când auzi clicul ivărului. Nu mai avea rost să rămână acolo. Lucrurile pe care le văzuse nu se vor schimba; va purta acele imagini fierbinți în inima sa pentru totdeauna.

Se apucă de balustrada îngustă de stejar și coborî scările, respirând adânc înainte de a intra în camera de zi.

Bret ședea deja la masa din bârne, arătând ca un pitic în scaunul imens din stejar, făcut de mâna bunicului său. Jacey, așezată alături de el, își aranja ștergarul cu pătrățele roșu-alb în poală.

— Bună, tată, spuse ea cu un zâmbet.

Semăna atât de mult cu Mike, încât Liam aproape că se împiedică.

Rosa apăru de după colț, ducând un bol de sticlă cu salată și o sticlă de sos vârâtă sub braț. Făcu o pauză când îl văzu, apoi îi zâmbi ușor.

— Bine, bine, ai venit. Ia loc, doctore Liam, spuse ea, în timp ce punea bolul pe masă și se așeza la rândul ei.

Ca de obicei, nimeni nu se uită spre scaunul gol din celălalt capăt al mesei.

Liam trecu de cină ca unul din roboții Disney. Se sili să zâmbească, cu gura uscată. Simțea cum Jacey și Rosa se uitau la el. Încercă să se poarte ca și cum ar fi fost o cină obișnuită – cel puțin la fel de obișnuită ca celelalte cine din ultima lună dar era obosit și nu mai avea răbdare.

— Tată?

Se uită peste enchiladas cu pui, dându-și seama că reușise să îl strângă în farfuria sa, într-un morman neatrăgător de terci portocaliu.

— Da, Jace?

— Ai găsit o rochie pentru mine?

— Da, dragă. Am găsit. O să ți-o dau după cină. Tu și bunica

puteți să exersați cum să îți aranjezi părul.

Fata zâmbi.

— Mulțumesc, tată.

Tată.

Cuvântul avea un tăiș care îi făcea sângele să țâșnească.

Jacey îi spusese așa aproape de la început. Era o bucățică de om în acele vremuri, un copil de patru ani, cu cosițe negre și ochi mari.

Își mai amintea ziua în care Mike apăruse la clinică, aducând-o pe Jacey. Era la doar câteva luni după ce tatăl lui Liam murise, și el încerca să găsească o scuză pentru a vorbi din nou cu Mikaela.

Jacey avusese febră îngrijorător de ridicată; convulsiile îi scuturau corpul. Acum era zguduită și scuturată, iar pe urmă era la fel de lipsită de vlagă ca o păpușă ruptă, cu ochii întunecați adormiți și rătăciți.

— Ajută-ne, spusese încetișor Mikaela.

Liam își anulase toate programările care nu erau urgențe și se grăbise cu ele la spital. Rămăsese în sala de operație, privind chirurgii cum tăiau cu abilitate abdomenul lui Jacey și îndepărtau apendicele inflamat. Fața lui fusese ultima pe care o văzuse înainte să fie anesteziată și prima pe care o revăzuse când se trezise la reanimare. Își transferase pacienții doctorului Granato și își petrecuse următoarele trei zile în spital cu Mikaela și Jacey; priviseră împreună artificiile de 4 Iulie, prin fereastra dreptunghiulară a salonului 320.

Petrecuse lângă Mike nenumărat ore la bufetul spitalului, ascultând-o trecând de la un subiect la altul. La un moment dat se uitase spre ceasul de pe perete și începuse să plângă. El se întinsese peste masă, peste resturile unei cine neterminate, și îi strânsese mâna. *Va fi bine,* spusese el. *Ai încredere în mine…*

Atunci ea se uitase spre el, Mike a lui, cu ochii căprui înotând în lacrimi și cu gura tremurând. *Am încredere în tine.*

Acesta fusese începutul.

Jacey îi spunea tată de multă vreme, încât uitase că undeva, acolo, exista un alt tată, un alt bărbat care putea emite pretenții atât asupra inimii soției sale, cât și a fiicei sale.

— Tată. TATĂ.

Bret îl privea. Fața lui mică părea asimetrică din cauza ochiului învinețit.

— Mă duci la antrenamentul de baschet, nu-i așa?

— Sigur, Bretster.

Bret dădu din cap și începu să vorbească cu Jacey despre ceva. Liam încercă să fie atent, dar nu reuși. O singură propoziție îi trecea prin minte. *A fost căsătorită cu Julian True.*

Când ridică privirea, o văzu pe Rosa care se uita fix spre el, analizându-l printre gene.

— Este ceva ce vrei să îmi spui, Rosa?

Ea tresări, evident surprinsă de tonul lui. Liam știa că ar fi trebuit să își înmoaie tonul, să pretindă că totul este în regulă, dar nu avea puterea să o facă.

— *Si,* doctore Liam. Aș vrea să vorbesc cu tine… în particular.

El suspină.

— Sigur. După ce se vor duce copiii la culcare.

Liam știa că Rosa aștepta să aibă acea „conversație”, dar el nu era încă pregătit. Petrecu aproape o oră citindu-i lui Bret, apoi o sărută pe Jacey de noapte bună și pe urmă făcu un duș lung, fierbinte.

Acum Jacey era baricadată în camera ei, probabil vorbea la telefon cu unul din mulții ei prieteni, încercând rochia mamei sale. Liam nu se dusese la ea, de teamă că, văzând-o cu acea rochie frumoasă, semănând și mai mult cu mama ei, își va pierde cumpătul.

În clipa aceea simțea nevoia să se ascundă în propriul spațiu liniștit. Doamne, ar fi dat orice să poată merge jos, să se așeze în fața pianului și să cânte o piesă tristă.

Voia să fie furios, să strige și să înjure și să se simtă ofensat pe drept cuvânt. Dar nu era genul acesta de bărbat. Dragostea lui pentru Mikaela însemna mai mult decât o simplă emoție. Era chintesența celor mai adânci sentimente. O iubea pe Mikaela mult prea mult. Ceea ce, după el, era la fel de rău cu a nu iubi suficient pe cineva.

Încet, coborî la parter.

Pianul era în camera goală, ca un iubit părăsit.

Liam închise ochii și își aminti vremea în care muzica se ridica din această cameră în fiecare noapte… Aproape auzi scârțâitul băncii, când Mike se așeza lângă el.

Bacșișurile sunt bine-venite, îi veni să spună, așa cum spusese de nenumărate ori.

Uite un bacșiș pentru tine, pianistule: du-ți soția în pat, sau vei pierde ocazia.

Când deschise ochii, camera era goală și tăcută.

Nu se gândise prea mult la tăcere, dar acum îi cunoștea fiecare umbră și contur. Era un borcan de sticlă ieftină, care închidea înăuntrul său voci vechi și le păstra prospețimea.

Merse spre pian și se așeză pe bancheta veche. Apăsă o clapă cu degetul. Aceasta scoase un sunet puternic.

Doamna Julian True.

— Doctore Liam?

Tresări și mâna i se lovi de clape, provocând un șuvoi distonant de sunete.

Rosa rămăsese în arcada care separa camera de zi de sufragerie.

Liam nu dorea să vorbească tocmai acum cu soacra lui. Dacă ar deschide ușa intimității, ar putea întreba ceea ce îl obseda: *M-a iubit vreodată, Rosa?*

Să îl ajute Dumnezeu, nu era pregătit pentru răspuns.

— *Lo siento,* nu am vrut să te deranjez.

El o cercetă, îi văzu tremurul nervos al mâinilor, bătaia aproape imperceptibilă a piciorului drept, și fu străbătut de o teamă bruscă, teama că ea știe ce a găsit, că acum va vorbi despre trecutul Mikaelei, spunându-i mai mult decât dorea să audă. Se ridică încet în picioare și merse spre ea.

În lumina slabă de deasupra, Rosa arăta incredibil de fragilă. Pielea ridată părea aproape translucidă. O rețea fină de vene albăstrii îi traversa obrajii moi.

— Da, Rosa?

Ea se uită în sus, spre el, ochii negri exprimând părere de rău, și el știu că înțelegea durerea unei inimi zdrobite.

— Aniversarea… cred că îți este foarte greu. M-am gândit că… poate, dacă nu crezi că îmi bag nasul de femeie bătrână unde nu îmi fierbe oala, am putea să vedem împreună un film. Bret mi-a împrumutat filmul lui favorit: *Dumb and Dumber*. Spunea că mă va face să râd.

Ideea că Rosa s-ar putea uita la *Dumb and Dumber* îi aduse un zâmbet pe buze.

— Mulțumesc, Rosa, îi răspunse mișcat de grija ei. Dar nu în scara asta.

— Altceva nu este în regulă, spuse ea încet, privindu-l atentă.

El încercă din nou să zâmbească.

— Ce altceva ar putea fi în neregulă? Dragostea va ajunge la soția mea, nu-i așa, Rosa? Nu asta mi-ai spus întotdeauna, că dragostea o va trezi? Dar au trecut patru săptămâni și ea încă doarme.

— Nu renunța, te rog.

El o privi îndelung, cu disperare, apoi spuse încet:

— Mă prăbușesc.

Era adevărat. Soția lui se agăța de viață de un fir la fel de subțire ca acela al unei pânze de păianjen, iar acum, dintr-odată, se simțea ca și cum întreaga lui viață atârna alături de ea.

— Nu, doctore Liam. Ești cel mai puternic bărbat pe care l-am cunoscut vreodată.

El nu se simțea puternic. De fapt, nu se simțise niciodată atât de aproape de a ceda. Știa că, dacă va mai rămâne aici încă un minut, simțind simpatia Rosei ca un foc în miez de noapte rece, ar întreba-o: *M-a iubit vreodată, Rosa?*

— Nu pot să fac asta acum. Trecu răsturnând un scaun; îl auzi scârțâind și prăbușindu-se pe podea. Când se năpusti afară, se descoperi în suprafața de argint a oglinzii antice. Rețeaua de linii din jurul ochilor săi avea înfățișarea ascuțită, umbrită a gravurilor.

Riduri ale râsului.

Așa le numea Mike. Doar că Liam nu își mai amintea când răsese ultima oară.

Imaginea se încețoșă și se răsuci înaintea ochilor lui, până când, pentru o fracțiune de secundă, cel pe care îl vedea nu era el. Era un bărbat mai tânăr, răpitor de frumos, cu un zâmbet care putea să vândă milioane de bilete de film.

— Trebuie să merg la spital.

— Dar…

— Acum, spuse el din nou, înșfăcându-și haina din cuierul de pe perete. Trebuie să o văd pe soția mea.

Salonul de la urgență era plin de oameni. Holurile luminate zumzăiau de voci și pași. Liam se grăbi spre camera lui Mike.

Zăcea acolo, o prințesă rănită, în alt pat, cu pieptul ridicându-se și coborând ritmic.

— Ah, Mike, șopti el, pășind spre ea. Acum numai depindea de el, de scenariul pe care îl construise cu atâta grijă – plantele, pernele, muzica.

O privi.

Era atât de frumoasă. Uneori putea pretinde că pur și simplu doarme, că era o dimineață obișnuită și că, în orice moment, se va ridica și se va îndrepta spre el. Însă, nu în seara asta.

— M-am îndrăgostit de tine din prima clipă în care te-am văzut, spuse el, luându-i mâna într-a lui, simțindu-i căldura pielii. Chiar și atunci știuse că fuge de ceva… sau cineva. Era evident. Dar nu-i păsase. Știuse ce vrea: pe Mikaela și pe Jacey și o viață nouă în Last Bend. O dragoste care să fie pentru totdeauna. Nu știuse cine este – cine fusese odinioară. Cum ar fi putut? Nu fusese unul dintre cei care citesc revistele cu celebrități și, chiar dacă ar fi fost, ar fi citit despre Kayla True, o femeie care nu însemna nimic pentru el.

Când Jacey își revenise după operație, Mike încercase să se îndepărteze de Liam. El văzuse cât de obosită era, cât de înspăimântată și istovită, și se hotărâse să rămână alături de ea. *Lasă-mă să fiu scutul tău împotriva vântului,* îi șoptise el. *Lasă-mă să te încălzesc.*

Știuse de ce îl căutase ea, de ce se strecurase în patul lui și îl lăsase să o sărute. Fusese o pasăre mică, fragilă, singuratică, iar el îi construise un cuib. Cu timpul, învățase din nou să

zâmbească. Fiecare zi în care rămânea alături de el era binecuvântată.

Închise ochii și trie amintirile, îndepărtând o parte, savurând altele. Prima oară când o sărutase, într-o zi însorită, la Angel Falls… felul în care hohotea când râdea foarte tare și cum plângea la reclamele de pe Hallmark… ziua în care se născuse Bret și îl puseseră în brațele lui, și Mike îi șoptise încetișor că viața este bună. Ziua în care el o ceruse în căsătorie…

Aceasta a fost cea care l-a rănit.

Fusese anul în care *Batman* apăruse în cinematografe și *Exxon Valdez* făcuse praf în Prince William Sound.

Se aflau la Angel Falls, întinși pe o pătură lângă o piscină cu apă liniștită, verde când, cu lacrimi în ochi, îi spusese că este însărcinată.

El reacționase cu prudență. Fusese dificil, deoarece nu își dorise decât să își dea capul pe spate și să râdă în hohote de fericire. În schimb îi atinsese obrazul și îi ceruse în șoaptă să se căsătorească cu el.

Am mai fost căsătorită, îi răspunsese ea, o singură lacrimă alunecându-i pe obrazul roz.

Bine. Asta spusese el, atâta tot.

Este important.

Știuse asta, desigur.

L-am iubit din toată inima, spusese ea, *mă tem că am să îl iubesc până când voi muri.*

Înțeleg.

Dar el știuse că doar ea era cea care putea înțelege. Știuse și că îi zdrobea inima. Se întorsese și îngenunchease lângă el. *Sunt lucruri pe care nu pot să ți le spun… niciodată. Lucruri despre care nu voi vorbi.*

— Nu mi-a păsat despre toate astea, nu-i așa, Mike? Aveam patruzeci de ani și văzusem lucruri pe care nicio ființă omenească nu ar trebui să le vadă. Renunțasem la dragoste, știai asta? Am crescut în umbra unui mare om; știam că toată lumea pe care o cunoșteam mă compara cu faimosul Ian Campbell. O piatră semiprețioasă alături de un diamant. Pe urmă te-am întâlnit pe tine, iar tu nu l-ai cunoscut cu adevărat

pe tata. Mi-am spus că, în sfârșit, am cunoscut pe cineva care nu mă va compara cu el… dar tu deja avuseseși un diamant, nu-i așa, Mike? Iar eu nu eram decât o piatră semiprețioasă.

Nu îi mărturisise nimic din toate astea când îi ceruse să se căsătorească cu el, când ea îi spusese că deja găsise – și pierduse – dragostea vieții ei. Nu îi spusese decât că o iubește și că, dacă îi putea înapoia măcar o parte din această dragoste, vor fi fericiți.

Știuse că ea își dorea să fie adevărat, așa cum știuse că nu era convinsă pe de-a întregul. *Nu te voi minți niciodată, Liam, și niciodată nu îți voi fi infidelă. Îți voi fi o bună soție, cât voi putea.*

Te iubesc, Mike, spusese el, privind-o plângând.

Și eu te iubesc.

Crezuse că, de-a lungul anilor, învățase să îl iubească, dar acum era cuprins de îndoială. Poate că ținea la el. Atâta și nimic mai mult.

— Ar fi trebuit să îmi spui, Mike, zise el, dar, tocmai când pronunță cuvintele, simți minciuna care răzbătea în ele. Nu i-ar fi putut spune. Cel puțin în legătură cu asta, avusese dreptate. Ar fi fost de nesuportat să știe.

Măcar atât, îl iubise.

— Am găsit husa, Mike, spuse el, aplecându-se aproape. Fotografiile… tăieturile din ziare. Știu despre… el.

Îi strânse mâna.

— Cred că știu de ce nu mi-ai spus. Dar doare, Mike. Doamne, doare și nu știu ce să fac cu toate astea. Se aplecă spre ea. M-ai iubit vreodată, Mike? Cum să merg mai departe știind răspunsul la această întrebare? Cred că nu ar trebui nici măcar să întreb, spuse el. Ar fi trebuit să văd în ochii tăi, aș fi știut, cumva, că mă compari tot timpul cu altcineva. Și, doar, am mai trecut prin experiența asta, deci de ce nu am văzut? Și cum m-aș putea compara cu Julian True?

Ea clipi.

Liam gâfâi, strângându-i mâna atât de tare, încât aproape că îi sfărâmă oasele fragile.

— Mike… mă auzi? Clipește dacă mă auzi. Cu cealaltă mână apăsă soneria pentru asistentă.

În câteva secunde, Sarah se năpusti în cameră, sufocându-se.

— Doctore Campbell, a…

— A clipit.

Sarah se apropie de pat, studiind-o mai întâi pe Mike, apoi pe Liam.

Mike zăcea perfect nemișcată, cu ochii închiși.

— Haide, Mike. Clipește dacă mă auzi.

Sarah verifică fiecare aparat în parte, apoi merse lângă Liam.

— Cred că a fost un reflex. Sau poate…

— *Nu a fost* imaginația mea, la naiba. A clipit.

— Poate că ar fi bine să îl chem pe doctorul Penn.

— Da, spuse el, fără să se uite spre ea.

Lăsă mâna lui Mike, ca să apese butonul casetofonului. Muzica se insinuă în cameră, cântece de pe albumul *Tapestry* al lui Carole King.

Liam îi apucă din nou mâinile, de data asta ambele, vorbi cu ea, spunându-i același lucru, iar și iar. Încă mai vorbea când Stephen intră în salon, o examină pe Mike și plecă tăcut.

Liam vorbi până când i se usca gâtul și nu mai rămăsese nicio pledoarie înăuntrul său. Apoi se lăsă din nou pe spate în scaun și își plecă fruntea. *Te rog, Doamne, ajut-o.*

Dar înăuntrul său știa. Nu Dumnezeu o ajutase pe Mikaela să clipească. Fusese un nume, doar atât, după tot acest timp, un simplu nume. Când îl auzise, răspunsese.

Julian True.

Plutea într-o mare de gri și negru… mirosea ceva… flori… o muzică pe care aproape că o recunoștea.

Își dorea să atingă muzica, dar nu avea brațe… nici picioare… nici ochi. Nu simțea decât bătaia furtunoasă a inimii ei, rapidă ca a unui pui de pasăre, și putea simți gustul metalic al fricii.

— Ar fi trebuit să îmi spui.

Era vocea pe care ajunsese să o recunoască, moale și netedă, și știa că, undeva, cândva, o cunoștea, dar aici nu există înainte, nu există acum. Există numai întuneric, teamă, dor neajutorat de ceva…

— Julian.

Julian. Cuvântul părea să se afunde adânc, adânc în ea; îi făcu inima să bată cu putere și dori să îl prindă, să îl strângă ia piept.

Julian. În ruinele întunecate ale vieții ei, acest cuvânt este conectat cu un altul, unul pe care și-l amintește.

Dragostea.

9

Dimineața următoare Rosa termina de spălat ultima farfurie de la micul dejun când sună telefonul… și sună… și sună. Încruntându-se, merse spre casa scărilor și strigă după Liam ca acesta să răspundă.

În cealaltă cameră, robotul se declanșă și Rosa rămase amuțită pentru o clipă, auzind vocea fiicei sale. Pentru o fracțiune de secundă, simți speranță… apoi își dădu seama că era doar mesajul înregistrat.

— Rosa? Ești acolo? Ridică receptorul, la naiba. Sunt eu, Liam.

Aruncă pe umăr cârpa umedă pentru vase și se grăbi spre bucătărie să răspundă.

— *Hola,* spuse ca, cu respirația tăiată.

— Copiii au plecat la școală? întrebă el.

— *Si.* Autobuzul lui Bret tocmai a plecat.

— Bine. Vino la spital.

— Este Mikaela…

— La fel. Grăbește-te. Făcu o pauză, apoi spuse: Te rog, Rosa. Repede.

— Plec acum.

Nu-i spuse la revedere înainte de a auzi tonul răsunându-i în ureche.

Rosa își înșfacă cheile mașinii de lângă telefon și își luă geanta.

Afară ningea liniștit; nu prea mult, dar destul ca să facă o bătrână să îi placă să își conducă încet mașina. Tot drumul prin oraș și spre spital încercă să-și păstreze speranța. Doctorul Liam păruse supărat. Era un bărbat atât de puternic, de tăcut, încât o asemenea emoție din partea lui o înspăimânta. Rămăsese ferm în fața nenumăratelor vești proaste care veniseră până acum.

Parcă într-un loc liber în zona vizitatorilor și își luă haina. Abia atunci își dădu seama că încă mai avea pe umăr cârpa pentru vas… că nu se pieptănase în dimineața aceea. Probabil că arăta ca o sperietoare, tot părul acela alb ca zăpada răvășit

în toate părțile. O femeie ca ea, bătrână și necăsătorită, nu își putea permite să arate atât de rău.

În timp ce traversa parcarea, își netezi părul. Fără ceva de prins părul, nu va sta, dar era mai bine decât nimic.

Se grăbi prin spital. În fața ușii închise a camerei Mikaelei făcu o pauză și respiră adânc, ridicând o rugă rapidă către Sfânta Fecioară, apoi deschise ușa.

Totul părea la fel. Mikaela zăcea în pat, culcată pe spate. O rază de soare se strecura printre perdelele parțial desfăcute și lăsa o dungă galbenă pe podeaua acoperită cu linoleum.

Liam ședea pe scaunul de lângă pat. Purta aceleași haine ca ieri – pantaloni kaki și pulover negru, doar că acum erau atât de șifonate, încât păreau aruncate cu furca pe el. Umbre îi înconjurau ochii obosiți.

— Ai dormit aici noaptea trecută, spuse ea încruntându-se. De ce… Privirea din ochii lui era atât de rece și de neobișnuită, încât își înghiți restul propoziției. Doctore Liam?

— Julian True.

Rosa gâfâi. Se apucă de grilajul metalic al patului. Dacă nu se ținea de ceva, cu siguranță s-ar prăbuși. Picioarele păreau să se topească precum untul.

— *Perdon?*

— M-ai auzit. I-am spus numele.

Ea își duse o mână tremurândă spre piept.

— De ce… Gâtul îi era uscat, ca presărat cu cenușă; nu mai putea suporta un alt cuvânt. Dădu drumul grilajului și merse spre urciorul care se afla pe masa de lângă pat și își turnă un pahar de apă. Sorbi trei înghițituri uriașe, care nu aveau nimic feminin. Apoi așeză jos paharul și se uită spre Liam. De ce îmi spui acum numele lui?

— Seara trecută, în timp ce căutam rochia lui Mike, am găsit o husă ascunsă în dulap. Era plină cu fotografii și articole din ziare. Se ridică din scaun și merse spre ea. Desigur, îi știam numele, toată lumea îl știe, dar nu știam că înseamnă ceva pentru mine.

Ea se sili să zâmbească.

— T… tu singur ai mai iubit și alte femei înaintea Mikaelei.

— Nu pe Sharon Stone.

În sfârșit, ea îl privi în ochi.

— Uită asta, doctore Liam. Este o poveste veche. Știai că a mai fost căsătorită o dată.

— Watergate este o afacere veche, Rosa. Acum este vorba de altceva – știi cum am aflat acest lucru?

— Cum?

— I-am spus Mikaelei numele lui. Atâta tot, doar numele lui, iar ea a clipit. S-ar putea să nu însemne nimic, dar după toate aceste săptămâni este o coincidență al naibii de mare, nu crezi?

— A clipit?

— Da.

Văzu furia părăsind ochii ginerelui ei. Fără ea, părea bătrân, și obosit, și înspăimântat.

— Tot acest timp, spuse el liniștit, am vorbit cu ea, am ținut-o de mână, i-am mângâiat părul, i-am cântat cântece de dragoste. De ce? Pentru că tu m-ai făcut *să cred* că dragostea ar putea ajunge la ea. Dar nu dragostea mea a ajuns la ea, Rosa. Și nici a ta. Ci numele unui bărbat.

— *Madre de Dios.* Se agață din nou de grilajul patului și se uită în jos, spre fiica ei adormită. Mikita, ne auzi, *querida?* Clipește dacă ne auzi.

Liam suspină.

— Ne aude. Doar că am spus numai cuvinte greșite.

Rosa dorea să își acopere urechile. Nu voia să audă ceea ce urma să spună Liam, însă nu se putu împiedica să întrebe:

— Ce crezi că ar trebui să îi spunem?

Liam se apropie mai mult de ea, atât de aproape încât ca îi simțea căldura corpului.

— Poate că nu despre dragostea noastră pentru ea. Poate că despre dragostea ei… pentru el.

— Nu…

— Vreau să îi vorbești despre Julian. Spune-i tot ce știi despre ei. Amintește-i cât de mult l-a iubit. Poate că asta o va ajuta să se întoarcă la noi.

Se întoarse și se uită la el. Simțea cum îi tremură gura; se sincroniza cu felul în care degetele îi pulsau, dar nu se putu

opri.

— Este foarte periculos.

— Crede-mă, dacă se trezește pentru Julian… Își trecu o mână prin părul răvășit și închise ochii.

Rosa își putea doar închipui cât de tare suferea acest om bun, care o iubea atât de mult. Credea că, dacă ar asculta de aproape, ar auzi inima cum i se frânge.

— Este *viața* ei, spuse el în final. Trebuie să facem orice ca să ajungem la ea.

Rosa își dorea să îl poată contrazice.

— O să încerc să îi spun cine a fost și pe cine a iubit, dar numai dacă îți vei aminti mereu că s-a căsătorit *cu tine*.

I se păru că vrea să spună ceva, dar se întoarse și merse spre fereastră.

Ea îl privi.

— Nu… nu vrei să rămâi în cameră, nu-i așa, doctore Liam? Va fi foarte dureros.

El nu se întoarse. Vocea lui, când și-o regăsi, era joasă și guturală.

— Rămân. Cred că este timpul să o cunosc pe femeia de care sunt îndrăgostit.

Rosa se așeză lângă pat, strângând medalionul cu Sfântul Christopher, agățat la gâtul ei.

Încet, închise ochii.

Timp de cincisprezece ani nu își îngăduise să își amintească acele zile. Așa se gândea la ele – *acele zile* – când *el* năvălise în viețile lor liniștite și schimbase totul.

Abia acum realiză cât de aproape fuseseră întotdeauna acele amintiri. Unele lucruri nu pot fi niciodată uitate, ca și unii oameni.

Readuse o imagine a Mikaelei, la douăzeci de ani, cu ochi căprui, strălucitori, păr negru lung, o floare exotică într-un orășel fierbinte, dezolant, în care muncitorii emigranți locuiau câte opt într-o cameră, în barăci fără apă curentă. Un oraș în care linia dintre „bunii” cetățeni și mexicani era de netrecut. Și Mikaela – o bastardă pe jumătate mexicană – nu era pe deplin

bine-venită în niciuna din aceste lumi.

Era în miezul unei veri fierbinți ziua aceea în care el apăruse în viețile lor. Mikaela tocmai terminase ultimul an la colegiul local. Primise o bursă academică la Universitatea Western Washington din Bellingham, dar Rosa știa că fiica ei voia mai mult de atât.

Cambridge. Harvard. Sorbona. Acestea erau universitățile pe care le râvnea Mikaela, dar amândouă știau că fete ca ea nu reușeau să ajungă în astfel de școli.

Era vina Rosei că Mikaela se simțea atât de singură ca tânără fată. Ani întregi, Mikaela așteptase ca tatăl ei să o recunoască în mod oficial. Apoi veniseră anii întunecați, plini de furie, în care-l urâse pe el și copiii lui cei albi, perfecți. Ani în care scria răutăți despre el în toaletele fetelor din tot orașul, când se ruga la Dumnezeu ca, măcar o singură dată, fiica lui, majoreta cu ochi albaștri și păr blond, să știe cum este *să îți dorești.* Cu timpul, această perioadă a trecut și ea și a lăsat o Mikaela cu o senzație profundă de singurătate.

Visa să meargă într-un loc în care să nu mai fie copilul bastard al unei chelnerițe mexicance. Obișnuia să îi spună Rosei că a obosit să se uite prin ferestrele murdare la viețile altor oameni.

Lucrau în restaurant, ea și Mikaela, la sfârșitul unei ture de după-amiază, fierbinte și obositoare.

— Mikita, dacă mai speli mult masa aia, se va toci.

Mikaela aruncă pe jos cârpa de vase care aterizâ cu un pleosc! pe podeaua galbenă, granulată.

— Mamă, știi că domnului Gruber îi place să fie foarte curată masa sa și că poate sosi în orice clipă să ia prânzul. Îl pun pe Joe să înceapă să îi pregătească sandviciul cu carne…

Cuvintele Mikaelei au fost curmate de un zgomot puternic, răsunător, ca primul sunet făcut de un cutremur. În spatele barului, în bucătăria mică a restaurantului, Joe se uită de după grătar.

— Ce naiba a fost asta? mormăi el, trecându-și dosul mâinii peste gură.

Mikaela se grăbi spre fereastra care dădea spre strada Brownlow. Era miezul zilei, prima săptămână din iulie, și magazinele păreau

pustii. Era mult prea cald ca să fie cineva afară.

Sunetul se apropie și crescu în intensitate. Afară, pe strada pustie, se iscă praful într-un nor gros, negru, care smulse frunzele cu margini arse și le ridică în înaltul văzduhului.

Trei elicoptere argintii se arătară peste linia acoperișurilor, ca niște păsări pe cerul albastru, apoi ieșiră din vedere în spatele farmaciei lui Bennet. Se reinstaură o tăcere ciudată, ferestrele nu mai zăngăniră.

O limuzină țâșni din norul de praf, zveltă, neagră și imposibil de strălucitoare. Nicio mașină nu ajungea până în Sunville atât de curată, nu dacă venea pe drumurile negre din Yakima. Ferestrele fumurii capturau imaginea obosită a orașului și o reflectau.

Mikaela se aplecă înainte, sprijinindu-se de geam. Plasticul portocaliu al uniformei se lipise de piele. Deasupra, ventilatorul de lemn se răsucea încet cu un vuumm-vuumm – vuumin *care nu făcea decât să împrăștie puțin mirosul de șuncă prăjită.*

Trei limuzine se opriră în fața primăriei și parcară. Nu ieși nimeni din mașini, iar motoarele continuau să toarcă. Un fum gri ieșea alene din țevile de eșapament.

Unul câte unul, oamenii ieșeau din magazine și se opreau pe trotuare, adunându-se, făcând speculații, arătând spre mașinile care, în acest oraș, erau la fel de străine și de neașteptate ca niște nave spațiale.

Rosa și Mikaela se opriră în fața ușii înguste a restaurantului.

Sunetul unei uși înmărmuri mulțimea, apoi celelalte se deschiseră, toate deodată, ca niște cărăbuși imenși, emailați, care își desfac aripile, una după alta. Și atunci a apărut el.

Un freamăt de recunoaștere străbătu mulțimea.

— Oh, Doamne, este Julian True, șopti cineva.

Era acolo, cu obișnuita, neafectata eleganță a celui care este obișnuit cu privirile străinilor. Înalt și zvelt, cu părul lung și decolorat de soare acoperindu-i jumătate de față, arăta ca un înger rebel expulzat din ceruri. Purta un tricou larg, cu buzunar negru și o pereche uzată de jeans Levi's, zdrențuiți și rupți în genunchi. Indiferent ce culoare albastră poposise vreodată în acel material, fusese demult înălbit până la un alb ca spuma.

Mulțimea se îndreptă spre el, strigând.

Julian True… El este… Julian True în Sunville.

Apoi veniră rugămințile: aici! semnează tricoul meu… carnetul meu… batista mea.

Rosa se întoarse să-i șoptească ceva Mikaelei, dar cuvintele îi rămaseră în gât. Fiica ei părea… hipnotizată. Mikaela se dădu înapoi, în restaurant, și se uită în jur. Rosa știa că fiica ei observa podeaua crăpată, accesoriile uzate, pelicula perenă de grăsime care acoperea tot. Vedea restaurantul cu ochii unui străin și îi era rușine.

Rosa se îndepărtă de ușă și se întoarse la muncă. Mikaela merse spre bar și începu să umple borcanele cu zahăr.

Brusc, clopoțeii de deasupra ușii de afară începură să sune, iar el era acolo, în restaurantul lui Joe, Ia-l-cât-încă-este-cald, sub ventilatorul care se învârtea deasupra, alene.

Mikaela scăpase pe masă borcanul pe jumătate plin cu zahăr. Obrajii ei deveniră de un roșu aprins.

El îi aruncase Mikaelei un zâmbet cum Rosa nu mai văzuse niciodată. Era vechiul clișeu. Ochi de culoarea peruzelei uitându-se spre Mikaela, ca și cum ea ar fi fost singura femeie de pe pământ.

— P-pot să vă ajut?

Zâmbetul lui avea semnele epuizării.

— Ei bine, dragă, spuse el cu vestita voce tărăgănată, de Texas, groasă și dulce ca siropul de porumb, călătorim de ore întregi pe cel mai nenorocit drum pe care l-am văzut vreodată de când am plecat din Lubbock, și în orice clipă pe ușa aia se vor năpusti toate fetele de treisprezece ani, de aici până la Spokane. Speram ca cineva drăguț ca tine să îmi aducă o bere și să îmi arate unde aș putea mânca în pace.

Acesta fusese începutul.

Rosa deschise ochii. Îl simțea pe Liam în spatele ei, îi auzea respirația controlată și știu că tăcuse prea multă vreme.

— *Hola, Mikita,* spuse ea ușor. *Mama estoy aqui.* Respiră adânc și începu: Îți amintești prima zi când l-ai cunoscut, *querida,* pe Julian True al tău?

Mikaela respiră adânc; pleoapele îi fluturară.

Rosa simți un fior de speranță, la fel de pur, de curat și de rece ca apa unui izvor.

— Eram la restaurant, în tura de prânz. Era un zgomot, cum

nu mai auzisem niciodată. Elicoptere, în orășelul nostru. Și pe urmă a apărut *el.* Oh, felul în care s-a uitat la tine, ca și cum ai fi fost singura femeie de pe pământ. Chiar și eu i-am simțit farmecul. Nu semăna cu niciun bărbat pe care îl cunoscusem până atunci… Credeai că sunt prea bătrână să înțeleg ce simți, Mikaela mea, dar puteam să citesc în ochii tăi. Credeai că ești Cenușăreasa, și că acolo… era prințul. Ți-a spus un lucru drăguț, îți amintești? *Dios,* nu te mai văzusem niciodată zâmbind atât de cald. A început să îți spună Kayla aproape de la început. Kayla cu păr ca miezul nopții, asta era porecla ta, *recuerdes?* Uram că îți va da un nume de *gringa* și că tu îl vei accepta… dar nu mai conta ce credeam eu, nu după ce l-ai cunoscut pe el. Când te-a sărutat pentru prima oară, mi-ai povestit că a fost ca și cum ai fi sărit de pe un zgârie-nori. Ți-am spus că un asemenea salt ar putea ucide o fată. Îți amintești ce mi-ai răspuns? Ai spus: „Oh, mamă, dar uneori merită să zbori".

Rosa se aplecă și atinse fața nemișcată, albă a Mikaelei.

— Te-am urmărit cum te îndrăgostești de el, de acel bărbat cu față de înger. Știam că la început vor fi focuri de artificii – cum ar fi putut să fie altfel? Și mai știam că va fi durere la sfârșit. Destulă ca să ajungă pentru o viață întreagă. Te-am avertizat că nu era bun pentru tine, dar tu ai râs și ai spus să nu îmi fac griji. Ca și cum o mamă ar putea să nu își mai facă griji atât de ușor.

Își lăsă vârfurile degetelor să îi zăbovească pe obrazul rece, transpirat al fiicei sale.

— Credeai că nu înțeleg, dar eram singura care putea înțelege.

Rosa zâmbi trist.

— Ai promis că nu vei repeta greșeala mea. Dar eu am știut, *querida,* am văzut în ochii tăi. Deja o făcuseși.

10

Durerea provocată de fiecare propoziție era acută, o piatră aruncată într-o fereastră. Liam rămăsese nemișcat în scaunul său, încercând să dea înțeles fiecărei pauze, încercând să audă și povestea care nu era spusă, cu o seamă de amănunte.

Dragostea pe care Mikaela o simțise pentru Julian True nu era una obișnuită. Asta nu reprezenta o surpriză. Cum ar fi putut fi obișnuit ceva legat de acel bărbat?

Diamante și pietre semiprețioase, încă o dată.

Se întrebă de ce o lăsase pe Mikaela să țină asemenea secrete. Nu era vorba doar de identitatea lui Julian; erau sute de lucruri mărunte. Balul la care nu se dusese, amintirile pe care ea nu le împărtășise. Era *ea.* Se mulțumise cu atât de puțin. Își spusese că ceea ce conta era că el o iubea, că o făcuse din nou să zâmbească și să râdă. De ce nu se întrebase niciodată ce anume îi alimenta visele?

Probabil că, în adâncul său, îi fusese teamă de răspunsul ei. În felul acesta, fiindu-i teamă de adevăr, se mulțumise cu tăcerea, liniștit de moliciunea plată a cuvintelor nespuse, a întrebărilor păstrate.

Dar ce se va întâmpla acum, când știa? Oare va mai putea crede în dragostea ei? Nu acum, când văzuse ce ascunde. Nu știa dacă prezența trupului ei lângă al lui ar mai crea căldură.

Rosa se întoarse brusc și Liam își dădu seama că se oprise din vorbit. Camera era îngrozitor de tăcută; nu se auzea decât zumzăitul constant al monitoarelor.

— Nu a tresărit din nou, doctore Liam.

El se ridică și traversă distanța scurtă până la pat. De data asta, când se uită în jos la soția sa, văzu o străină. *Kayla.* Îi luă mâna și i-o ținu cu blândețe.

— Nu mi-a spus niciodată nimic din toate astea, Rosa. De ce am lăsat-o să păstreze asemenea secrete?

Rosa se ridică în picioare lângă el.

— Tu ai bani, spuse ea simplu. Ești doctor – de la Harvard. Nu poți înțelege cum este viața pentru cei ca noi. Mikaela a

avut vise atât de mari, dar nicio cale de a le realiza. Nici măcar propriul *papa* nu i-a arătat niciun fel de dragoste. Se întoarse spre el. Eu am venit prima oară în Sunville să culeg mere, când eram o copilă. *Mi padre* a murit când aveam unsprezece ani. De inimă rea. Nu erau bani pentru medicamente și niciun doctor nu l-a ajutat. Încă îmi mai amintesc tabăra culegătorilor – mai ales când aerul miroase a fructe coapte. Simt mirosul barăcii cu acoperiș subțire, fără instalații sanitare, în care trăiam zece oameni într-o cameră de mărimea acesteia. Îmi amintesc senzația saltelei vechi, căldura. Asta îmi amintesc cel mai mult, căldura. Mi-am găsit salvarea într-un bărbat. Era căsătorit. Acesta a fost cel mai mare păcat al meu – dar nu îmi păsa. Îl iubeam. *Madre de Dios,* l-am iubit în felul acela disperat în care femeile ca mine iubesc mereu bărbatul unei alte femei. Se aplecă peste grilajul patului și se uită în jos spre Mikaela. Mă tem că am învățat-o pe fiica mea că o femeie își va aștepta toată viața bărbatul pe care îl iubește.

Liam simți din finalul trist al propoziției că Rosa terminase. Ea se întoarse ușor spre el și îl privi.

— *Lo siento,* spuse ea, îndepărtându-și părul de pe față. Sunt sigură că toate astea înseamnă mai mult decât ai vrea să știi. Poate că acum vei crede lucruri rele despre mine…

— Oh, Rosa, nu crezi că știu cum este să iubești pe cineva despre care știi că aparține altei persoane?

— Ea *s-a căsătorit* cu tine.

— Da, și a rămas cu mine, și am construit ceva împreună. Uneori uit… lucruri pe care ar trebui să mi le amintesc. Dar am știut întotdeauna, înăuntrul meu, am știut. Nu am avut niciodată acces la o anumită parte a inimii lui Mike. Dar o iubeam al naibii de mult, și pe Jacey, și apoi pe Bret. Și părea fericită. Poate chiar era, în genul am-pierdut-totul- și-asta-este-ceea-ce-mai-am.

— Fericirea ei a însemnat mai mult de atât. Asta o știu.

Liam se uită în jos spre frumoasa lui soție.

— Nici măcar nu am cunoscut-o.

Rosa rămase tăcută.

— Mike? îi pronunță numele fără tandrețea obișnuită. De

data asta, vorbi cu ea ca și cum ar fi fost o străină. Gata cu toate astea. Întoarce-te la noi. Tu și cu mine avem multe de vorbit.

— *Nada*, spuse Rosa, frângându-și mâinile. Poate că ne-am înșelat în legătură cu clipitul. Poate că a fost doar ceva ce ți-ai dorit.

— Crede-mă, *mi-am dorit* să clipească atunci când aude numele meu. Se aplecă mai mult. Julian True. Julian True. Julian True.

— *Nada.*

— Continuă să vorbești cu ea, Rosa. Te-ai oprit când s-a îndrăgostit de el.

Ea se încruntă.

— Restul poveștii este dureros pentru ea. Poate că îi va înrăutăți starea.

— Durerea este un stimul foarte puternic. Poate chiar mai puternic decât dragostea. Nu trebuie să renunțăm. Vorbește cu ea.

Rosa respiră adânc. Era împotriva dorinței sale să vorbească despre aceste lucruri – mai ales în prezența doctorului Liam. Pe urmă se gândi la posibilitatea ca fiica ei să se miște. Un gest atât de mic poate nu însemna nimic, dar…

— L-ai iubit atât de mult, Mikita. L-ai iubit în felul în care numai tinerele fete pot să o facă. Te-a făcut să te desprinzi de pământ – nu a fost greu, căci îți doreai atât de mult să zbori. Ți-a luat inima și virginitatea… și pe urmă te-a părăsit.

Rosa îndepărtă părul de pe fruntea fiicei sale, lăsându-și degetele să poposească pe pielea palidă și rece.

— Am văzut cum îl așteptai, zi după zi, noapte după noapte. Stăteai lângă fereastra încețoșată a restaurantului, așteptând să vină o mașină.

Rosa își amintea zilele acelea cu detalii brutal de reale. De fiecare dată când se uita în ochii fiicei sale vedea reflexia bolnăvicioasă a propriului ei trecut. Știuse ce se va întâmpla; încet, înainte ca Mikaela să poată să se apere, va începe să își piardă curajul. Fiica ei începuse să își țină capul plecat când

mergea, și să se îndepărteze tăcută când cineva încerca să se aproprie. Rosa știa că va continua să-și piardă încrederea în sine, până când va deveni doar umbra Mikaelei. Rosa văzuse toate astea foarte clar, dar nu știuse cum să le oprească.

Încercase să îi spună: *Durerea asta va dispărea, dacă îi permiți să o facă.*

Mikaela se întorsese spre ea și își lăsase privirea să cutreiere peste părul strâns legat al Rosei, peste ridurile din jurul gurii, în jos, spre plasticul pătat al uniformei de chelneriță. *Oare, mama? Cu adevărat?*

— Când m-ai întrebat, ți-am spus că va dispărea această dragoste a ta, dar amândouă știam că este o minciună. Am privit cum te transformi în mine, puțin câte puțin, odată cu trecerea timpului. Și pe urmă s-a întâmplat. Un *milagro.* S-a întors după tine.

În anii care au urmat – acum, când Rosa se uită înapoi – se întreabă cum de nu fusese avertizată ce se va întâmpla. Nu fusese sare aruncată în calea Mikaelei, pentru noroc, nici soare care să treacă printre nori. Rosa era în restaurant, punând vasele în mașina de spălat – Joe deja plecase acasă și totul era închis. Rosa încerca să își țină ochii deschiși pentru a-și termina treaba. Nu o vedea pe Mikaela, dar o auzea, împingând scaunele la locul lor și strângând scrumierele.

Pe urmă auzi ceva complet nepotrivit. Zornăitul de monede strecurate în tonomat. Era un sunet ciudat; nimeni nu punea muzică la Joe. Apoi se auzi sunetul mașinii căutând și pe urmă începu muzica: cântecul de dragoste din coloana sonoră a filmului *An Officer and a Gentleman.*

Rosa puse alături cârpa murdară și închise mașina de spălat vase cu șoldul. Trecu pe lângă plită, se opri lângă ușa închisă și își aplecă fruntea, ascultând. Întredeschise încet ușa. La început nu văzu decât întunericul. Luminile erau stinse. O singură lucire electrică, albastră, de la firma cu neon de afară, pătrundea în încăpere.

Pe urmă îl văzu pe Julian, în cel mai îndepărtat colț al camerei. Mikaela rămăsese nemișcată în fața lui.

Și atunci Rosa știu, la fel de sigur cum știa că se află acolo, în

restaurantul care mirosea a vise uitate pe o plită încinsă, că Mikaela își va vinde sufletul pentru încă o zi cu el.

— Nu mi-a venit să cred când te-a cerut în căsătorie, *mi hija*. Știam că îți ridicaseși inima spre o stea – mai rău, spre soare și, dacă te vei uita prea mult la el, te va orbi. Te-a luat din Sunville și ți-a oferit lumea. Din acel moment, erai cineva care conta. Apăreai în toate revistele, la televizor; te-au transformat într-o femeie pe care nu o mai văzusem înainte, în acea Kayla cu păr negru ca noaptea. Când am venit în California pentru nunta ta, parcă aș fi fost pe lună – oamenii te urmau pretutindeni. Am vrut atât de mult să îți fac eu rochia – amândouă am visat asta ani întregi – dar, nu era posibil… nu pentru Kayla.

Vocea Rosei se stinse. Se întoarse spre Liam.

— Apoi au trecut ani despre care nu știu nimic. A păstrat secrete și față de mine. Am citit în ziare că Julian a început să bea, am citit despre celelalte femei ale lui, dar Mikaela nu mi-a spus nimic din toate astea. Îmi amintesc doar că m-a sunat – era ziua de după prima petrecere aniversară a lui Jacey. Părea obosită și distrusă, mica mea copilă, când mi-a spus că totul s-a terminat. Rosa suspină. Mikaela avea abia douăzeci și trei de ani, dar în vocea ei am simțit că îmbătrânise. Iubirea ei pentru Julian sfărâmase ceva înăuntrul ei, și era vorba de mai mult decât de inimă.

Liam scoase un sunet, o parte suspin, o alta plâns, atâta tristețe era în el…

Rosa ar fi vrut să fie genul de femeie care să meargă la el, să îl îmbrățișeze în aceste clipe care îi sfâșiau inima.

— Îmi pare rău, Liam… spuse ea, strângând grilajul atât de tare încât degetele i se albiră.

El se ridică de pe scaun și merse spre pat.

— Ajută-ne, Mike, spuse el. Dă-ne un semn că ești încă aici. Ne este dor de tine – mie, Rosei, lui Jacey, Bret și… Julian.

Vede ceva plutind în apa întunecată. Este mic, rotund și alb. Sare pe suprafață, saltă și alunecă odată cu valurile. Sunetul mării lovindu-se de corpul ei este atât de puternic, încât nu aude nimic altceva. Undeva, într-un colț al minții sale, se naște gândul că ar

trebui să audă păsări, pescăruși sau rațe, dar tăcerea este nesfârșită și de nepătruns.

Știe că, dacă s-ar putea relaxa, ar putea pluti deasupra apelor și ar fi împăcată. A învățat asta în anii petrecuți pe mare.

Astăzi poate mirosi scorțișoară și aromă de pin – familiară, odihnitoare –, iar acum este și altceva. Respiră profund și, în locul mării, miroase parfum de femeie, unul pe care aproape și-l amintește. Încearcă să se concentreze pe asta, să concretizeze imaginea de dinainte, dar amintirea nu este legată de nimic.

— Ajută-ne, Mike. Dă-ne un semn că ești încă aici.

Vocea, familiară și nefamiliară în același timp, continuă să pună întrebări cărora ea nu le poate răspunde, cu cuvinte pe care nu le înțelege pe de-antregul.

Dar pe urmă aude din nou acel sunet anume.

— Julian.

Încearcă cu disperare să culeagă o singură amintire întreagă, doar una, dar umbra, solid stâncos al minții ei nu îi cedează nimic.

Dacă ar putea să își deschidă ochii…

— …dor de tine…

Acestea sunt cuvinte pe care le înțelege și care o dor. A-i fi dor. Este despre singurătate și teamă… da, înțelege.

Te rog, Doamne, se roagă ea, ajută-mă…

Nu își amintește dacă trebuie să existe un răspuns pentru aceste cuvinte, dar, atunci când nu există niciunul, simte că se scufundă în ape tulburi. Este mult prea obosită să continue și îi este dor… îi este atât de dor…

— Plânge. Iisuse. Liam luă un șervețel și îi șterse cu blândețe ochii. Mike, iubito, mă auzi?

Ea nu răspunse, dar acele lacrimi îngrozitoare, sclipitoare, continuau să curgă. O pată mică apăru pe pernă. Liam apăsă soneria pentru asistente și alergă spre ușă. Când o văzu pe Sarah, strigă să îl aducă pe doctorul Penn.

Pe urmă merse înapoi în cameră și se aplecă deasupra soției sale, atingându-i obrajii umezi, șoptind aceleași cuvinte, iar și iar.

— Haide, iubito, întoarce-te la noi.

Stephen Penn apăru în cadrul ușii, gâfâind.

— Ce s-a întâmplat, Liam?

— Plânge, Steve.

Stephen se duse lângă pat și se uită la Mikaela. Era la fel de nemișcată ca o moartă, cu obrajii palizi, dar urma de umezeală strălucea ca o promisiune în lumina slabă. Scoase un ac din buzunar. Ridicându-i ușor piciorul gol în palma sa, Stephen înfipse vârful ascuțit în pielea moale.

Mikaela își trase piciorul înapoi. Un scâncet slab îi scăpă printre buze.

Stephen îi lăsă piciorul jos și o acoperi cu pătura. Pe urmă se uită spre Liam.

— Coma devine mai ușoară. Asta nu înseamnă neapărat… Făcu o pauză. Știi și tu ce înseamnă și ce nu înseamnă. Dar este posibil… este posibil ca ceva să fi ajuns la ea. Orice ați făcut – continuați.

Trecuse deja de ora de culcare când Bret auzi bătaia în ușa sa. Ședea pe podeaua dormitorului, jucând Diddy Kong e Nintendo 64.

Se gândi să spună „Intră”, dar nu era sigur, pentru că se concentra să îl păstreze pe direcția bună pe Diddy.

Ușa se deschise și Liam își vârî capul înăuntru.

— Bună, Bretster.

Bret se uită în sus, suficient de mult ca jucătorul să lovească parapetul și să se răstoarne.

— Bună, tată. Vrei să joci?

Liam se așeză lângă el, luând celălalt aparat de control.

— Știi că nu mă descurc deloc la chestiile astea. Îmi place mult mai mult cel cu *Star Wars*.

Bret chicoti. Îi plăcea să îl privească pe tatăl său jucând Diddy K.ong, pentru că nu reușea niciodată să își păstreze jucătorul pe traiectorie. Bret îl bătea *întotdeauna*. Începu un nou joc și, timp de o jumătate de oră, se întrecură.

În cele din urmă Liam aruncă telecomanda.

— Asta este. Ai câștigat. Renunț.

Liam se ridică cu greu, sprijinindu-se de piciorul patului lui

Bret, mimând oboseala.

— Haide, puștiule. Este vremea de culcare. Închide jocul și mergi să îți speli dinții.

Bret stinse televizorul și se grăbi spre hol. În baie, se spălă îndelung pe dinți (tata îl trimitea înapoi dacă nu se spăla bine) și făcu pipi. Pe urmă se întoarse în cameră.

Liam era deja în pat, întins sub pătură, cu o carte deschisă în brațe. Veioza de lângă pat era aprinsă.

Lui Bret îi plăcea când tata era în patul lui. Atunci nimic nu îl mai speria. Se aruncă pe pat și încercă să se vâre sub pături.

— Stai, tipule. Pune-ți pijamaua.

Bret se strâmbă.

— Haide, tată…

— Nu. Îi zâmbi. Te cunosc. Vei adormi cu hainele astea pe tine și a doua zi o să te duci tot cu ele la școală. Apropo, când ai făcut duș ultima oară?

— Bunica mi-a făcut unul ieri.

— Bine. Dar fără jeanși în pat.

Bret își scoase pantalonii murdari și îi aruncă pe o grămadă de haine din colț – de unde știa că mâine îi va lua din nou, pentru a merge la școală. Pe urmă se târî peste Liam și se băgă sub pătură, ghemuindu-se mai aproape de tatăl lui.

— Este cartea cu leul?

— Poți să fii sigur.

Bret se încolăci lângă Liam și ascultă povestea. Îl liniștea vocea tatei, profundă, regulată.

După câteva minute Liam închise cartea și o așeză lângă veioză. Apoi îl luă pe Bret în brațele sale puternice și îl strânse tare.

— Cred că ar trebui să o vizitezi pe mami. Este… foarte important acum.

Tata nu îi mai spusese niciodată asta – că era *important* ca el să o vadă. Tot timpul crezuse că nu contează…

Liam spuse pe un ton calm:

— Nu este un loc înspăimântător. Doar o cameră veche cu un pat la fel de vechi. Nu te-aș minți, Bret. Mama arată exact așa cum știai tu… numai că doarme.

— De ce nu m-ai lăsat să o văd de la început?

— Adevărul? Din cauza vânătăilor de pe fața ei. Nu arăta foarte bine, iar aparatele erau înfiorătoare. Acum totul este în regulă. Nu o să te sperii când o s-o vezi, Bret. Îți promit. Poate că o să fii trist, poate chiar o să plângi, dar uneori, când băieții devin băieți mari, trebuie să își permită să plângă.

— *Juri* că este în viață?

— Jur.

Bret voia să îl creadă pe tatăl său.

— Ea are nevoie să audă vocea ta, Bretster. Știu că îi lipsește băiatul ei preferat.

Pentru prima oară Bret se întrebă dacă nu cumva *el* putea să o trezească. În fond, era preferatul ei și îl iubea mai mult decât orice. Întotdeauna îi spunea asta. Poate că în tot acest timp a așteptat să îl audă pe el.

— Aș putea să îi cânt, spuse el. Poate cântecul acela din *Annie*… Îți amintești când m-a dus să văd spectacolul? Acel cântec, „Mâine”, mi-l cânta mereu când nu puteam să adorm.

Tatăl său începu să cânte, încetișor:

— „Soarele va răsări… mâine”…

— „Pariez pe ultimul dolar că mâine”…

Bret i se alătură și cântară împreună întreg cântecul, iar când îl terminară nu mai simți atât de tare nevoia de a plânge.

— Aș putea să merg să o văd mâine – înainte de a merge la școală.

Vocea tatei era acum liniștită, puțin tremurată.

— Ar fi minunat. Hei, vrei să dormi cu mine în noaptea asta?

— Se poate?

— Sigur.

Împreună, mână în mână, coborâră din pat și ieșiră din cameră. Cât timp merseră, Bret continuă să se gândească la cântec și începu să zâmbească.

Bret se trezi devreme și făcu un duș, fără ca cineva să îi sugereze asta. Se îmbrăcă cu grijă cu cele mai bune haine ale sale, o pereche de jeanși negri Levi’s și o cămașă din flanel. Apoi se grăbi înapoi în dormitorul tatălui său și se așeză lângă

pat.

— Tată, spuse el, bătându-l pe umăr. Tată, trezește-te.

Tata se rostogoli într-o parte și deschise un ochi.

— Hei, Bretster, spuse el cu voce răgușită, ce…

— Hai să mergem să o văd pe mami.

Liam îi aruncă un zâmbet.

— Bine, puștiule. Lasă-mă cinci minute ca să mă pregătesc.

Bret se balansa nervos de pe un picior pe altul. Apoi coborî la parter și aprinse toate luminile. Își adună rucsacul de pe podeaua holului și și-l aruncă în spate.

Ținându-se de cuvânt, Liam coborî în cinci minute, gata de plecare. Săriră în Explorer și porniră spre oraș.

Bret se legănă în scaunul său tot drumul până la spital. Noaptea trecută o visase pentru prima oară pe mami. În vis, ea se trezea când el îi dădea Sărutul Mamei. *Asta* așteptase ea tot acest timp. Sărutul Mamei.

La spital, îl luă pe Liam de mână și îl târî pe hol, spre camera mamei. În fața ușii închise, Bret simți că toată încrederea lui dispare. Dintr-odată, îi era teamă.

— Este în regulă, Bretster. Amintește-ți, este în regulă să fii trist. Va înțelege asta. Numai să vorbești cu ea.

Bret împinse ușa. Primul lucru pe care îl văzu fu patul de copil, cu grilaj argintiu. Luminile stinse făceau ca încăperea să pară zugrăvită în tonuri gri, monotone.

Apoi o văzu pe mama, zăcând în pat. Încet, se apropie de ea.

Arăta bine, nu era desfigurată. Și-o imagina trezindu-se… Chiar așa, s-ar ridica în pat, ar deschide ochii și l-ar vedea pe el.

Ce face băiatul meu preferat? ar spune, deschizându-și brațele pentru o îmbrățișare.

— Poți să vorbești cu ea, Bret.

Bret lăsă mâna lui Liam și merse mai aproape de pat. Se urcă pe grilajul de metal, până când reuși să se aplece deasupra mamei sale. Acolo, foarte încet, îi dădu Sărutul Mamei, exact așa cum o făcea ea. Un sărut pe frunte, pe fiecare obraz, pe urmă un sărut fugar pe bărbie. La sfârșit, șopti:

— Să nu visezi urât, și îi sărută vârful nasului.

Ea zăcea însă, nemișcată.

— Haide, mami, deschide ochii. Sunt eu, Bret. Respiră adânc și se chinui să cânte, așa cum își promisese singur că va face. Cântă „Mâine” de trei ori.

Tot nimic.

Coborî de pe pat, se întoarse și își privi tatăl său printr-o perdea de lacrimi.

— Nu s-a trezit, tati.

Tatăl lui arăta ca și cum urma să plângă. Asta îl sperie pe Bret.

— Știu, spuse el, dar trebuie să continuăm să încercăm.

11

Valoarea unui om se manifesta în momente, împrăștiate ca picăturile de vopsea pe pânza vieții. Tot ceea ce ești, tot ceea ce vei fi într-o zi este concentrat în micile alegeri, aparent obișnuite, ale vieții de zi cu zi. Începe devreme acest proces arbitrar de decizii. Să încerc cu Mica Ligă, ar trebui să învăț pentru acest examen, să port centura de siguranță, să beau paharul acesta?

Fiecare decizie pare la fel de nesemnificativă ca o cotitură pe un drum necunoscut, când nu ai nicio destinație în minte. Dar deciziile se acumulează și într-o bună zi îți dai seama că ele te-au transformat în bărbatul care ești.

Liam alesese să rămână în umbra tatălui său.

Decizie.

Mersese la Harvard și se întorsese acasă, în Last Bend, unde se simțea în siguranță.

Decizie.

Se îndrăgostise de Mikaela și își crease întreaga lume pe fundația fragilă a acestei emoții. Știuse că dragostea lor se măsura în părți inegale, dar, zi de zi, ceas de ceas, pe măsură ce viața lor împreună se desfășura într-o serie de momente mici și mari – zile de naștere, aniversări, vacanțe în familie, nopți petrecute cuibărindu-se pe canapea, privind la televizor – se lăsase să alunece ca într-o piscină călduță care aduce uitarea.

Decizie.

Astăzi se confrunta cu o nouă decizie crucială. Se lupta cu ea de când Mike clipise prima oară. Nu avea nicio îndoială că decizia pe care o va lua va marca tot restul vieții sale.

Se dădu înapoi de la birou. Acolo era un morman de schițe și mesaje, toate având nevoie urgentă de atenția lui. Nu-i păsa. Nu acum. Își înșfacă haina, o îmbrăcă și părăsi cabinetul. Carol, care ieșea din sala de radiografii, se lovi de el.

— Oh, doctore! spuse ea chicotind.

El zâmbi. Era primul moment normal pe care îl aveau de săptămâni.

— Bănuiesc că ar trebui să fiu bucuros că nu duceai o mostră de urină.

Zâmbetul lui Carol se transformă într-un hohot de râs.

— Sau scalpel.

— Astăzi am să o șterg devreme, spuse Liam.

— Foarte bine pentru tine. Soacra ta a sunat acum câteva minute. Astăzi clasele primare nu mai au lumină, așa că s-au anulat orele. A spus că sunt plecați pe lac, să patineze, dacă vrei să îi însoțești. Carol își ridică ochelarii mai sus pe nas și îl studie.

Liam se încordă, știind prea bine ce urmează.

— Ce mai face? întrebă Carol.

Liam spera să nu arate la fel de iritat precum se simțea.

— La fel. Doamne, cât ura aceste cuvinte. Când se va termina totul, nu le va mai pronunța niciodată. Ca și *„îmi pare rău.”*

— Să îi trimiți salutările mele.

— Sigur, Carol. Mulțumesc. Încercă cât mai mult să zâmbească, în timp ce traversa sala de așteptare goală. Îi trecu prin fața ochilor imaginea Mikaelei redecorând spațiul acesta mic. *Nu trebuie să îți lași pacienții să aștepte pe scaune de plastic… și ce culoare are peretele acesta – gălbui ca diareea de copil?*

Acum sala de așteptare era un amestec vesel de culori primare – pereți galbeni – completat cu un desen cu floarea-soarelui pictat de clasa a doua a doamnei Dreiling, scaune moi de un albastru de cobalt și un covor Berber de un roșu îndrăzneț.

Și-o aminti pe Mike urcată pe o scară, cu fața și părul stropite cu vopsea galbenă, țipând în jos spre el. *Hei, pianistule, mâinile sunt mult prea prețioase pentru a ține pensula?* Se dusese spre ea, o trăsese de pe scară și o ținuse în brațe, sărutându-i ușor buzele…

Plonjarea bruscă în temperatura scăzută de afară era exact ceea ce avea nevoie Liam pentru a-și limpezi mintea. Se uită la ceasul de la mână: 1:38.

Își ridică gulerul de lână al puloverului și o porni în josul străzii. Era una din zilele umede de iarnă, când cerul gri, fumuriu părea să apese acoperișurile și să ți se încurce în păr.

Vârfurile munților de deasupra cetii, cu crestele acoperite cu zăpadă, abia se distingeau.

Merse la cafeneaua Bean There, Done That și comandă un *latte* decofeinizat. Irma purtă o conversație ușoară în timp ce transforma laptele în spumă albă, apoi nu îi luă niciun ban pentru băutură. Nicio lingușeală nu ar fi făcut-o să îi ia banii. Într-un final, spuse mulțumesc și plecă.

Cineva ieșise de la brutăria Lazy Susan și aroma de scorțișoară scăpase pe ușa deschisă. Era tentat să cumpere ceva pentru micul dejun de mâine, dar i se păru că aude „Ce mai face?" și răspunsul „La fel" era mai mult decât putea suporta.

Sunetul râsetelor de copii se ridică în aerul liniștit, rece de munte. Îl urmă până la ferma de lame a domnului Robbin. Lacul înghețat, aflat într-o parte plată a câmpiei, fusese transformat de Mama Natură într-un patinoar minunat, argintiu. Erau deja câteva mașini parcate în jurul lacului, pentru ca atunci când se va lăsa întunericul să poată aprinde farurile ca să lumineze gheața. Cineva adusese un casetofon. Garth Brooks fredona „I've got friends în low places". Suzie Sanman, așezată la masa pentru picnic, încălzea căni cu lapte pe o plită de tabără, iar Mayor Confort prăjea cântați.

Liam îl văzu pe Bret. Patina împreună cu câțiva prieteni. Rosa ședea pe o bancă din apropiere, singură.

Își salută prietenii și vecinii, în timp ce își croia drumul prin mulțime, pretinzând că nu le observă surpriza, și se așeză lângă Rosa. Fără un cuvânt, ea se trase într-o parte să îi facă mai mult loc.

— Tati, tati, uită-te la mine! Bret își flutură brațele. Când Liam se uită, Bret începu să patineze cu furie cu spatele – până când se izbi de Sharie Lindley și căzură amândoi râzând în hohote.

— Viața continuă, nu-i așa, Rosa? spuse încet Liam, privindu-și fiul încercând să stăpânească arta de a patina cu spatele. Iarna trecută același băiat abia știa să patineze înainte.

— *Si.*

Își strânse mâna în jurul paharului de hârtie cu cafea; umezeala caldă se simțea plăcută pe buze. Nici nu își dăduse

seama cât era de frig, până când începu să se încălzească, însă poate că la asta se rezuma întreaga sa experiență de viață.

— Nu face foarte bine, Rosa.

— *Si. Yo se.*

— Vorbim cu ea de zile întregi. Am pronunțat numele lui Julian de atâtea ori, încât mă tem să nu îl pronunț din greșeală la cină. Mă gândeam că poate Bret este cheia, dar a vizitat-o în fiecare zi după școală și… nimic.

— Poate că mai are nevoie de ceva timp.

— În acest moment timpul nu este prietenul ei. Starea ei se înrăutățește. La dracu', pot să o *văd* cum se pierde printre cearșafurile gri. Am mai făcut niște cercetări și cred că o singură variantă ar fi posibilă. Cred că…

Pagerul lui începu să sune. Liam aruncă o privire scurtă, îngrijorată spre Rosa, apoi scoase obiectul mic, negru.

Era un mesaj urgent de la Stephen Penn. Nouă-unu-unu. Codul pentru un telefon urgent.

— Oh, Iisuse, spuse el. Este Mike.

Rosa scutură cheile spre el.

— Ia mașina mea. Este chiar aici.

El smulse cheile.

— Mașina mea este în parcarea de la birou. Cheile sunt în vizieră. Ia-i pe Bret și pe Jacey și veniți la spital. Ar putea fi…

— Venim imediat după tine.

*

— Stop cardiac.

Liam se prăbuși în scaun. Abia avea puterea de a-și ridica bărbia.

Stephen nu își feri privirea.

— Nu știu ce să îți spun, Liam. Inima ei s-a oprit pur și simplu. Am reușit să o facem să bată din nou imediat, dar ar putea fi un indiciu. Corpul ei cedează. Cred… cred că poate este momentul să te pregătești, tu și copiii, pentru sfârșit.

Sfârșitul. Și-ar fi dorit să nu spună asta niciunuia dintre pacienții săi, dar știa că trebuie.

Stephen suspină.

— Părea că, în ultimele câteva zile, starea ei se îmbunătățise.

Liam știa că Stephen se gândea la propria lui soție, Margaret, care probabil era acasă acum, făcând un om de zăpadă cu copiii. Putea să vadă asta în ochii prietenului său, înțelegerea îngrozitoare a ceea ce însemna să pierzi femeia pe care o iubești.

— Cum să-i spui unui copil de nouă ani că este vremea să îți iei la revedere de la mami? Și dacă nu îi spui – cum Dumnezeu îi spui mâine că este prea târziu?

— Iisuse, Lee. Stephen se aplecă înainte și își puse o mână pe birou.

Liam vedea că Stephen caută cuvinte care să îi ofere cu adevărat alinare, nu platitudinile obișnuite. Și mai văzu și că Steve nu găsea nimic. Sigur că o va face. Era un moment pentru credință, pentru Dumnezeu și religie; știința se dovedea nepotrivită, fără nicio speranță.

Înainte ca Stephen să spună ceva, Liam se ridică în picioare și ieși din birou.

Holul era prea luminat; lumina îi străpungea ochii. În sala de așteptare, Jacey ședea lângă fereastră, avându-l alături pe Mark. Rosa stătea pe marginea canapelei. Bret – încă în costumul de patinat, cu ghetele Gore-Tex – era lipit de peretele de lângă televizor. Obrăjorii lui erau roșii ca merele. Apa picura din șuvițele înghețate ale părului său, căzând pe vârful nasului.

Când Jacey îl văzu pe Liam, dădu drumul mâinii lui Mark și făcu câțiva pași prudenți spre tatăl ei.

— Tată?

Nu le putea spune. Oricum, nu aici, nu sub aceste lumini reci de neon. Le va spune copiilor adevărul mâine. Poate că între timp, va produce un miracol între acum și atunci. Și, dacă Mikaela nu va trece de noaptea asta… va trebui să trăiască cu această decizie. Va deveni una din multele alegeri care formau granița spre sufletul său.

Nu se uită spre Rosa când vorbi.

— Este în regulă. Mama este bine. A avut o problemă cu inima, asta-i tot. Pentru câteva clipe inima ei nu a mai bătut,

dar acum totul este bine.

— Pot să o văd? întrebă Jacey.

— Sigur, dar numai câteva minute. Poate părea ciudat, dar are nevoie de odihnă.

Jacey dădu din cap și se îndreptă spre ușă. În timp ce trecea pe lângă Liam, acesta o apucă de încheietură. Ea se opri și se întoarse spre el.

— Nu arată foarte bine, draga mea.

Jacey păli.

— Bine, tată. Mă… mă întorc în câteva minute.

Se chinui să zâmbească și o lăsă să plece. Ce altceva ar fi putut face? Era destul de mare ca să își găsească propriul drum în această lume disperată.

Bret se uită în sus spre tatăl său. O picătură de apă se prelinse pe obrazul lui și ateriză pe haina albastră de schi. Gura îi tremura nesigură și lacrimile îi umpleau ochii.

— Este trează?

Liam atinse obrazul foarte rece al fiului său.

— Nu, dragule, nu este. Se luptă cu dorința de a spune *nu încă;* nu putea să îi arate speranță, ca pe o acadea. Nu mai putea.

Bret se dădu înapoi lângă perete.

— Nu vreau să o văd chiar acum. Nu… așa.

Liam nu știa ce să facă.

— Hei, Bretster, spuse Mark, apropiindu-se de el. Ți-am promis să îți iau un suc de portocale și niște Gummi Bears. Ce spui să mergem acum?

Fața lui Bret se destinse într-un zâmbet de ușurare.

— Ar fi minunat. Pot, tată?

Liam se simți ca un laș pentru că accepta calea cea mai ușoară, dar aprobă. Nu avea niciun rost să pretindă că nu se simte ușurat. Se ridică în picioare, căută în buzunar și scoase două bancnote.

— Uite, dar să nu stați prea mult. Trebuie să ajungem acasă.

Bret apucă banii și îi mototoli în pumn.

— Bine. Apoi îl urmă pe Mark, care ieșise din încăpere.

În sfârșit, Liam se întoarse spre Rosa. Își dădea seama după

privirea prudentă din ochii ei întunecați că așteptase acest moment.

Ea rămăsese țeapănă ca stâlpul unui gard, cu genunchii strâns lipiți și cu mâinile adunate în poală.

— Este rău, *si?*

El se așeză lângă ea pe canapeaua tare de plastic, Genunchii lui îndoiți se loviră de masa pentru cafea. Un număr vechi din *People* se răsuci ca un evantai și căzu pe podea. Liam făcu o pauză, încercând să își formuleze gândurile în cuvinte. Apoi, spuse simplu:

— Inima ei s-a oprit.

Rosa inspiră adânc și își strânse brațele în jurul corpului.

— *Dios mio.*

— Au resuscitat-o ușor – și repede, ceea ce este important…

— Trebuie să poată face ceva. Vreun medicament…

El îi aruncă un zâmbet trist.

— Crezi în medicină, Rosa?

Ea nu îi putea întoarce zâmbetul.

— Ce să facem?

El știuse că vor ajunge la întrebarea asta, care era de fapt începutul.

— Singurul moment de speranță în nenorocita asta de situație a fost când am pronunțat numele lui Julian. Era surprins că vocea lui părea atât de normală.

— *Si.* Poate este o coincidență.

— O dată, poate. De două ori – în niciun caz. Plânsul a fost o reacție. Sunt sigur de asta.

— Dar i-am spus numele de atâtea ori. I-am spus povestea căsătoriei ei cu acel bărbat de atâtea ori, încât aș putea să o spun și în somn. Și totuși, *nada.*

Liam suspină. Acestea erau problemele care îl ținuseră treaz toată noaptea trecută, întorcându-se și învârtindu-se fără pic de somn în patul lui gol. Îl urmăriseră și când se făcuse lumină, chinuindu-l toată ziua.

Calitatea unui om. La asta se redusese totul. Cel puțin acesta fusese *cul-de-sac,* când ajunsese la capătul gândurilor sale.

— O să încercăm altceva, Rosa. Ceva mai… extrem. Nu a

răspuns vocilor noastre. Și nu cred că mai avem mult timp.

O simți pe Rosa întorcându-se spre el, dar nu se uită spre ea. În schimb, își privi mâinile aflate în poală, verigheta mică de aur pe care o purtase timp de zece ani.

— La ce te gândești? întrebă ea.

El auzi îngrijorarea din vocea ei, saltul mic din mijlocul propoziției, și își dădu seama că știa ce urmează să spună.

— Îl voi suna pe Julian True să îl rog să vină să o vadă. Să îi vorbească.

Ea gâfâi.

— Nu poți!

Liam se întoarse. Obrajii ei erau albi ca hârtia; ochii întunecați erau ca niște găuri arzânde într-o foaie de hârtie.

— Știi că nu am de ales.

— El este… periculos.

— Crezi că era violent fizic cu ea?

— Nu, nu. Sigur că nu. Pericolul constă în cât de mult îl mai iubește ea… cât l-a iubit.

Liam pretinse că nu era rănit de greșeala ei.

— Crezi că încă o mai iubește?

— Cred că nu a iubit-o niciodată. Se răsuci, astfel încât ajunseră față în față. Nu trebuie să faci asta. Domnul o va trezi pe Mikaela, dacă acesta este planul Său. Tu trebuie să ai grijă de *su familia.* Acel bărbat ar putea distruge totul. Mikaela a făcut alegerea cu mult timp în urmă. Nu trebuie să faci asta, Liam.

El se întrebă dacă își dăduse seama că îi folosise numele. În mod ciudat, această mică intimitate îl alină așa cum nu ar fi făcut-o nicio mângâiere.

— Tu și cu mine, Rosa, nu mai suntem copii. Știm cât este de ușor să greșim. Probabil că acesta este cel mai clar moment pe care l-am avut în toți cei cincizeci de ani ai mei. Pot să îl sun pe Julian și să îi ofer soției mele șansa de a trăi. Sau pot să nu îl sun pe Julian și să știu că mi-a fost atât de teamă că am să pierd dragostea Mikaelei, încât am lăsat-o să moară.

Ochii Rosei se umplură de lacrimi.

— Nu voi mai putea să mă privesc în oglindă – sau să-mi

privesc copiii – dacă las teama să mă oprească să fac ceea ce trebuie făcut. Îl sun pe Julian True. Am un număr de telefon al agentului lui în husă.

Rosa se întinse și își puse mâna peste a lui.

— Mă întreb dacă ea știe, spuse ea, privindu-l cu ochii umezi. Oare Mikita mea știe cât de norocoasă este că te are?

Liam știa că nu ar trebui să întrebe, dar nu se putu abține.

— M-a iubit, Rosa?

Ea îi strânse mâinile.

— Desigur.

— Așa cum l-a iubit pe el?

Rosa făcu o pauză și, în ezitarea ca o bătaie a inimii, Liam văzu adevărul jignitor.

— *Si,* răspunse ea, cu un zâmbet care era prea strălucitor, prea rapid.

Liam suspină.

— Atunci cred că nu am de ce să îmi fac griji.

Partea a treia

Soarta iubirii e că uneori e prea multă, alteori prea puțină.
AMELIA BARR, „THE BELLE OF BOWLING GREEN”

12

Beverly Hills. Două cuvinte, fiecare dintre ele destul de lipsit de importanță, dar, precum șampania și caviarul, exprimau viața îmbelșugată. În acest petic pastelat din Los Angeles totul avea legătură cu fantezia; praful din apropierea Hollywoodului îi aurea chiar și pe muritori. Imaginile din Beverly Hills erau renumite în toată lumea: hoteluri roz cu piscine, valeți, mese în restaurante ce nu puteau fi ocupate indiferent de suma pe care ai fi dat-o dacă nu aveai un renume. Era un oraș în care numele de familie nu erau necesare, în cercul celor faimoși. Harrison. Goldie. Brad. Julian.

Chiar și în perfecțiunea rafinată a celui mai împodobit și renumit dintre orașe, Julian True era deosebit. Nu era un simplu star, ci un superstar, o nova care nu dădea semne de stingere.

Venise la Hollywood, ca mii de alți tineri înaintea lui, fără nimic altceva decât o față frumoasă și un vis. Dorise să fie o persoană importantă și știuse că asta se va întâmpla. Totul venise cu ușurință – atenția, femeile, invitațiile, iar el lua ceea ce venea ușor.

Astăzi era în zbor înalt. Asta îi plăcea cel mai mult din ceea ce însemnase celebritatea: îți dădea aripi. Eliberă accelerația. Ferrari-ul răspunse prompt, încetinind. Trase mașina în fața unui nou restaurant, renumit și la modă. Înainte să atingă portiera, valetul își făcu apariția.

— Bună ziua, domnule True, spuse băiatul – fără îndoială, un actor.

Julian îi aruncă un zâmbet.

— Mulțumesc, puștiule. Fără să arunce o privire înapoi, merse spre ușa din față, care se deschise la fel de repede la sosirea lui.

— Bună ziua, domnule True.

Valetul principal era deja acolo, zâmbind larg.

— Bună ziua, domnule True. Doamna a ajuns deja la masă.

— Mulțumesc, Jean Paul. Când este gata nota, adaugă și

cincizeci de dolari de persoană pentru valet și ușier și o sută pentru tine. *People* și-o permite.

— *Merci.*

Julian îl urmă pe Jean Paul la masă. Știa că întârziase, dar nu conta. Reporterii erau obișnuiți să îl aștepte.

Se opri, uitându-se în jur, căutând fețe celebre, brokeri importanți, directori de studiouri.

Din nefericire, era nenorocitul de moment al zilei, între prânz și cină. Localul părea părăsit.

Foarte rău.

Avea chef de puțină atenție. La dracu', o merita. Astăzi avea loc premiera noului său film, *The Bad Boys of C Company*. Mersese mai bine decât se așteptase. Câștigase douăzeci de milioane și asigurase studioului un câștig sigur.

Un succes. Două dintre cele mai dulci cuvinte cu putință.

Văzu reporterul de la revista *People* – o femeie (bine), șezând la cea mai bună masă a restaurantului. Era evident că îi spusese șefului că venise pentru a se întâlni cu Julian.

Se deplasă cu ușurință prin restaurant, ascultând cele câteva șoapte de recunoaștere. Ajuns la masă, se opri:

— Hei, Sara Sandler.

Ea încetă o clipă să respire după care reîncepu dintr-o-dată, ca un copil abia născut. Culoarea îi dispăru din obraji.

— Salut, domnule True, răspunse ea, încercând să își revină. Își netezi câteva șuvițe de păr și își potrivi ochelarii. Vă mulțumesc că ați venit la întâlnire.

El îi aruncă Zâmbetul.

— Spune-mi Julian, zise așezându-se pe scaunul din fața ei. Își întinse un picior, punându-și cizma pe canapea, lângă șoldul ei. Își trecu mâna peste părul care îi ajungea la umeri și își aprinse o țigară, privind-o prin norul de fum. Deci, Sara, ce vrea neapărat America să știe despre mine?

— Vă… vă aranjează… *deranjează* dacă înregistrez?

El râse.

— Sigur că nu, dragă. Dar aș aprecia dacă nu ai menționa că fumez. Se spune că fumătorii sunt sexy și periculoși, dar în '90, în anii puritani părem doar idioți. Ca și cum nu am avea

suficient autocontrol pentru a renunța la un obicei care a ucis milioane de oameni. Zâmbetul pe care i-l aruncă era leneș și intim, pregătit să dezarmeze. Învățase cu multă vreme în urmă cum să se uite la o femeie și să o dea pe spate. Acum era la fel de ușor ca respiratul. Ai avut posibilitatea să vezi filmul *Boys?*

— A fost *minunat*. Se aplecă înainte, cu nerăbdarea unei școlărițe.

— Ah, mulțumesc. Asta chiar înseamnă mult pentru mine.

Ea se chinui să își tempereze zâmbetul și își luă geanta, scoțând câteva hârtii și un carnet cu pix. Apoi respiră adânc și se uită spre el.

— Deci, când ți-ai dat seama că vrei să fii actor?

El râse încetișor. Era o întrebare obișnuită, una la care răspundea întotdeauna. Acest interviu va merge ca uns. Se aplecă spre ea și îi aruncă o privire conspirativă.

— O să îți spun un secret, Sara. Nu am dorit *niciodată* să fiu actor. Să joci – este un verb. Implică muncă. Actorii își petrec cea mai mare parte a timpului rătăcind pe Broadway, învățând meserie și mâncând macaroane cu brânză din cutie. Dar un star de cinema… Se lăsă pe spate pe canapea, privind-o ca și cum ar fi fost cea mai frumoasă femeie din lume. Ah, acum este un cu totul alt lucru. Celebritatea este cel mai mare drog din lumea asta. Toți vor să îți fie prieteni. Asta am vrut să fiu. Am știut de prima dată când am văzut cum este tratat un star.

Nu părea să îi placă acest răspuns.

— Dar ești un actor bun. Toate cronicile spun asta.

El rămase tăcut o clipă, trase lung din țigară, și suflă fumul încetișor.

— Știu prea bine ce sunt, dragă, și nu sunt actor. Dar ești al naibii de drăguță să spui asta.

Ea se uită în jos, spre notițe.

— Julian True este numele tău adevărat?

O altă întrebare familiară. Îi oferi un nou zâmbet de Hollywood.

— Nimic din ceea ce apare pe ecran nu este real, Sara, spuse el cu blândețe folosindu-i din nou numele pentru a o seduce. În același timp este la fel de real ca viața însăși. Tot ceea ce sunt,

tot ceea ce am fost vreodată se află acolo, pe Technicolor, pe o suprafață de cincisprezece metri. Nimic din tot ce a fost înainte de asta nu mai are importanță.

— Este un mod drăguț de a spune „fără comentarii”.

— Este?

Ea își notă ceva, apoi se uită din nou spre el.

— Dar dragostea – ea are importanță?

— Am fost căsătorit de patru ori. Aș spune că are.

— Și divorțat de patru ori, punctă ea privindu-l atentă, întrebarea se năpusti asupra lui ca apa caldă.

— Cred că sunt un romantic incurabil. Numai că nu am găsit femeia potrivită. Poate că va citi articolul acesta. Acum, ce-ai spune să vorbim despre filmul meu? Putem să revenim la chestiile astea personale mai târziu… poate la un pahar? Îi zâmbi, știind că nu va fi un mai târziu. Adevărul era că nu avea prea multe de spus despre adevărata lui viață

*

Julian acceleră mult prea puternic pe o stradă rezidențială. Când se apropie de intrarea impozantă din Bel Air, văzu un cuplu pe o parte a străzii.

Femeia gâfâi, arătând:

— Oh, Doamne, Sidney, este…

Julian aruncă doamnelor zâmbetul său de paradă, pe urmă acceleră, urmând traficul furtunos din Orașul Secolului. Pe urmă opri în fața unei clădiri uriașe și parcă pe un loc contorizat.

Ușierul se grăbi să îi țină ușa.

— Bună seara, domnule True.

Julian căută în buzunar, dar acesta era gol. *La dracu’.* Era atât de obișnuit ca alții să achite nota, încât își lăsase acasă portofelul.

— Nu am bani la mine, puștiule. O să îi spun lui Val să îți dea el, bine?

— S… sigur, domnule True… și vă mulțumesc.

Julian îl urmă pe portar prin holul îmbrăcat în marmură și

intră în lift.

Când ajunse în fața apartamentului, ușile se deschiseră. Agentul lui Julian, Val Lightner, apăru în cadrul ușii apartamentului.

Fără îndoială, își așteptase cel mai important client, pentru a ciocni o cupă.

— Hei, Juli, spuse Val, ridicând paharul cu martini într-un gest de salut care îi puse în pericol echilibrul precar. Se lipi de tocul ușii. Cum a mers interviul? Am auzit că ți-au trimis un reporteraș care nu a putut să vorbească timp de o oră după ce s-a întors la birou.

Julian rânji.

— Cred că vrea să îmi poarte copiii.

— Telefoanele au sunat de când cu premiera. Dacă ai fi fost mai fierbinte, ai fi avut nevoie de haine de azbest.

Erau prieteni dintotdeauna, Julian și Val, fiind din același aluat. Val își făcuse ucenicia în branșă cu faimosul Angel DeMarco, un actor care ani întregi fusese numit tânărul Robert De Niro și care – în culmea gloriei – părăsise totul, creând prin absență o legendă mai mare decât orice ar fi putut să obțină pe ecran. Val se folosise de puterea lui Angel DeMarco pentru a-i crea o carieră de primă mână lui Julian True.

Val rânji leneș și își înlătură de pe față o șuviță de păr lung, de culoarea mătăsii de porumb.

— Intră, superstar. Este o fetiță aici cu numele tău pe ea.

Julian îl urmă pe Val în apartament, unde o petrecere serioasă era în toi. Actori de cinema se amestecau cu aspiranți; puteai să îi deosebești dintr-o privire. Actorii erau încrezători; aspiranții în schimb păreau disperați, înfometați de parcă nu se hrăniseră niciodată.

Decorul dovedea mult bun-gust. Fără picturi, fără bibelouri, fără covoare. Val făcuse rost de loc, cumpărase niște chestii pe care să stai jos și îi spunea casă. El nu simțea nevoia să și-o decoreze.

— Am nevoie de ceva de băut, spuse Julian, nimănui în mod special, și în câteva secunde cineva îi înmână un pahar. Nu conta ce era în pahar, câtă vreme era ceva. Dădu paharul peste

cap și alunecă prin cameră. Știa că toți ochii erau fixați asupra lui. Bărbații voiau să fie ca el, iar femeile doreau să se culce cu el. Și de ce nu? Era în vârful piramidei. Nu exista nici un alt parfum precum succesul. Se strecură prin mulțime, râzând și vorbind, scrutând în permanență camera.

O văzu pe canapeaua din camera de zi, o blondă uimitoare cu o sumară rochie albă. Perfect. Se apropie și se așeză alături de ea.

Mâna lui alunecă cu familiaritate peste coapsa ei și, la naiba, era foarte bine.

— Bună, dragă. Ești cea mai frumoasă femeie din cameră, dar cred că deja știi asta.

Ea chicoti și, odată cu această mișcare, sânii ca niște grepefruturi – cele mai bune din câte existau – amenințară să se reverse din decolteul adânc.

— Eu sunt Margot, spuse ea. Margot LaMere. Îți place numele? Val mi l-a găsit. Pufni și își frecă vârful roz al nasului. Pe urmă se aplecă înainte și își luă paharul atât de repede, încât lichidul de culoare chihlimbarie i se revărsă pe rochie. Am avut recenzii *minunate* cu spectacolul *Our Town,* în liceu.

Julian simți o strălfulgerare neașteptată – și neplăcută – de milă pentru fată. Erau atâtea femei ca ea în Los Angeles.

Când se uită mai de aproape, văzu că nici nu era atât de drăguță. Părul îi fusese decolorat de atâtea ori, încât părea de paie, și era îngrozitor de slabă. Oasele îi ieșeau în afară ca niște munți, scoase în evidență de pielea bronzată. Sub douăzeci de straturi de rimel, ochii ei căprui exprimau disperarea. Fete ca ea veneau la Hollywood în fiecare zi, fluturi în căutarea florii celebrității. În câțiva ani probabil că va fi zdrobită și singură.

Nu era genul de realitate la care Julian voia să reflecteze. Își trase înapoi mâna și se ridică în picioare.

— Mă întorc imediat, dragă.

Ea suspină și, în greutatea respirației ei, el își dădu seama că înțelesese. Nu se va mai întoarce.

Se întoarse cu spatele la ea și își croi drum prin mulțime, trecând pe lângă un cuplu care făcea sex în hol.

Îl găsi pe Val în dormitor, inspirând o dâră de cocaină pe

masa de lângă pat. Alături de el era o femeie, care nu purta nimic altceva decât niște chiloți roșii, lucioși.

Val se întoarse, rânjind amețit.

— Salut, Jules, salut-o pe May Sharona. Voia să vorbească cu tine despre un rol în… Strânse sânii perfecți ai femeii în mâini. De ce film ești interesată, păpușă?

Acum vorbea femeia. Julian îi vedea buzele vopsite, dar nu o auzea. Mai auzise ce-i spunea ea.

— Mă duc la o altă petrecere. Asta este moartă. Julian își dădu seama o secundă prea târziu că trecuse peste litania de vise a femeii.

Val nu părea să își dea seama că May Sharona – ce nume – se făcuse stacojie și că gâfâia sufocată. Se așeză mai bine, legănându-se.

— Ce-i? Mai am cocaină în baie.

— Nu, mulțumesc.

— Nu? *Nu?* Val se desprinse de femeie și apucă paharul cu martini de pe masă. Țopăi nesigur prin cameră. Strecurându-și un braț în jurul lui Julian, se agăță, clătinându-se, zâmbind prin claia de păr blond. Hei, înainte să pleci, am un mesaj pentru tine. Un doctor. A spus că vrea să vorbească cu tine despre Mikaela Luna. Ce spui de *asta* ca lovitură a trecutului? Își ridică paharul cu martini la buze și sorbi o înghițitură lungă, băloasă.

— Glumești?

— Nu. Val se încruntă, ca și cum ar fi uitat despre ce vorbeau.

— Un doctor, Iisuse, este rănită?

— Nu știu. Voia doar să îl suni.

Julian simți un tremur ciudat în piept. *Kayla.* Dintre toate femeile pe care le cunoscuse, pe ea o iubise cel mai mult.

— Unde este numărul?

Val făcu un semn cu mâna și aproape se prăbuși.

— I-am spus lui Susan să lase mesaj pe robotul tău.

— Mulțumesc, răspunse Julian, distras subit de un atac al amintirilor. Prima lui dragoste. Kayla. Nu mai auzise de ea de atâta vreme, încât aproape că o uitase. Aproape.

Val se dezlipi de Julian și se îndreptă spre pat, prăbușindu-se

pe margine.

— Ar fi ceva să o găsești. Dispăruta doamnă True. Presa o iubea. Făcu o pauză, uitându-se prin ceață spre Julian. Și la fel și tu.

Aflat la ușa casei sale, Julian vorbi în interfonul mic, negru. Imediat ușile din fier forjat se deschiseră, lăsând să se vadă o potecă scurtă care ducea spre bungalow-ul imens, în stil spaniol. Cel puțin așa îi spusese arhitectul. Ar fi putut trăi aici cinci familii și, cu toate astea, în mijlocul pădurii, era un bungalow.

Julian trăia aici de zece ani, doi împreună cu Priscilla- din-deșert, patru cu Dorothea-cățeaua și unul cu Anastasia. Niciunul cu Kayla.

Niciuna dintre aceste soții nu adăugase nimic interiorului casei, nicio fotografie, o veioză sau un tablou. Veniseră aici cu nimic, nu adăugaseră nimic și plecaseră cu câteva milioane de dolari din banii lui Julian. Ținea mai mult la casa asta decât la femeile cu care se căsătorise și pe care le adusese să locuiască aici.

Nu, nu era tocmai în regulă. Nu se simțea acasă. Era o casă în care voia să fie acasă. Nu avusese niciodată timp pentru a avea cu adevărat un cămin.

Julian merse pe poteca de lespezi. Copăcei verzi în oale imense de teracotă flancau drumul, emanând – chiar și în acest anotimp – un parfum suav de citrice. Spoturile aruncau umbre aurii, zăbrelite pe potecă. Un desfrâu de bougainvillea roz, târziu înflorită se arcuia deasupra intrării din față. O duzină de felinare în stil japonez luminau poteca.

Ușa se deschise și menajera lui Julian, Teresa, apăru în cadrul ei. Ca întotdeauna, uniforma îi era impecabil călcată, albă ca o pânză nouă-nouță; fiecare fir din părul grizonat era la locul lui.

— *Buenos noches, señor True.* Cum a mers filmul?

Julian era prea preocupat ca să mai zâmbească.

— Un alt succes.

Încruntându-se, trecu pe lângă Teresa intrând în casa răcoroasă. Era un loc cu contraste izbitoare – pereți cu

tencuială albă și dungi de culoarea alunei, acoperiți cu denim alb, scaune supradimensionate și mese negre, din lemn sculptat. Podeaua era din cărămizi uriașe de teracotă în forme de pătrate și dreptunghiuri fără cusur îmbinate.

În bucătăria care lucea de curățenie își turnă două măsuri de tequila într-un pahar mare și îl goli fără să se deranjeze să caute sare sau lămâie. Luând sticla sub braț, începu căutarea. Undeva în casa asta *trebuia* să fie o fotografie cu Kayla. Merse din cameră în cameră, privind fiecare fotografie, până când găsi ceea ce căuta. Acolo, într-un colț al camerei pentru muzică, pe un raft mult prea înalt pentru a fi atins, găsi fotografia căutată.

Se lăsă ușor în genunchi pe covorul gros Aubusson, uitându-se fix la fotografie. Era o imagine de la nunta lor.

De mulți ani nu i se mai făcuse lui Julian o asemenea fotografie. Știa că este frumos – arăta mai bine la patruzeci de ani decât arătase la douăzeci și patru –, dar în acest cadru arăta și mai bine. Își dădu seama șocat despre ce era vorba: onestitatea. Uite, în fotografia asta era ultima sclipire a omului care Julian își dorise odinioară să fie.

Închise ochii, amintindu-și-o. Fuseseră în luna de miere pe iahtul acela, în insulele Caraibe…

— Spune-mi adevăratul tău nume, îi șoptise ea, zâmbind.

El zâmbise, dar era zâmbetul de Hollywood și știuse că o rănise.

— Nu, nu-l mai spun niciodată.

— O vei face. Într-o zi… când vei fi pregătit.

El îi atinsese fața și îi înlăturase părul răvășit de pe ochi.

— Băiatul acela a murit, Kay. Nu se mai întoarce. Îmi *place* să fiu Julian True. Asta este ceea ce vreau să fiu pentru tine.

— Nu îți dai seama, Jules? Ai putea fi oricine, oriunde, și tot te-aș iubi până la moarte.

Deschise ochii și privi fotografia.

Îl iubise așa cum nu o mai făcuse nimeni altcineva, înainte sau după aceea. Îl iubise *pe el,* nu imaginea unidimensională de celuloid a bărbatului care era Julian True. Spunea adesea că, atunci când Julian se tăia, ea era cea care sângera. Chiar după strălucirea începătoșată a unei vieți pe jumătate trăite și după

cincisprezece ani trecuți, știa că avea dreptate în privința asta. Îl iubise.

13

Liam se așeză la birou. Nu se chinui să aprindă lumina sau să înlăture tăcerea punând un CD în combină.

Interfonul bâzâi. Vocea echilibrată a lui Carol se auzi în aparatul negru.

— Doctore? Ești acolo?

El apăsă butonul.

— Sunt aici, Carol. Poți să te duci acasă. Am terminat pe ziua de astăzi.

— Nu o să îți vină să crezi, doctore. Este un bărbat la telefon care pretinde că este Julian True.

Inima lui Liam tresări.

— Preiau eu legătura.

— Vrei să spui că este chiar…

— Fă-mi legătura, Carol, și du-te acasă. Am terminat pe ziua de astăzi.

— Da, doctore.

Lumina roșie a liniei începu să licărească. Liam respiră adânc, apăsă butonul și ridică receptorul.

— Aici doctor Campbell.

După o scurtă pauză o voce de bărbat întrebă:

— Doctor *Liam* Campbell?

Chiar și prin intermediul impersonal al liniei de telefon, Liam îi recunoscu vocea.

— Eu sunt.

— Aici este Julian True. Mi-ai lăsat un mesaj la agentul meu, Val Lightner, cu privire la Mikaela Luna…

— A fost rănită.

— Oh, Doamne. Cât de rău?

— Este în comă.

O altă pauză se făcu simțită pe fir, și Liam își dădu seama că Julian vorbea la telefonul din mașină.

— Comă. Iisuse… Ce pot să fac? Voi plăti facturile de spitalizare și cei mai buni doctori din țară… nu vreau să spun că tu nu ești OK, doctor Campbell, dar…

— Nu are nevoie de banii dumneavoastră, domnule True. V-am sunat pentru că… ei bine, pare să răspundă la numele tău. Eu… *noi* ne-am gândit că poate dacă îți aude vocea…

— Crezi că se va trezi pentru mine?

Liam nu era pregătit pentru durerea care veni împreună cu această întrebare simplă.

— Credem că este o șansă.

— Am un interviu în după-amiaza asta, dar pot să fiu acolo mâine. Unde este?

— În Centrul Medical Ian Campbell, în Last Bend, Washington. Cam la șaizeci de mile est de Bellingham.

— Bine, o să o pun pe Antoinette să pregătească totul.

— Când ajungi la centrul medical, întreabă de mine. Voi fi în biroul meu.

— Bine.

Liam așteptă ca Julian să termine convorbirea, dar acesta rămase pe fir, fără să spună nimic. Într-un final, Liam întrebă:

— Mai este și altceva?

— Mda. Hm… cum arată? Vreau să spun, trebuie să mă pregătesc?

Era o întrebare perfect omenească, nu era nimic în neregulă cu ea, deci de ce se simți Liam brusc înfuriat? Răspunsul lui abia se auzi pe zgomotul de fond.

— Arată la fel de frumoasă precum probabil ți-o amintești.

Sediul biroului lui Val era un spațiu deschis imens, într-un colț al unui bloc turn pe Wilshire Boulevard. Ferestrele uriașe din sticlă formau colțul, capturând priveliștea celorlalte clădiri înalte. În spatele acestora se întindea un strat voalat de ceață.

Câteva scaune lucioase erau adunate în jurul mesei pentru cafea. Afișe din filme și anunțuri ale unor piese de teatru împodobeau pereții, fiecare reprezentând un client. Un televizor imens, flancat de cincisprezece ecrane mai mici, domina un colț al încăperii. În acest moment un videoclip muzical pulsa pe fiecare ecran.

Biroul lui Val, un spațiu dreptunghiular de sticlă verde, era imens. Val ședea în fotoliul său, ținându-și capul în mâini.

Julian nu avea nevoie să i se spună să vorbească încet. Petrecuse cu Val suficient de mult timp de-a lungul anilor pentru a ști când prietenul său cel mai bun își oblojea o mahmureală urâtă. Traversă încăperea și se așeză pe fotoliul din piele neagră, aflat în fața biroului.

— Mai încet, mormăi Val.

— Uite, Val, știu că te simți ca patru feluri de rahat, dar chiar am nevoie să vorbesc cu tine.

— În șoaptă, te rog.

— L-am sunat pe doctor în Podunk, Washington. *Era* vorba despre Kayla. A avut un accident. Este în comă.

Val își ridică fruntea încetișor. Ochii îi erau umflați și roșii.

— Și ce, au nevoie de bani pentru facturile de spitalizare?

— Nu. Doctorul spune că reacționează la numele meu. Ei cred că, dacă aș vorbi cu ea, poate ar fi de ajutor.

Val își trecu o mână prin păr. Șuvițele blonde, lipicioase, căzură înapoi pe fața lui palidă. Un zâmbet din ce în ce mai larg i se ivi în colțul gurii. Julian recunoștea privirea: era privirea putem-stoarce-bani-de-acolo.

— Este ca unul din basmele alea pentru fete. Un sărut al dragostei adevărate ca să o trezească – înțelegi? *Adevărata (True)* dragoste o va trezi. La naiba, ce titlu de articol.

— Lasă asta, Val. Este destul de grav rănită. Ar putea muri.

— Oh. Zâmbetul lui Val se stinse.

Julian se uită spre prietenul său. Val era atât de transparent. Acum se gândea că nu ar da prea bine dacă ziarele ar fi scris adevărata dragoste ucide.

— Deci, ce vei face? întrebă într-un final Val.

Julian se lăsă pe spate. Imagini și amintiri i se învolburară în minte precum norii într-o zi de vară.

— Ea era aleasa, Val. M-a iubit cu adevărat.

— Toate te iubesc, Julian.

— Kay a fost altceva. Am iubit-o și eu pe ea.

— Am văzut filme care au durat mai mult decât dragostea voastră.

Asta îl lovi.

— Mă duc acolo. Chiar după interviul cu *Rolling Stone*.

— *Ce?* Nenorocitul ăsta de film o să fie ceva măreț, Juli. Mare. Avem programate o mulțime de întâlniri cu presa.

Julian zâmbi. Nu era nimic altceva care să îi placă mai mult decât atunci când îl surprindea pe Val; era atât de al naibii de greu să reușească.

— Doar nu o să dispar. Voi lipsi din oraș pentru o zi sau două. Te plătesc cu două milioane și jumătate de dolari pe an. Fă posibilă chestia asta.

Val scutură din cap.

— Bine, Jules. Du-te să te joci de-a Făt-Frumos. Dar să te întorci în două zile. Vorbesc foarte serios.

— Și fără presă. Vreau să fac asta singur.

Val îi aruncă o privire dură.

— Iisuse, Juli, tu niciodată nu faci nimic singur.

— Întotdeauna poate fi o primă dată.

Luminile din bucătărie erau stinse, dar Liam putea vedea două pete albastre pe plită. Aroma care te făcea să îți lase gura apă de „arroz con pollo" al Rosei se ridica din oale. În sufragerie, masa era pregătită pentru cină. O vază cu frunze de ferigă și crengi de pin constituia un aranjament drăguț.

În sala mare erau lumânări aprinse pe fiecare pervaz și masă. Candelabrul de pe pian arunca luminițe aurii.

Auzi pe scări sunetul moale, egal al papucilor Rosei.

— *Buenos noches*, Rosa, spuse el.

Ea ajunsese în capătul scărilor și se întoarse spre el.

— *Buenos noches,* doctore Liam.

— Ce-i cu toate lumânările astea, Rosa?

— Nu te deranjează, sper? Știu că nu este treaba mea…

— *Mi casa es su casa,* îi răspunse el. Numai că mă întrebam de ce… dintr-odată…

Rosa se îndreptă grăbită spre pian. Suprafața de abanos captură imaginea ei, punctată cu lumina lumânărilor.

Liam o urmă.

— Toate astea sunt pentru Mike?

Ea scutură din cap. Vârful părului alb îi ajungea la coapse. Apoi se întoarse încet și se uită la el.

Liam citi îngrijorarea de pe fața ei.

— Și pentru tine am aprinse lumânările, doctore Liam. Pentru tine și pentru copii. Am vorbit cu Carol astăzi. Mi-a spus că Julian True te-a sunat. Este cea mai fierbinte bârfă în oraș.

— Fierbinte, spuse el distras. Bârfă fierbinte. Și Julian va ajunge aici mâine.

Gura ei se strâmbă dezaprobator, dar nu mai spuse nimic.

— Crezi că nu ar fi trebuit să îl sun?

— Nu contează ce crede o femeie bătrână.

— Vino cu mine, spuse Liam și o conduse pe canapea.

Ea se așeză încordată, cu genunchii și gleznele strâns lipite și privirea pironită în poală.

Liam se așeză lângă ea, aplecându-se înainte, cu speranța că o va face să se uite la el.

— Și eu mă tem de el, Rosa. Nu mi-a fost în viața mea atât de frică. Dar o iubesc. Nu o pot lăsa să plece fără să încerc absolut totul.

Rosa suspină profund.

— Nu poți să înțelegi dragostea rea. Biata mea Mikita a crescut văzând acest fel de dragoste… și cred – care este cuvântul – că am infestat-o cu nefericirea mea.

— Julian True s-a căsătorit cu ea, Rosa. Probabil că a iubit-o.

— Există dragoste… și *dragoste*. Dragostea bună, ca cea pe care o simți tu pentru Mikaela a mea, nu lasă o tânără să fugă cu un bebeluș. Nu stă ascunsă ani și ani de-a rândul. Nu te lasă înfrigurat, singur în pat.

Liam își feri privirea. Lumina lumânărilor făcea să strălucească toată camera, sute de picături aurii care se prelingeau pe pervazuri.

— Când i-am cerut Mikaelei să se căsătorească cu mine, spuse el liniștit, fără să o privească pe Rosa, mi-a spus că mai fusese căsătorită… și că îi era teamă că nu va mai iubi niciodată pe altcineva.

— Sigur că îi era frică. Pentru o femeie ca ea, dragostea este un lucru înspăimântător. Atunci cunoștea doar un singur fel de dragoste – genul înflăcărat care arde totul în jur. Și mă văzuse pe mine, singură atâta vreme, așteptând un bărbat care nu a

venit niciodată. Cum ar fi putut Mikita mea să simtă altceva decât teamă când i-ai spus că o iubești? Dar îmi amintesc momentul în care mi-a vorbit pentru prima oară despre tine. „Este doctor, mamă", a spus ea. „Și mă iubește enorm." I-am spus: „Fii deșteaptă, iubește-l și tu". Și mi-a spus că o inimă zdrobită nu mai iubește atât de bine. O să îmi amintesc mereu asta, pentru că am simțit nevoia să plâng. Ea îi atinse fața cu mâinile ei aspre de atâta muncă. Am vorbit cu ea de multe, multe ori în anii care au urmat. Când s-a născut Bret… Nu am mai văzut-o niciodată pe Mikita mea atât de fericită. Cred că a încetat să se mai gândească la trecut. Te iubește, doctore Liam. Cu inima mea de mamă, simt asta.

— Suficient? întrebă el.

Rosa își feri privirea și scoase un suspin moale, ceva ca un suflu de aer care iese dintr-un pneu uzat.

— Ai auzit multe cuvinte din istoria Mikaelei, dar poate că ele nu redau adevărata imagine. Era o fetiță când l-a cunoscut pe Julian – doar cu câțiva ani mai mare decât Jacey. Avea o mamă care era slabă și săracă, și un tată care nu vorbea niciodată cu ea în public. Locuia într-o zonă rea a orașului, într-o casă pe care nimeni nu trebuia să o vadă. Și într-o zi a văzut un zeu. S-a îndrăgostit de el, în acel fel în care numai fetele tinere pot iubi. S-au căsătorit… dar el nu era zeu. Era un bărbat tânăr, egoist, care nu voia nimic altceva de la viață decât distracție. Voia să îi fie dat totul, dar dragostea nu este o cale ușoară, *si?* Și inima pe care odinioară o umpluse cu dragoste, a zdrobit-o. Se aplecă și atinse mâinile lui Liam. Când va veni aici, nu trebuie să îi spui lui Jacey cine este. Este *muy importante.* Nu putem să îl lăsăm să o rănească pe iubita noastră fetiță.

Liam știa că era calea cea mai simplă să nu îi spună lui Jacey adevărul, și că Mikaela ar trebui să fie cea care să îi dezvăluie lui Jacey secretele sale.

— Ai dreptate, Rosa. Nu o să îi spunem nimic deocamdată.

În clipa când pronunța cuvintele, știa că nu asta trebuia să facă.

Liam urcă încet scările. Știa că nu trebuia să vorbească chiar

acum cu Jacey. Șansa de a-i spune ceea ce trebuia era egală cu șansa de a escalada Everestul cu un Speedo. Dar trebuia să stea cu ea, să o țină de mână și să se uite în ochii ei. O făcea simțindu-se vinovat, dar era mai mult de atât. Pentru prima oară în viață, îi era teamă să nu piardă dragostea fiicei sale.

Se opri în fața ușii dormitorului ei, apoi bătu ușor.

— Intră.

Deschise ușa și o găsi exact așa cum se așteptase: la telefon. Ea spuse la revedere și închise.

— Bună, tată.

Tată.

— Bună, puștoaico.

— Ce mai face?

— La fel. Se așeză lângă ea și îi luă cu blândețe mâna. Tu ce mai faci?

Ea afișă curajoasă un zâmbet pe fața palidă.

— Bine.

Nu mai știa ce să spună. Nu se putea gândi decât la ceea ce li se va întâmpla lor toți când Julian True va intra în viețile lor. Lui Jacey, la fel ca și lui Liam, i se spusese numai că Mikaela se căsătorise foarte tânără cu un bărbat care nu era gata să se așeze la casa lui. Doi copii… un mariaj nereușit. Era o poveste simplă pe care Mikaela o inventase. În ea Julian True nu exista.

Liam știa că în toate acele zile, luni, ani care vor urma, își va împărți viața în două părți concrete: înainte și după comă.

Tragedia era la fel, un tăiș care separă timpul, despărțind ce-ar-fi-putut-fi de realitate, la fel de curat ca bisturiul unui chirurg. Chiar dacă Mikaela își revenea, viețile lor se vor schimba. Îi era teamă că secretele pe care ea le purtase înăuntrul ei vor rămâne mereu în el, un lucru malign, urât, aciuat suficient de aproape de inima lui ca să îi deranjeze ritmul și, chiar dacă va fi îndepărtat, tăiat, vor rămâne cicatrice pentru totdeauna; bucăți și frânturi din el vor rămâne mereu în sângele lui.

Acum, în timp ce se uita în ochii căprui ai lui Jacey, știa că ar trebui să îi spună adevărul despre Julian. Dar mai știa și că nu o va face. Ar fi renunțat la viață, decât să îi provoace o

asemenea durere.

— Te simți bine, tată?

Un zâmbet.

— Exact ca ploaia din Seattle. Se aplecă spre ea și o strânse în brațe. Fata se agăță de el și, pentru o fracțiune de secundă, totul fu uitat, cu excepția faptului că o iubea… și că ea îl iubea de asemenea.

Când se retrase, văzu în ochii ei acel amestec de durere și teamă care îi schimbase pe toți.

— Tată?

El se simți fragil; o atingere l-ar fi putut sfărâmă în zeci de bucăți.

— Te iubesc, Jacey. Asta am venit să îți spun.

Ea zâmbi ușurată.

— Și eu te iubesc, tată. Îți amintești când am avut apendicită?

El îi mângâie părul.

— Desigur.

— Mi-ai dat o acadea și mi-ai spus că o să îmi iei durerea… și așa a fost.

— Aș vrea să fie la fel de simplu și acum.

Zâmbetul ei dispăru.

— Aș vrea să fiu din nou mică.

El o trase din nou în brațe.

Dacă se întreba de ce o strângea puțin cam tare, Jacey nu spuse niciun cuvânt.

14

Orașul arăta ca un nenorocit de platou de filmare. Orașul-plăcere pe timp de noapte.

Julian se uita prin geamul fumuriu al limuzinei. Nu-și amintea să mai fi văzut un loc atât de… drăguț. În orice clipă se aștepta să apară de pe alei personajele din desenele animate ale lui Disney.

Coborî geamul care îl separa de locurile din față pentru a putea vorbi cu șoferul.

— Căutăm localul Bed and Breakfast. Probabil că este alături de hanul Drift On.

— Am adresa, domnule.

— Slavă Domnului. Într-un oraș de dimensiunea acestuia ar putea fi la o stradă sau două distanță?

Șoferul coti pe Main Street spre Glacier. La jumătatea drumului, dădură peste un obstacol. Câteva mașini erau parcate în mijlocul străzii, în spatele unor dispozitive portocalii. Șoferul opri și încercă să întoarcă mașina.

— Așteaptă. Julian atinse butonul de acționare a geamului. Acesta coborî fără zgomot. Își scoase capul afară să vadă de ce naiba era bariera respectivă. Frigul îi mușcă ochii și nasul.

Pe dreapta exista un câmp imens, alb în mijlocul căruia era un lac mare, înghețat. Mașinile înconjurau perimetrul unui simulacru de patinoar; farurile lor aurii transformau locul într-o Madison Square Garden în aer liber. Peste tot erau oameni, copii și adulți, toți patinând în aceeași direcție.

Observă un grup aflat în picioare, la numai câțiva pași de mașină. Câțiva bărbați frigeau cârnați deasupra unui ochi deschis al unei plite.

— Iisuse, singurul lucru care lipsește este Jimmy Stewart. Își trase capul înăuntru și ridică geamul. Să mergem, du-mă la hotel.

Limuzina întoarse și intră din nou pe Main Street.

— Orașe ca acesta nu prea se mai găsesc, spuse șoferul, aruncând o privire nervoasă în oglinda retrovizoare.

Parcară lângă o casă imensă în stil victorian, care ocupa un colț de stradă, cu acoperișul pătat ici și colo cu zăpadă. Un gard alb din lemn mărginea o curte drăguță, bine proporționată. Lângă poarta deschisă era un panou din lemn pe care scria: BINE AȚI VENIT LA COUNTRY HAUS.

Julian ieși din mașină. Respirația i se transformă în abur. Doamne, cât era de frig. Spera că Teresa îi pusese o haină. Își scoase ochelarii Ray-Ban din buzunarul cămășii și îi puse pe nas.

— Adu înăuntru gențile, spuse el, mergând deja, cu pantofii sport scrâșnind pe crusta înghețată de zăpadă.

Ușa se deschise înainte să ajungă pe verandă. O femeie cu păr argintiu, îndesată, într-o rochie cu flori și cu șorț ecosez se afla în prag.

— Chiar *ești* tu! Fetele și cu mine nu îndrăzneam să sperăm. Într-un oraș ca acesta… Se pierdu în chicote.

La mențiunea „fetele”, el își imagină o turmă de fiare sălbatice, toate îmbrăcate în rochii înflorate, de bumbac.

Deși era obosit, își aruncă Zâmbetul. Nu strica niciodată să pălăvrăgească cu fanii.

— Bună, dragă.

Ea își lovi palmele una de alta și un noruleț de făină se ridică de pe ele.

— Dragă – oh, hm. Așteaptă să îi spun lui Gertrude. O să îți pregătesc prăjitură din aluat fraged, pentru orice eventualitate. Am citit în *The Enquirer* că este preferata ta.

— Ești un înger venit direct din ceruri, spuse el, deși nu-și amintea ce înseamnă prăjiturică din aluat fraged. Acum, dacă nu te deranjează, vin dintr-o călătorie lungă și sunt obosit de moarte. Aș aprecia dacă mi-ai arăta camera.

— *Desigur.* Ea o luă la sănătoasa ca un gândac de bucătărie și înșfăcă valiza îngustă. Julian îl auzea pe șofer luptându-se în spatele lor cu restul bagajelor.

La etajul doi femeia se lipi de perete în capătul holului și deschise o ușă, lăsând să se vadă un dormitor uriaș, aerisit.

— Este apartamentul matrimonial, spuse ea, radioasă, îi întinse mâna durdulie. Eu sunt Elizabeth, apropo, poți să îmi

spui Lizbet.

— Liz… bet. Ce nume încântător. Își vârî capul în cameră și se încruntă. Îmi pare rău, Lizbet, dar unde este baia mea?

— Pe hol. A treia ușă pe stânga.

El se întoarse spre ea.

— Vrei să spui că trebuie să *împart* baia mea cu alți oameni?

— În mod normal așa ar trebui, dar sezonul de schi nu a început încă. Sunteți singurul nostru oaspete. Așa că, este ca o baie particulară.

— Cu excepția faptului că mănânc o pâine până ajung acolo.

Ea pufni.

— Păi, desigur…

— Îmi parc rău. Era doar o glumă. Camera este în regulă. Dă-i și șoferului o cameră, bine? Ar fi de preferat la alt etaj. Pe urmă voi închiria toate celelalte camere. Mi-ar plăcea să am locul acesta doar pentru mine.

— Desigur. Ea roși și își plecă fruntea. Se retrase cu spatele, zâmbindu-i până în ultimul moment, apoi se întoarse și dispăru pe ușă.

El se așeză pe marginea patului. Scândurile se îndoiră și scârțâiră sub greutatea lui.

— Despachetează-mi bagajele, bine? îi spuse el șoferului, lăsându-se pe spate pe pat.

O urgență minoră îl ținu pe Liam în birou până aproape la ora cinci. În momentul în care închise și se îndreptă spre spital, era deja întuneric. În timp ce pășea în noapte, auzi sunetele îndepărtate, ascuțite ale copiilor care râdeau. Și în seara asta patinau.

Se urcă în mașină și conduse prin orașul pustiu. Ajuns la spital, merse spre biroul mic de pe colț, pe care îl împărțea cu Tom Granato, un doctor generalist din Deming.

Își dădu seama imediat când sosi Julian True. O agitație de sunete venea prin ușă, pașii se grăbeau, șoaptele creșteau ca volum. Așteptă să sune interfonul, dar Sarah își făcu apariția în ușă, deschizând-o fără să bată. Fața ei îmbujorată era de un roz aprins, și surâdea.

— Doctor Campbell, un bărbat a venit să te vadă…

— Julian True.

Ea își ține respirația, uimită.

— Cum de știți?

— Magie.

— Zice că este aici ca să o vadă pe Mikaela.

— Spune-i să intre.

Sarah aruncă o aprobare scurtă și dispăru.

Și așa a început. Liam încercă să își stăpânească nervii, își acordase multă grijă în dimineața aceea. Își pusese cei mai buni pantaloni și cămașa albastră de flanel pe care Mike i-o dăruise de Crăciun, dar acum își zicea că erau lipsite de sens toate acestea.

Ușa se deschise.

Liam se întoarse.

Bărbatul era în cadrul ușii, zâmbind – pur și simplu – și Liam simți că i se face rău. Fotografiile nu îl avantajau pe Julian; niciun obiectiv nu putea surprinde puterea magnetică a acelei fețe.

— Eu sunt Julian True, spuse el, deși nu mai era nevoie. Liam știa că îl distrează situația, ca și cum ar fi existat oameni pe această planetă care să nu știe cine este el.

Liam se ridică încet în picioare. Își scoase ochelarii – ca și cum *asta* ar fi fost de ajutor – și îi băgă în buzunarul halatului său.

— Bună, Julian. Îmi pare bine că ai putut veni. Sunt Liam Campbell. Am vrut…

— O pot vedea acum?

Liam suspină. Nu știa de ce vrea să amâne; doar Julian nu voia să plece. De fapt gândul de a-i aduce unul lângă altul îl făcea să se simtă rău.

— Urmează-mă.

Îl conduse pe Julian pe hol până la salonul Mikaelei și deschise ușa încet.

Julian trecu pe lângă el și se opri lângă pat. Se uită multă vreme în jos spre Mikaela.

— Ce s-a întâmplat?

— A căzut de pe cal și s-a lovit cu capul de un gard.

— De cât timp este în starea asta?

— Ceva mai mult de o lună.

Julian îndepărtă o șuviță de păr de pe fața ei.

— Hei, Kayla. Sunt Jules. Apoi se uită la Liam. Mă aude?

Liam se uită în jos la Mikaela.

— De asta ești aici.

— Ce pot să fac?

Liam se simțea ca bunicul Walton, dând sfaturi lui Robert Redford despre cum să vorbească unei femei.

— Doar vorbește cu ea, Julian. Vocea lui deveni o șoaptă. Uneori răspunde unor… amintiri… povești din trecut.

— Și la numele meu. A răspuns la numele meu, nu-i așa?

Trebui să facă un efort incredibil pentru a răspunde.

— Da.

Julian trase un scaun lângă pat și se așeză.

— Lasă-ne singuri o vreme, vrei, doctore? Bună, Kayla. Sunt eu, Jules.

Ea nu răspunse.

Liam lăsă să îi scape un oftat tremurat. Își dădu seama că îi fusese teamă că se va trezi, pur și simplu, când va auzi vocea lui Julian.

Julian îi luă mâna într-ale sale.

— Kayla, iubito?

Liam nu putea suporta să vadă cum Julian o atinge, așa că se întoarse și ieși din cameră. Pe hol, se sprijini de perete.

Trecuse abia un minut de când își dăduse seama ce făcuse… sau ce nu făcuse.

Nu îi spusese lui Julian că era soțul lui Mike.

Julian nu se pricepuse niciodată să își scrie propriile replici.

Se gândi să sune asistenta să îi aducă ceva decent pe care să stea, dar îndepărtă ideea. Nu era complet idiot; știa că se afla în căutarea unui lucru la care să se gândească, ceva în afara femeii care zăcea în fața lui.

Era frumoasă, ca o prințesă adormită. Aproape că se așteptase ca ea să se ridice și să spună: *Hei, Jules, de ce ți-a luat*

atâta?

Și, imaginându-și sunetul vocii ei, anii trecuți se risipiră. Julian nu se gândise la ea de multă vreme, dar acum, privind-o, își aminti cu claritate cum era să o iubească… și să fie iubit de ea. Dintre toate femeile pe care le avusese, ea fusese singura care îi oferise un cămin, un loc în care să se simtă acasă.

Închise ochii; și amintirile îl năpădiră.

— Îți amintești începuturile, Kay? Prima oară când te-am sărutat am crezut că o să mor. Nu în genul „cred că o să mor" al adolescenților, ci într-un mod cu adevărat înfricoșător. Inima îmi bătea atât de repede, nu puteam respira și mă gândeam: asta este, o să mor. Aveai gust de ploaie – știai asta? M-am îndrăgostit de tine atât de tare, încât simțeam că mă sufoc. Îți amintești când am făcut dragoste pentru prima oară? Eram într-o livadă, întinși pe o pătură de lână. Îmi trimisesem asistentul în Yakima după o sticlă de Dom Perignon. Voiam să fiu primul bărbat care să îți arate ce gust are lumina stelelor. Și nu știam că voi fi primul tău iubit. Când ai gustat șampania, ai râs. Ți-ai pus mâinile sub cap și te-ai uitat la cer și mi-ai cerut să îți vorbesc despre mine. Am încercat să îți spun povestea prefabricată pe care Val o inventase, dar tu ai spus: „Timpul pe care îl avem este prețios. Nu vreau să ajung să nu știu nimic despre tine, cu excepția lucrurilor care sunt în *Enquirer*. Vreau să știu că te-am atins *pe tine."*

Încercă să își amintească cum se îndrăgostiseră. Fusese atât de emoționant, atât de bine. Își împărtășiseră emoțiile. Oare cum se ridicaseră la suprafață? În timp ce își punea această întrebare, știa deja răspunsul.

Ea își dorise ca el să se maturizeze. Suna absurd de simplu, dar, dacă se uita serios la adevăr, era de fapt esența lucrurilor. Ea voia ca el să facă sacrificii pentru familia lor. Dar el avea douăzeci și trei de ani. Abia dacă era pregătit să fie soț, era complet nepregătit să fie tată. Nu voia decât să se distreze… așa că se retrăsese, apucase pe calea lipsită de griji pe care o cunoștea atât de bine, calea presărată cu femei al căror nume și chip nu și le amintea niciodată.

Parcă se deschisese o ușă. În spatele ei, aruncă o privire

înăuntrul său, în timpul anilor băiatului de aur, în anii starului, până la băiatul singuratic care fusese odinioară, în toți anii de atunci și până acum, nu iubise cu adevărat pe nimeni. Această femeie, Kayla, îi fusese cel mai aproape. Dragostea lui pentru ea reprezentase tot ce avusese mai bun, iar el îi întorsese spatele.

Se uită în jos spre fața ei, îi studie curba iubită ca o semilună a genelor negre, moliciunea palidă a buzelor. Ce i-ar fi putut spune el, ceva care să aibă importanță, acestei femei pe care știa prea bine că nu o cunoștea cu adevărat, această femeie a cărei inimă o frânsese cu inconștiența unui copil care își distruge jucăria preferată?

Ochii îi fură inundați de lacrimi. Nu îi venea să creadă. Nu mai plânsese de ani de zile. Cu excepția momentelor în care era plătit să o facă, desigur.

— Ți-ar plăcea asta, Kay. *Eu,* plângând. Se aplecă spre ea, odihnindu-și bărbia pe grilajul rece, din metal, al patului. Îți amintești prima noastră ceartă? Eram la una din petrecerile lui Val, după o filmare. Mi-a spus că are un rol pentru mine – un film micuț, numit *Platoon.* Eu am spus: „Cui naiba îi pasă de acest război?", iar tu m-ai lovit – acolo, de față cu toată lumea. Mi-ai spus să încetez să mai fiu un nenorocit de *star* și să încerc cu adevărat să joc.

Acolo începuse sfârșitul care existase din capul locului în început – iar el fusese mult prea egoist ca să observe.

— Întotdeauna ai cerut atât de mult de la mine, Kayla, spuse el încetișor, scuturând din cap. Nu am știut niciodată să ofer… De ce nu mi-am dat seama de asta?

O privi și observă pentru prima oară fâșia de aur de pe inelarul mâinii ei stângi.

— Iisuse, șopti el. Ești *căsătorită?*

15

Liam conducea prin Last Bend. Orașul strălucea ca o tiară de diamante așezată pe o catifea albă. În spatele lui, fundalul de culmi albastre, crenelate, se pierdea pe cerul înstelat.

Parcă în față la Country Haus Bed and Breakfast. În tăcerea tulburată numai de șuieratul trist al motorului mașinii, se opri o clipă să își adune gândurile.

Ultimul lucru din lume pe care voia să îl facă acum era să vorbească cu Julian True, dar nu avea de ales. Când ridică privirea, Julian era lângă mașină. Idiotul purta un tricou negru și jeanși. Probabil că înghețase.

Liam se aplecă și deschise ușa.

— Iisuse Hristoase, este tare frig afară. Zâmbind, se întoarse spre Liam. Mă bucur că ai sunat. Gândul de a-mi petrece seara în camera aceea fără baie, uitându-mă la unul din cele trei canale de televiziune, era mai mult decât pot îndura. Ce spui dacă am merge să bem ceva?

Luat pe nepregătite, Liam se gândi că existau cel puțin trei mii două sute de alte lucruri pe care ar fi fost mai bucuros să le facă.

— Sigur. Porni din nou mașina și merse prin oraș. Nu găsea nimic de spus, iar Julian nu se deranjă să vorbească.

Liam parcă în față la Bowl-O-Rama al lui Lou și ieși din mașină.

— Vino.

Bowl-O-Rama era în orele liniștite dinaintea cinei. Niciuna din cele patru piste de bowling nu era folosită. Ca întotdeauna, locul mirosea a grăsime încinsă și a țigări. Proprietarul, Lou Padinsky, se afla în spatele tejghelei, ștergând-o cu o cârpă gri, udă. Când îl văzu pe Liam, aruncă un zâmbet care îl făcu să îi cadă țigara din gură. Scrumul se împrăștie pe tejghea și fu repede șters.

— Ce mai faci, Doc?

Liam dădu din cap.

— Dă-ne două beri, te rog, Lou.

— Sigur, Doc. Lou aruncă repede cârpa pe umăr și merse spre raftul cu beri.

Liam îl conduse pe Julian spre un loc aflat în spatele pistelor de bowling.

În timp ce se așezau unul în fața celuilalt, Liam se felicită că veniseră aici. Mai întâi, lumina era slabă și Domnul știe că nu avea nevoie să vadă fața tânărului bărbat în plină lumină. Pe urmă, pe aici nu va fi o mulțime de gură-cască perindându-se înfierbântată din cauză că un adevărat star de cinema a venit în Last Bend. Spera că Julian se va simți stânjenit într-un loc ca acesta, deși își imagina că un bărbat ca Julian nu se simțea niciodată nelalocul lui.

Liam știa că era o copilărie, dar avea nevoie de ceva de care să se agațe, chiar dacă era vorba fie și numai de lumina slabă.

Liam se uită spre tânărul bărbat, amintindu-și toate lucrurile pe care le aflase despre el. Internetul era minunat.

De exemplu, știa că într-o bună zi Kayla True „dispăruse”. Aflase și că Julian True și Mike fuseseră la început binecuvântați, un cuplu hollywoodian veritabil, dar ceva – unii reporteri spuseseră droguri, alții femei, iar alții extratereștri – le distrusese relația. Și că Julian cel-căsătorit-de-patru-ori era unul dintre cei mai bine plătiți actori din lume.

Lou își făcu apariția și așeză două halbe cu bere pe masă. Berea se revărsă peste marginile de sticlă.

Julian îi aruncă un zâmbet strălucitor.

— Mulțumesc.

Lou începu să răspundă, dar se opri.

— Hei, arăți exact ca tipul acela…

Zâmbetul lui Julian era atât de strălucitor, încât Liam simți nevoia unei perechi de ochelari de soare.

— Mhm.

— Julian True. Auzi asta des, nu-i așa?

— Tot timpul.

Lou îl înghionti pe actor.

— Te ajută în relația cu fetele, nu? Pe urmă se întoarse spre Liam. Și ce mai face frumoasa ta soție astăzi?

— Este bine. Mulțumesc, Lou.

Lou dădu din cap și se întoarse spre tejghea, fredonând în timp ce se îndepărta *„Up against the wall, you rednecked mother”*.

Liam luă o gură de bere.

Julian se lăsă pe spate, întinzându-și brațele pe spătarul canapelei. Liam avu impresia că este un leu de aur care se întinde la soare.

— Nu m-am așteptat… ca ea să fie atât de… Nu termină.

— Acum este mai bine decât a fost.

— Iisuse. Ochii lui Julian se îngustară. Se uită la Liam pentru prima oară.

— Săptămâna asta a clipit.

— O clipire, și asta este bine, hm?

— Este mai bine decât nimic.

— Știi, ai făcut al naibii de bine că m-ai sunat. Cu siguranță noi nu avem doctori ca ai voștri la Cedars-Sinai – ei bine, poate Liz și Michael, dar nu și restul.

— Eu sunt soțul ei.

— *Tu?*

Liam se stăpâni și nu lăsă ca tonul lui Julian să-l irite.

— Suntem căsătoriți de zece ani. Sunt sigur că ai observat verigheta…

Julian își dădu ochii peste cap.

— Să fiu al dracu’.

Liam era de acord cu *asta.*

Mâna lui Julian țâșni prin aer.

— Hei, Lou. Adu-mi și un pachet de Marlboro, vrei?

Lou zâmbi și înșfăca un pachet. Grăbindu-se spre masă, îl aruncă în fața lui Julian, împreună cu un chibrit.

— Este plăcut să vezi un fumător în Last Bend. Ducem lipsă.

— Plăcută imagine, Lou. Mulțumesc.

Julian desfăcu pachetul, scoase o țigară și o aprinse. Fumul se ridică pe lângă fața lui, dar, prin norul creat, Liam îi văzu ochii albaștri studiindu-l. Julian luă halba și sorbi îndelung.

— Probabil că o iubești cu adevărat. Vreau să spun, atât de mult încât să mă suni.

— O iubesc, spuse Liam calm.

Julian se lăsă din nou pe spate.

— Locul acesta îmi amintește de dugheana în care lucra Kayla.

— Adevărat?

El zâmbi.

— Doamne, ce frumoasă era. Și bunii cetățeni din Sunville o tratau ca pe un gunoi.

— Spunea că niciodată nu s-a simțit în apele ei acolo.

— Cine naiba s-ar fi simțit? În acel oraș era ca nuca în perete. Dar o durea, știi. Era atât de speriată că va sfârși ca mama ei. Kay ar fi făcut *orice* ca să aparțină altui loc.

— Vrei să spui un gest ca acela de a se căsători cu tine?

Julian nu mai zâmbi de data asta.

— Sau cu tine. Pot să înțeleg de ce a venit în orașul acesta. Probabil că avea nevoie de cineva ca tine, după… mine.

Liam nu putu opri întrebarea; îi ardea vârful limbii, lăsându-i un gust amar.

— Ce s-a întâmplat între voi doi?

Julian suspină.

— Știi și tu cum sunt lucrurile astea. Eram îndrăgostiți… și pe urmă nu mai eram. Da, aveam douăzeci și trei de ani. Nu știam cine și ce vreau să fiu. Își feri privirea, trase un fum lung din țigară, și îl expiră. Nici măcar nu am încercat. Când a plecat, a spus că mă va aștepta să vin după ea. Pentru totdeauna – atâta a spus că va aștepta.

Liam își dorea să nu simtă totul atât de puternic. Sorbi din bere, studiindu-l pe Julian peste marginea halbei.

— Cum rămâne cu fiica ta? De ce nu ai luat niciodată legătura cu ea?

Julian tresări și Liam își spuse, Doamne, nici măcar nu se gândise la Jacey. Se urcase într-un avion, grăbit să vină și nici măcar nu își amintise că avea un copil.

— Era atât de mică atunci când am văzut-o ultima oară. Să fiu sincer, nu știu ce simt pentru ea. Sunt sigur că ne vom descurca, atunci când o să ne vedem.

Liam știa că bogații sunt diferiți, iar cei celebri și mai diferiți, dar nu își putea imagina un om care să fie atât de nepăsător față de propria fiică. Continua să-l privească pe

Julian. Ar fi putut *să pară* măcar rușinat.

— Nu știe că tu ești tatăl ei.

— Ce? Kay nu i-a spus niciodată? Credeam că va fi mândră că…

— Ai rănit-o, Julian.

— Ei, la naiba.

— Vrei să îi spui tu?

— *Eu?* Nu.

Slavă Domnului, Liam se simți ușurat.

— Este un oraș mic. Nu vreau să afle…

— Nu o să spun nimic. Dacă se aude ceva, voi spune că sunt aici pentru Fundația Make-a-Wish. Te rog, Liam, hai să… așteptăm să vedem ce se întâmplă cu Kayla, bine? Vreau să spun, dacă nu se trezește…

— Bine, spuse Liam, privindu-l fix pe Julian. Vom aștepta.

Rosa îl aștepta pe Liam să vină acasă. Își lăsă deoparte croșeta, se ridică în picioare și îi ieși în întâmpinare cu intenția de a-i spune ceva.

— Îmi pare rău, Rosa, nu acum, spuse Liam, trecând pe lângă ea. Indiferent ce avea să-i spună, nu voia să asculte.

Urcă la etaj și intră în dormitorul lui Jacey.

Fata adormise, cu un braț întins la stânga, ca și cum în somn căuta să ajungă la telefonul de lângă pat.

— Întotdeauna vei fi fiica mea, șopti el.

A doua zi, Liam se trezi devreme și coborî încet din pat, încercând să nu-l trezească pe Bret, care dormea liniștit alături de el. Făcu repede un duș, își adună câteva haine din dulap, le aruncă într-un sac marinăresc și coborî scările. Pe masa din bucătărie, lăsă un bilet pentru Rosa și pentru copii: *Să aveți o zi bună.*

Zorii își făceau apariția în Last Bend. Razele roz de lumină se strecurau printre crengile copacilor. Fațadele magazinelor erau întunecate.

Conduse spre spital, parcă pe locul lui și merse spre salonul Mikaelei. Aprinse lumina și se grăbi să dea la o parte draperiile.

Pe urmă, foarte încet, se întoarse.

Era la fel că întotdeauna, cu fața palidă, imobilă și mâinile așezate de-o parte și de alta a trupului, peste pătura trasă până pe piept.

Nu își dădu seama că-și ținuse respirația. Îi fusese teamă că Julian deja o trezise.

Acum, pentru prima oară, simțea că este important – esențial chiar – ca el să fie cel care ajunge la ea.

— Bună, Mike, șopti el, pornind muzica. Astăzi alesese ceva de Andrea Bocelli, ca să îi amintească de viața ei tristă, ceva dureros de dulce.

Așeză sacul pe pat și îl desfăcu, scoțând tricoul de cașmir, cel pe care ea i-l cumpărase în ultima lor călătorie la Vancouver. Cu grijă îl așeză pe pieptul ei.

— Îi simți mirosul, Mike? *Al meu?* Știa că, dacă ar fi închis ochii, și-ar fi amintit ultima zi a călătoriei lor. Merseseră cu mașina traversând granița canadiană ca să vadă piesa *Rent* și, în acel teatru întunecat, printre o mulțime de străini, se ținuseră de mână ca niște liceeni.

— Tu mi-ai cumpărat tricoul a doua zi, îți amintești? Am încercat să îți spun că este prea scump, că un tricou de bumbac de la Eddie Bauer era suficient pentru mine. Vocea i se frânse. Și tu ai spus că nimic nu este prea bun pentru mine.

Îi luă mâna în mâna lui.

— Dar nu asta am venit să îți spun, nu?

Lăsă în jos grilajul patului. Și se strecură lângă ea în pat.

— Nu știu de ce nu m-am gândit până acum să aduc un tricou de-al meu. Noaptea trecută m-am trezit transpirat, punându-mi exact această întrebare. M-am gândit la toată lumea… la toți cei pe care îi iubești, cu excepția mea. Spuneai mereu că asta era marea mea calitate – că mă gândesc la toți ceilalți înainte să mă gândesc la mine. Dar tot asta este și slăbiciunea mea, și amândoi știm lucrul acesta.

O strânse în brațe, și îi sărută mâna.

— I-am lăsat pe toți ceilalți să îți hrănească amintirile, pentru că îmi era teamă de puterea pe care o aveau. Îmi era teamă să nu… cedez. Cred că încă îmi mai este teamă, dar nu pot lăsa să mai treacă încă o zi, fără să înfrunt această teamă.

Se pare că nu mă pot gândi decât la tine și la Julian. El s-a îndrăgostit de o tânără visătoare, cu ambiții mari, o fată care a fermecat întreaga țară. Nu îmi pot imagina această femeie. Eu m-am îndrăgostit de o asistentă cu ochi triști, a cărei inimă era sensibilă la orice atingere. Este o parte din tine pe care nu am cunoscut-o niciodată și faptul că știu asta mă face să mă simt… pierdut. Ca și cum viața noastră împreună nu ar fi fost reală.

Respiră adânc.

— Când mă gândesc la noi, mă gândesc la lucrurile mărunte. Cum ar fi ultimul Crăciun, când am fost cu toții să schiem pe muntele Schweitzer, și tu ai spus că singurul lucru la care poți spera în acest sport în care îți îngheață părul din nas este posibilitatea de a renunța să-l practici.

El zâmbi când își aminti acest lucru. Pentru prima oară, cuvintele i-o aduseseră pe *ea.* Nu soția acum înghețată în somn, ci femeia veselă, vibrantă cu care se căsătorise.

— Am ajuns acasă, exact la timp pentru Ziua Ghețarului. Ca de obicei, tu erai marele maestru de ceremonii, organizând toată lumea.

O amintire neașteptată îl făcu să râdă în hohote.

— Îți amintești ce s-a întâmplat în sala de gimnastică? Eu am intrat ultimul acolo, încercând să îmi dau seama cum naiba să intru în costumul acela păros. Toți ceilalți erau afară, pregătindu-se pentru cursa cu sănii.

Râse.

— Tu ai venit să mă cauți. Purtai costumul acela ridicol de prințesă a gheții pentru cursa de salvare a cailor, și mi-ai spus: „Am iubit mereu un bărbat în costum de Bigfoot” Ți-am luat mâna și te-am dus în vestiarul băieților. Tu ai închis ușa.

Ea râsese împreună cu el. *Liam, nu aici…*

El o trăsese în brațele lui, ridicând-o până când picioarele nu îi mai atinseseră podeaua. Sărutul pe care i-l dăduse fusese profund și sexy și păruse că îi soarbe tot aerul din plămâni.

Îi aruncase rochia vaporoasă din poliester și pe urmă lenjeria din mătase albă pe care o purta pe dedesubt…

— Erai la fel de nebună ca mine. Mi-ai desfăcut costumul și l-ai scos de pe mine…

Liam râse, un sunet gutural pe care nu-l mai auzise de săptămâni.

— Iisuse, știi ce s-a întâmplat pe urmă, Mike? îți amintești? Am făcut dragoste chiar acolo – noi, cuplu căsătorit, cu doi copii – în timp ce un oraș întreg ne aștepta afară. Am fost ca un cuplu excitat de adolescenți. Myrtle a bătut în ușa vestiarului. Și noi eram acolo, întinși pe podeaua vestiarului băieților, goi și transpirați, cu trupurile înlănțuite. A trebuit să îți pun o mână pe gură ca să te fac să taci. Râdeai atât de tare, încât umerii ți se cutremurau și aveai lacrimi în ochi.

Suspină.

— Iisuse, erai atât de frumoasă. Nu o să uit niciodată cât de frumoasă erai atunci și cum te țineam în brațe, goală. Când Myrtle a plecat, ai râs atât de tare încât am crezut că tot orașul te-a auzit. Ai spus: „Și uite așa se duce reputația noastră”. „Vorbește în numele tău”, ți-am spus. „Pentru reputația mea, chestia asta o să facă minuni.”

Când îi mângâie părul, observă că îi tremura mâna.

— Așa suntem noi, Mike. Și așa putem fi din nou, dacă vei deschide ochii și te vei uita la mine. Te iubesc. Pentru totdeauna. Te iubesc.

Foarte încet, el se aplecă și o sărută pe frunte, șoptind: „Pentru totdeauna”.

16

Julian se trezi cu o durere îngrozitoare de cap. Nu era nimic altceva de făcut în acest oraș decât să stai în cameră, să te uiți la unul din cele trei canale de televiziune și să bei. Seara trecută își petrecuse cel puțin două ore încercând să vorbească cu Val la telefon. De fiecare dată când suna ocupat, lua o duș că de whisky.

Ameț it, se întoarse pe o parte și apucă telefonul, formând numărul de la biroul lui Val. Susan răspunse la cel de-al doilea apel:

— Lightner și asociații.

În sfârșit. Julian se ridică în capul oaselor.

— Val este acolo?

— Bună, Julian. Așteaptă o secundă.

Val se auzi pe fir.

— Juli, cum merge treaba în marele și albul nord?

— Unde naiba ai fost? Încerc să dau de tine de aseară.

— Ho, băiete. Dacă aș fi vrut să aud chestia asta, m-aș fi căsătorit. Râse singur la propria-i glumă. Am vizionat *On Mystic Lake* seara trecută – ultima chestie siropoasă cu Annette Bening și Richard Gere. Pe urmă am… ei, știi și tu cum se termină chestiile astea. Am ajuns acasă abia pe la ora patru. Deci, ce s-a întâmplat?

— Am văzut-o pe Kayla.

— Îmi închipuiam eu că asta trebuie să fie. Ce face?

Încercă să pună în cuvinte ceea ce simțise, dar, ca de fiecare dată, acest gen de sinceritate era foarte dificil.

— A fost ciudat, Val. Zăcea acolo. Au spus că răspunde la amintiri, astfel că am început să îi vorbesc despre noi. Râse. Mă știi, nu-mi amintesc nici ziua de ieri, și totuși mi-am amintit cum am sărutat-o pentru prima dată. Am simțit… ceva.

— Juli, mă simt obligat să te atenționez că astea sunt tendințe de necrofilie.

— Foarte amuzant.

— Deci, care este treaba? Vrei să mai stai, asta este?

Julian se simțea ușor dezamăgit. Pentru prima dată își dorea să poată discuta despre ceva cu adevărat important.

— Ea m-a iubit cu adevărat, Val. Cred că asta mi-am amintit în primul rând: Cum mă simțeam când eram iubit.

— Orice femeie întâlnești te adoră.

— Dar nu este același lucru, nu-i așa? întrebă el încetișor.

Val nu mai spuse nimic și Julian se întrebă dacă nu cumva de data asta agentul său chiar îl ascultase.

— Nu, bănuiesc că nu este la fel. Și ce ai de gând să faci cu toate aceste emoții devastatoare?

Julian nu se gândise la asta. Fusese atât de ocupat cu *a simți,* încât nu se mai deranjase să gândească.

— Păi, nimic, bănuiesc. Este căsătorită.

— Este *cum?*

Julian îndepărtă receptorul de la ureche. Sunetul vocii lui Val era atât de puternic, încât toți câinii din oraș probabil că deja lătrau.

— M-ai auzit. Este căsătorită… cu doctorul care m-a sunat.

Pe fir se făcu auzit sfârâitul de neconfundat al unei țigări aprinse, pe urmă un pufăit răsună în receptor.

— O iubește?

— Da. Camera ei de la spital este un altar al vieții lor împreună și asistenta mi-a spus ieri că stă cu ea ore întregi – în fiecare zi, de când a avut loc accidentul. Uneori chiar doarme cu ea.

— Hm, deci este o chestie reală, cu surle și trâmbițe. Un nenorocit de supererou care își iubește nevasta suficient de mult ca să te sune pe *tine* – primul ei soț – ca să o ajute să se trezească. Iisuse, presa are mult de lucru. Val tăcu pentru o clipă, o demonstrație de considerație care nu îi era caracteristică. Ai face bine să fii foarte atent cu asta, Jules.

Julian știa că Val avea dreptate. Kayla era o parte din trecutul lui. Acum ea avea o viață nouă, una care nu îl includea și pe el, dar când o atinsese își amintise dragostea lor, și acea amintire îl făcuse să se simtă… singur.

— Julian? Te întorci acum, nu? Vreau să spun că mâine a fost reprogramată întâlnirea cu Leno…

Julian închise. Dintr-odată, Hollywoodul și cariera lui păreau la mare distanță, o fotografie în tonuri sepia, în comparație cu amintirea multicoloră a primei sale iubiri.

Închise ochii. Deși era ultimul lucru pe care voia să îl facă, se surprinse răscolind printre amintirile dureroase ale tinereții sale…

Mama sa, Margaret Jameson Atwood Coddington, spusese de la început că era blestemat, și se pare că avusese dreptate. La opt luni după nașterea lui, îi murise tatăl. Margaret nu pierduse niciun moment pentru a-i reaminti fiului ei că nu dorise niciodată un copil. Îl învățase să îi spună mamă și să fie văzut, dar nu auzit. Imediat ce fusese posibil, îl trimisese la o școală cu internat în Elveția, în timp ce ea își petrecea timpul printre soți, operații estetice și dineuri. Îi trimitea cecuri, niciodată scrisori.

La șaisprezece ani, își împachetase într-un rucsac lucrurile de care avea nevoie și plecase spre America, trecând prin mai multe slujbe mărunte, până în Lubbock, Texas.

Abia făcuse nouăsprezece ani când aruncase o privire spre viitorul care îl aștepta. Desigur, a venit sub forma unei femei. Încă își mai amintea frumusețea ei uimitoare. Îl agățase, ca și cum ar fi fost o geantă pe care nu o putea rata. *O să îl am,* spusese ea. Aflase mai târziu că era o actriță faimoasă, venită în oraș ca să filmeze. Înainte să își dea seama, era în film, și pe urmă la Hollywood. Deveni un star peste noapte. Își schimbă numele și viața. Val îl luă drept client și inventă un trecut care includea doi părinți morți. El îi dăduse numele Julian True.

Julian se așteptase ani întregi ca cineva să afle adevărul despre el, dar nu o făcuse nimeni.

Kayla fusese singura care insistase să afle despre el, bărbatul din spatele celebrității din hârtie. Îi spusese totul, cu excepția numelui său.

— Iisuse, acum mă gândesc la *mama.* Destul. Își trecu picioarele peste marginea patului, ridicându-se, și o porni cu pași nesiguri pe hol, spre baie.

Făcu duș în cea mai mică cabină de duș de sticlă din lume (ar fi putut fi un sicriu), pe urmă se îmbrăcă cu jeanșii uzați și cu un tricou. Își luă haina pe care și-o cumpărase de la

strălucitorul zeu al modei, Feed and Seed al lui Zeke. O îmbrăcă, ridică gulerul și părăsi camera, grăbindu-se pe scări până la camera șoferului.

— Haide, să mergem.

Lizbet ieși din bucătărie și se întâlni cu el în hol. Arăta ca și cum s-ar fi rostogolit prin făină și era gata să fie prăjită.

— La revedere, domnule True. O să vă vedem la prânz?

— Nu știu. La revedere, Liz. Deschise ușa din față și văzu o duzină de adolescente stând pe trotuarul de lângă gardul alb. În secunda în care apăru, îi strigară numele.

Se pare că zvonurile se împrăștiau al naibii de repede în Pleasantville.

El zâmbi alene.

— Bună, doamnelor. Este o plăcere să vă văd pe toate.

Ele se îngrămădiră una în alta, un miriapod în haine de sărbătoare, chicotind.

El coborî treptele.

— Ce avem aici, comitetul de primire din Last Bend? Dar ce fete drăguțe. Mă simt onorat.

— Vreți să îmi dați un autograf, domnule True? întrebă una dintre fete. Obrajii ei bucălați aveau o culoare roșie, strălucitoare.

— Va fi o mare onoare. Scoase un pix din buzunar și începu să dea autografe. Fetele vorbeau toate odată, chicotind, împingându-se una pe alta spre el.

— În seara asta este balul de iarnă, domnule True… poate că ați vrea să treceți? întrebă una dintre fete, izbucnind într-un acces de râs, înainte să termine propoziția.

El își așeză o mână pe inimă. Doamne, îi plăcea asta.

— Păi, bănuiesc că o fată atât de drăguță ca tine are un partener.

— Da, Serena, țipă una dintre ele, tu mereu ai un partener. Ce-ați spune dacă ați merge cu mine, domnule True?

Tocmai voia să răspundă propunerii caraghioase, când o văzu, în partea din spate a grupului, zâmbind fără să chicotească, fără să îi ceară autograful.

Inima lui tresări. Poate de două ori.

Era frumoasă – frumoasă ca la Hollywood – această fată înaltă, zveltă, cu păr negru și cu ochi la fel de catifelați ca ciocolata amăruie. Părul negru ca miezul nopții i se revărsa ca o cascadă pe spate. Trebuia să fie ea…

Scrise greșit numele și îi dădu înapoi bucata de hârtie fetei roșcate care îi zâmbea, arătând o gură plină de aparate dentare.

Își făcu loc cu ușurință prin mulțime și merse cu sfială spre făta cu păr negru. Inima îi bătea cu putere.

— Și tu cine ești, draga mea?

— Eu sunt Jacey.

Juliana Celeste. J.C.

Fiica lui. Era prea uimit ca să vorbească. Pentru prima oară o percepea ca fiind reală; nu o imagine îndepărtată a unui copil într-un leagăn, ci o tânără fată care crescuse fără el.

Nu voia să închidă ochii, dar se închiseră singuri. În întuneric, văzu o imagine din trecut, el și Kayla în pat, împreună, și o grămăjoară țipătoare, un bebeluș, așezată cu grijă între ei.

Nu-i așa că este perfectă? spusese Kayla…

Deschise ochii și se uită spre fiica lui.

— Domnule True? Ea roși delicat. C… ce faceți în Last Bend?

— Hm… sunt… aici… pentru Fundația Make-a-Wish, vizitez bolnavii la spitale.

— Mama mea este bolnavă. Este în comă. Poate… poate o veți vizita.

— Voi fi bucuros să o fac. Chiar acum.

— Sunt aici, domnule True! Vocea veselă a șoferului se ridică deasupra chicotelor.

Fetele se retraseră pe dată, arătându-i un respect pe care nu îl mai simțise de multă vreme în Hollywood. Toate, cu excepția lui Jacey. Ea rămăsese acolo, uitându-se la el cu ochi care dintr-odată deveniseră triști.

El o privi, încercând să îi memoreze chipul, pe urmă se îndreptă spre limuzină. Refuză să se uite înapoi, dar când porni mașina, se întoarse și o privi prin geamul fumuriu.

Un sentiment nou și ciudat îi bloca respirația – rușinea.

Noaptea se lăsă brusc, ștergând ultimele raze ale soarelui în amurg. Liam se întoarse de la fereastră și se uită la fiica lui.

Jacey stătea în fața oglinzii studiindu-și propria imagine. Părul îi era strâns la spate într-un coc și decorat cu câțiva fluturi strălucitori din cristal roz. Rochia lucioasă de culoarea lavandei i se potrivea perfect.

Arăta atât de matură. Nu putea să se abțină să simtă o urmă de tristețe, ca și cum și-ar fi pierdut deja fetița.

Ochii îi erau plini de lacrimi și el știa că se gândea la mama ei.

— Ar fi mândră de tine, spuse el. Ești atât de frumoasă.

— Mulțumesc, tată.

— Știi de ce îmi aduc aminte? De primul tău Halloween în Last Bend. Aveai cinci ani și erai îmbrăcată ca Zâna Măseluță. Mike a mers până la Bellingham ca să găsească mătasea perfectă, de culoare roz. A cusut o mie de paiete roz pe rochia aia. Se apropie de ea; pentru o clipă, o văzu așa cum fusese odinioară, o mică prințesă cu o tiară plină de diamante. Atunci eu și Mike nu eram căsătoriți, dar aceea a fost noaptea în care… înghiți cu greu. M-ai întrebat dacă poți să îmi spui tată.

— Îmi amintesc.

— Dacă mama ar fi acum aici…

Ea îi luă mâna și i-o strânse.

— Știu.

El se chinui să zâmbească.

— Prea bine, domniță, a venit momentul.

Ținându-se de mână, coborâră la parter. După câteva momente, Rosa îl introduse pe Mark în camera de zi. Purta un frac albastru marin, cu o cămașă albă și cravată. Părul negru îi era pieptănat pe spate.

— Oh, Jacey, spuse Mark, mergând spre ea, arăți minunat.

Ea zâmbi.

— Mulțumesc, Mark.

La etaj, Bret își vârî capul printre scândurile balustradei și cântă cât îl țineau plămânii: „Iată că vine mireasa, marea și grasa…”

— Bret! strigă Liam, stăpânindu-și un hohot de râs.

Încetează.

Bret izbucni în râs și alergă cât îl țineau picioarele pe scară, până lângă sora lui. Ea îi dădu un cot.

— Mulțumesc mult.

Bret se uită în sus spre ea.

— Adevărul este că ești foarte drăguță.

— Mulțumesc, puștiule.

Mark îi dădu lui Jacey o cutie transparentă de plastic, înăuntru era o orhidee albă, pentru încheietura mânii, cu panglici de culoarea lavandei.

— Asta este pentru tine. Norma de la pepinieră a spus că este cea mai frumoasă. Încercă să deschidă cutia și până la urmă reuși.

Jacey scoase floarea și trecu banda elastică pe după încheietura mâinii.

— Mulțumesc. Bunico, vrei să scoți din frigider floarea pentru butoniera lui Mark?

Rosa își plecă fruntea și se grăbi spre bucătărie. Veni după o clipă cu o garoafă albă cu dungi de culoarea lavandei.

— Pentru tine.

Apoi se instală o tăcere ciudată. Liam voia să o rupă, dar i se puse un nod în gât. Îi venea să se întoarcă spre soția sa și să îi spună: *Uită-te la ei, iubito.* Dar nu era nimeni lângă el. Spera ca Jacey să nu sesizeze tristețea din vocea lui când rosti:

— Haideți, copii, pregătiți-vă de fotografie.

Mark mormăi.

Jacey îi scutură umărul.

— Foarte amuzant. Îl luă de mână pe Mark și îl conduse spre pian. El își alunecă palma în jurul taliei ei și o trase mai aproape.

— Gândiți-vă la sex! spuse Bret, sărind în spatele canapelei. Chicote de râs se ridicară din locul în care era ascuns.

Liam făcu mai multe fotografii prelungind momentul – ca și cum Mikaela ar fi apărut în mod misterios pe ușă, dacă această scenă mai dura puțin.

— Gata, tată, spuse Jacey râzând. Probabil că trupa a ajuns deja la al doilea set de cântece. Se desprinse de Mark și veni

spre Liam. Știu, spuse ea cu blândețe, va vrea să vadă toate fotografiile astea. Fiecare unghi, fiecare linie. Din cauza asta o să iau camera cu mine. O să fac fotografii tot timpul.

El o trase la piept și o strânse tare. Pe urmă se îndepărtă și îi zâmbi.

— Acum plecați să vă distrați.

Jacey îi sărută pe Rosa și Bret și se grăbi spre ușă.

Liam rămase lângă fereastra bucătăriei, privind-o cum se îndepărtează. *Uite-o că pleacă, Mike.* S-ar fi întors spre soția lui și ar fi strâns-o în brațe. Ea ar fi plâns. Liam s-ar fi dus la pian, s-ar fi așezat și ar fi cântat ceva trist și duios, ceva care i-ar fi dat posibilitatea de a plânge după fetița ei care traversa puntea spre maturitate. Numai că acum el era cel care simțea nevoia să plângă, cel care arunca o privire asupra viitorului pustiu și vedea cât de tăcută va fi casa asta când va pleca Jacey.

Și nu mai era nimeni care să îl strângă în brațe.

Cu un suspin, merse în camera de zi și deschise televizorul.

Julian știa că nu trebuia să facă asta. Era chiar periculos, dar nu se putea opri. De fapt, nici măcar nu încerca. Controlul de sine nu fusese niciodată unul din punctele lui tari. Nu ar fi putut spune cu exactitate de ce voia să meargă la bal, dar nu era genul care să caute prea multe explicații. Voia să meargă. Asta era tot ceea ce conta. Petrecuse o zi lungă, depresivă la spital, stând lângă Kayla, și acum simțea nevoia de puțină acțiune.

Se îmbrăcă cu grijă în dormitorul său mult prea decorat, ca și cum s-ar fi dus la o premieră, și nu la un bal provincial de liceu. Își puse un tricou de mătase neagră și jeanși negri. În loc să își deranjeze șoferul, merse pe jos cele trei străzi până la liceul din Angel Falls. Când ajunse acolo, avea obrajii amorțiți de frig, ochii îi lăcrimau și simțea o nevoie disperată să fumeze.

Traversă holurile imense, goale, oprindu-se ici și colo să se uite la trofeele așezate în cutii de sticlă, pe rafturile metalice, gri ale dulapurilor.

În aulă se opri, respiră adânc și deschise ușa dublă. Avu nevoie de o secundă să își acomodeze privirea cu întunericul, și

apoi constată că sala de sport se transformase într-un paradis tropical, elegant. Palmieri artificiali erau răspândiți pe un covor pufos auriu; alături, vreo doisprezece băieți în smoching și fete în rochii de bal se aliniaseră pentru fotografii. Lângă peretele îndepărtat, o formație cânta un cântec care i se păru cunoscut.

Știu momentul în care fu recunoscut. O rumoare traversă încăperea. Perechile se opriră din dans. Copiii se îndepărtară ușor de el, șoptind, lăsând un gol pe ringul de dans.

Se uită în jur, afișând zâmbetul larg, îndelung exersat, până când o văzu. Era pe ringul de dans cu partenerul ei. Chiar și de la distanță, Julian își dădu seama că se uitau la el.

Merse prin mulțime în maniera pe care și-o însușise cu mulți ani în urmă: cu capul ridicat, zâmbind, fără să stabilească un contact vizual cu nimeni.

Melodia se termină și începu alta. Era coloana sonoră din filmul *Titanic*. La naiba, chestia încă mai funcționa.

Se opri alături de Juliana – J.C., își aminti el, și îi întinse mâna.

— Pot să am acest dans?

Mulțimea tresări. Partenerul ei – un băiat, care arăta bine în costumul ridicol de ieftin – părea confuz.

Jacey se întoarse spre el.

— Te deranjează?

— Hm… nu.

Julian o luă în brațe și începură să danseze. Mulțimea îi înghiți, șoptind și vorbind atât de tare, încât era dificil să mai auzi muzica.

— De ce eu? șopti ea.

El zâmbi.

— De ce nu? Deci, J.C. cu păr ca miezul nopții, vorbește-mi de tine. Iei note bune? Ai mulți prieteni? Practici sex protejat?

Ea râse, un sunet gutural, atât de asemănător cu al Kaylei.

— Parcă ai fi tata – nu că el m-ar întreba de viața mea sexuală.

Ceva în felul în care pronunță cuvântul – *tată* – în timp ce se uita în sus spre el… ei bine, îi făcu inima să tresară.

Părea ciudat, dar nu se gândise la acest cuvânt până atunci.

Tată. Un cuvânt de încredere, matur. Chiar în acest moment, având-o în brațe pe fiica lui, Julian nu-și putea imagina cum ar fi să fie tatăl cuiva.

— Domnule True? Mă auziți?

El râse încetișor.

— Scuze, mă gândeam la ceva. Deci, ce fac puștii în orașul ăsta ca să se distreze?

Ea ridică din umeri.

— Lucrurile obișnuite. Schi, patinaj, bowling, călărie. Vara mai mergem la Angel Lake. Este o coardă super legată de un copac uriaș lângă Currigan Point.

Să fie al naibii dacă erau „lucruri obișnuite" în Los Angeles, oricum, nu pentru copiii celebrităților. Dacă J.C. ar fi crescut alături de Julian, și-ar fi trăit viața în curțile cu gratii de fier, păzită de gărzi de corp. Nu ar fi știut ce înseamnă să meargă pe bicicletă prin oraș, ca să cumpere suc de la magazin.

Pentru prima dată înțelese ce îi ceruse Kayla cu ani în urmă. Folosise cuvinte ca *normalitate* și *siguranță,* dar nu era corect. Ceea ce dorise era o viață normală pentru fiica lor.

Doar atâta. O viață normală.

Era ceva ce Julian nu își dorise niciodată. Dar acum, când o ținea în brațe pe cea care era și nu era fiica lui, se întreba care fusese prețul plătit pentru celebritate. Îl lăsă fără respirație brusca conștientizare a profunzimii faptului că își dezamăgise fiica. Ca și cum ar fi intrat într-o cameră la fel de familiară ca dormitorul lui și ar fi găsit-o dintr-odată goală.

Ar fi trebuit să-și dea seama, desigur, dar nu se gândise la acest lucru până acum.

Nu era tatăl lui J.C. Ea avea un bărbat acasă care o iubea, care știa dacă poartă aparat dentar și dacă sforăie în somn, un bărbat care fusese acolo să o ridice de câte ori căzuse.

Julian o crease, dar alesese să nu o crească; nu ar fi putut niciodată să o ajute să devină floarea frumoasă și vibrantă pe care acum o ținea în brațe. Cum ar fi putut să ajute o altă persoană să crească, din moment ce el însuși avea nevoie de atâta soare?

Deși era destul de inteligent pentru a conștientiza adevărul –

că nu era tatăl acestei fete și că nu va fi niciodată – nu se putea stăpâni să și-o dorească, să viseze că lucrurile puteau fi altfel.

Melodia se termină. Cu tristețe, se aplecă și o sărută pe obraz. Apoi făcu ceea ce făcea cel mai bine: plecă.

Liam era în camera de zi, sorbind un whisky îndoit cu apă, când auzi mașina.

Se crispă imediat. Rămăsese aici ore întregi, la lumina unei singure lămpi, gândindu-se la decizia pe care el și Julian o luaseră. Cu cât se gândea mai mult la ea, cu atât își dădea seama că este nesăbuit și periculos să îi ascundă adevărul lui Jacey. Era un oraș mic; zvonurile se răspândeau ca albinele care trec dintr-o grădină în alta, peste garduri și printre liniile telefonice în căutarea florilor. Trucul cu Make-a-Wish va merge o vreme, dar Liam nu credea că Julian își dădea seama de adevăratele consecințe. Oricine spune „știi și tu cum este – acum eram îndrăgostiți, acum nu" demonstrează că privește superficial dragostea și suferința pe care aceasta o poate provoca.

Ideea era următoarea: ura să o mintă pe Jacey. Nu credea că minciuna putea fi vreodată în folosul unei persoane. De fiecare dată când se uita la ea simțea povara grea, urâtă a minciunii.

Ușa de la intrare se deschise și Jacey pătrunse în încăpere. Obrajii îi erau îmbujorați și ochii de un albastru-închis îi străluceau.

Nu putea să îi spună acum, nu în noaptea asta care trebuia să fie plină numai de momente magice.

— Bună, tată, spuse ea visătoare, făcând o piruetă cu brațele ridicate, ca o balerină.

Liam apucă aparatul de lângă el și îi făcu câteva fotografii – pentru Mike.

— Cum a fost?

Ea se aruncă pe canapea și depuse un sărut ușor ca un fulg pe obrazul lui.

— Absolut minunat. Perfect. Am făcut *tone* de fotografii pentru mama. Își ascunse un căscat.

El o privi cu atâta dragoste încât simți o durere în inimă.

— Va dori să le vadă pe toate.

Zâmbind, ea se ridică și pluti spre scări. El o urmă, stingând luminile, pe măsură ce treceau pe lângă ele.

În ușa dormitorului ea se opri și îi zâmbi.

— Ce crezi că s-a întâmplat?

El îi dădu la o parte o șuviță de păr de pe față.

— Ce?

— Julian True a apărut la bal. Mi-a cerut să dansez cu el. *Mie.* Mi-a spus Jacey cea cu părul ca miezul nopții. O să îmi amintesc asta totdeauna.

Mâna lui Liam îngheță pe obrazul ei.

— Dar…

— Noapte bună, tată.

Înainte să îi poată răspunde, ea îl sărută pe obraz, intră în cameră și închise ușa.

Liam rămase locului mult timp. Pe urmă, încet, bătu ușor la ușa ei. Când ea îi răspunse, el încercă să își compună un zâmbet.

— Eu… hm… tocmai am primit un telefon pentru o urgență – nu te îngrijora, nu este mama –, dar trebuie să mă duc la spital. Mă întorc repede.

Ea zâmbi visătoare și Liam își dădu seama că abia îl auzea.

— Bine, tată. Să fii atent cum conduci.

Liam dădu din cap și închise ușa. Furia creștea înlăuntrul lui. Nu i se potrivea această emoție întunecată și usturătoare, ca un pulover din lână aspră care era mult prea mic. Coborî grăbit, intră în garaj și sări în mașină.

Îl găsi pe Julian pe treptele din fața bufetului, fumând o țigară. Purta doar tricou și jeanși – nebunul de el – și tremura de frig.

Liam sări din mașină.

— Ce naiba crezi că faci?

Julian se uită în sus. Frigul făcuse să-i piară orice urmă de culoare din obraji.

— Trebuia să o văd.

Pe Liam îl părăsi furia. Fără ea se simțea golit. Era multă tristețe în ochii albaștri ai lui Julian, o adevărată imagine a

înfrângerii. *Bineînțeles* că fusese nevoit să o vadă.

— Este frumoasă, Liam. Imaginea Kaylei și, când m-am uitat la ea… nu am văzut nimic din mine.

Liam nu știa ce să spună. Își dădea seama că Julian nu se mai gândise înainte la fiica lui, nu se gândise la cum este să fii tatăl unui copil. Al unei tinere fete.

Julian trase un fum lung din țigară, pe urmă o strivi în zăpadă.

— Nu i-am spus. Nu îmi imaginez cum aș putea-o face vreodată.

Liam făcu un pas înainte.

— De ce nu?

— Cum aș putea să te fac să înțelegi? Suspină. Stric tot ceea ce ating. Încercă să zâmbească. Cred că tocmai mi-am dat seama de asta. Nu vreau să o rănesc pe J.C.

Liam crezu că, în sfârșit, vedea ceva adevărat în Julian și nu putu să nu îi fie milă de tânărul bărbat.

Julian se ridică încet în picioare.

— Nu-i spune, Liam. Te rog, nu…

Mai târziu, Liam se întrebă ce îl apucase. Fusese tristețea din ochii lui Julian sau propria-i teamă că va răni inima lui Jacey. Orice ar fi fost, se trezi spunând:

— Bine, Julian.

17

Julian se așeză lângă patul Kaylei, pentru a-i spune povești din viața lor împreună. În sfârșit își dădu seama cât de importantă ar fi o clipire – chiar în clipa aceea. Ar fi acceptat *orice* semn de viață.

Pielea ei părea și mai palidă decât cu o zi înainte.

— Bună, Kayla, spuse el cu blândețe. Picioarele scaunului scoaseră un scârțâit înfiorător pe linoleum, iar el fu bucuros că se auzea un sunet. Orice era mai bine decât liniștea asta blestemată.

Închise ochii. Așa era mai ușor să alunece în trecut. În întuneric, își putea aminti fata de care se îndrăgostise.

— Mă gândeam la ziua în care te-am cerut în căsătorie, îți amintești?

Era o toamnă târzie. În Sunville ninsese și era frig. Nu intenționase să se întoarcă la Kayla. Când o părăsise, după ce terminaseră de filmat, crezuse că reprezenta doar un nou semn pe răboj, ca și gimnasta aceea franțuzoaică cu care se culcase când filmase la Paris *Bone Deep*. Dar fiecare oră petrecută departe de Kayla i se părea o zi, iar fiecare zi o lună. Spre marea lui mirare constatase că îi lipsește. Așa că se întorsese în acel nenorocit de loc uitat de Dumnezeu. Așteptase ora închiderii la restaurant, ca s-o găsească singură, și atunci, foarte încet, intrase și se dusese la tonomat.

— O să îmi amintesc mereu cum arătai, lângă bar, felul în care uniforma aia îngrozitoare îți cădea în jurul trupului. Felul în care numele meu s-a învăluit în vocea ta… Cred că îți era teamă că mă voi întoarce după tine. Cred că te gândeai la prețul pe care îl vei plăti iubind un bărbat ca mine. Mi-ai spus: „Nu sunt însărcinată, dacă asta ai venit să afli”.

Aproape zâmbi.

— Îmi amintesc că mi-am dorit să fi fost genul de bărbat care s-ar fi întors să întrebe așa ceva. Știam că ar fi trebuit să plec, dar am simțit cum se aprinde din nou între noi pasiunea. Nu mai fusesem niciodată atât de speriat și cumva tu știai asta. Am

încercat să îți spun adevărul despre mine. Ți-am spus că nu sunt suficient de bun pentru tine, că nu fusesem niciodată credincios vreunei femei, dar tu doar ai zâmbit. Așa că ți-am spus totul, că voi merge înapoi la Hollywood, voi citi din nou scenarii, voi merge la interviuri și voi vorbi cu oamenii… dar și că m-am trezit a doua zi dimineață și m-am gândit la tine. Seara m-am culcat cu gândul la tine. Mă culcam cu alte femei și mă gândeam la tine. Știam că te va răni, dar ți-am spus totul. Credeam că mă vei împiedica să spun restul sau că mă vei da afară și va trebui să te părăsesc din nou. Dar tu ai stat acolo, zâmbindu-mi, așteptând. Îți amintești ce am spus pe urmă? „Nu vreau să te iubesc, Kayla." Știam că vei auzi cuvântul care trebuie – *nu* –, dar alăturat dragostei se pare că nu avea nicio putere. Am scos din buzunar cutia mică din catifea și ți-am dat-o. Când ai văzut inelul cu diamant ai început să plângi. Am îngenuncheat – îți amintești? A fost singura dată în viața mea când am făcut asta. Am îngenuncheat și ți-am cerut să te căsătorești cu mine. Tu ai luat inelul și ți l-ai strecurat pe deget. Voiam să spun ceva romantic, dar tot ce am putut rosti a fost: „Dacă ești deșteaptă, vei spune nu."

Îi atinse mâna.

— Știam că te voi răni, Kay. Mai devreme sau mai târziu. Și îmi pare atât de rău…

Ușa se deschise.

Auzi sunetul familiar al pașilor lui Liam.

— Cum mai este astăzi?

Julian ridică din umeri.

— La fel.

Liam puse o casetă în aparat – Air Supply cu „Pierduți în dragoste" – pe urmă se așeză pe locul lui obișnuit, alături de patul ei.

— Bună, Mike.

Julian îl invidia pe Liam, care putea sta ore întregi, vorbind cu soția lui, ținând-o de mână, crezând într-un deznodământ fericit, deși vedeau cum se stinge între cearșafuri.

Julian o privi pe Kayla, și gândurile lui se întoarseră din nou spre ziua în care o ceruse în căsătorie.

— Am rănit-o, spuse el, dându-și seama o clipă prea târziu că vorbise cu voce tare.

— De ce?

După noaptea trecută, Julian simțea o legătură ciudată cu soțul Kaylei. Liam era singura persoană din lume care știa cum este să stai acolo, oră după oră, rugându-te pentru un miracol.

— Este ceva în neregulă cu mine. Nu pot iubi prea multă vreme. O voiam pe Kayla, am dorit-o așa cum nu am mai dorit pe nimeni în viața mea, înainte sau după ea. Am fost atât de îndrăgostit de ea…

— Cred că „a fi îndrăgostit” are aceeași soartă ca frișca. Indiferent cum o păstrezi, se acrește. Dar, dacă ești norocos, treci de la „a fi îndrăgostit” și sfârșești prin a iubi pe cineva.

— Așa o iubești tu.

— Da.

Julian știa că următoarea lui întrebare îl va răni pe Liam, dar trebuia să o pună.

— Ea te-a iubit în felul ăsta?

Julian simți că Liam dorea să îl mintă, să îi spună: „Cu siguranță, absolut, din toată inima ei”; mai văzu și momentul în care Liam pierdu lupta.

Zâmbi amar.

— Cred că mă iubește… dar nu știu dacă a fost vreodată îndrăgostită de mine. Liam făcu o pauză, pe urmă întrebă: Ai avut vreodată familie, Julian? Vreau să spun, o familie adevărată, care să reziste la bine și la greu… de genul celor care te țin pe linia de plutire?

Întrebarea începă. Își dorise întotdeauna o familie, dar o familie venea și pleca. El fusese mereu specialist în lucruri care veneau și plecau. Singura lui șansă fusese Kayla; dacă nu ar fi renunțat la ea, poate că ar fi știut ce înseamnă să aparții unui grup de oameni care te iubesc, indiferent de ceea ce se întâmplă, care plâng când suferi și se bucură când câștigi.

Julian se bătu peste buzunar, căutând pachetul de țigări, dar își aminti că erau în spital. Liam se uita acum la el, *văzându-l.* Julian simțea că trupul lui era deschis ca pe o masă de operație sub privirea lui Liam și, la fel ca plămânii unui fumător, era

negru.

Julian nu îi răspunse. Liam luă un scaun și se așeză. Timp de o oră, o priviră tăcuți pe Kayla.

Apoi, Liam se uită la ceas.

— Trebuie să plec. Copiii vor veni în curând. Se ridică și mângâie obrazul Kaylei. Hei, iubito. O să mă întorc mâine. Se aplecă și o sărută pe frunte, șoptind un cuvânt pe care Julian nu îl auzi.

Liam aproape ajunsese la ușă, când Julian întrebă:

— Tu ce mai faci?

Liam se uită înapoi spre el, cu mâna pe clanța ușii.

— Adică?

— Cum de mai crezi că se va trezi?

— O iubesc.

Julian se încruntă.

— Știu. Dar cum reușești?

Privirea lui Liam se întoarse spre soția lui.

— Trebuie.

Julian îl privi pe Liam care părăsea camera. Fără el acolo, tăcerea i se părea ciudată. Merse mai aproape de pat, luă mâna fără viață a Kaylei și o strânse cu putere.

— Cum se poate să îmi amintesc atât de multe amănunte despre cum ni-am îndrăgostit de tine și atât de puține despre sfârșit? Povestea noastră de dragoste este limpede precum cristalul, dar căsnicia noastră, *viața* noastră a… dispărut. Nu îmi amintesc decât ziua în care ai plecat. Nici măcar nu-mi aduc aminte dacă am încercat să te opresc. Am făcut-o? Am știut ce se va întâmpla cu mine fără tine? Suspină. Iisuse, Kayla, oare mi-a păsat?

Îl aude chemând-o pe nume.

Încearcă să ajungă la el, dar sub ea nu este nimic. Simte cum panica se ivește din nou, învârtindu-se în jurul ei.

Imagini i se învălmășesc în minte ca desenele în caleidoscopul unui copil și când se opresc ea este în altă parte. Într-o casă.

Încearcă să spună ceva, să strige, dar este ceva în neregulă cu gâtul ei. Undeva, departe, aude un geamăt. Este al ei… sau poate

nu…

Acum se află la Hollywood, în casa lor, așteptându-l pe Julian. Se uită pe fereastră; totul este gri. Copaci gri, flori gri, cer gri; doar o cioară neagră, stând pe o creangă, croncănind spre ea.

Nu, nu este o cioară. Este copilul ei care plânge. Se întoarce instinctiv spre fiica ei, dar aude pașii doicii. Ezită, fiindu-i teamă să o deranjeze pe femeia în vârstă, cu fața acră care pare să știe totul despre îngrijirea bebelușilor. Este obosită în viața asta plină de râsete și droguri, și sex. Obosită de femei slabe, frumoase, cu ochi goi, care nu au avut niciodată fotografiile copiilor lor în portofel. Este singură, acum mai mult decât oricând. De la nașterea lui Jacey, Julian este distant. Nu își ia niciodată fiica în brațe și nu vorbește cu ea. În schimb, angajează femei care să aibă grijă de treburile pe care Kayla tânjește să le facă singură.

Cum se poate să nu îl fi schimbat deloc faptul că aduseseră pe lume un copil? Pe ea o transformase total.

Stă în umbrele camerei de zi, alături de șemineul care are urme ale sunetelor și culorii focului, dar niciun pic de căldură.

Când Julian ajunge acasă – târziu, ca de obicei, mirosind a parfum de femeie – ea vede cât de obosit și bătrân pare, și se întreabă cât de mult trecuse cu vederea deteriorarea lui. Drogurile și alcoolul lăsaseră urme pe pielea lui, pe tot, chiar și în felul în care se mișca, mult prea lent.

— Jules?

El se întoarce spre ea, zâmbind înainte să o vadă.

— Bună, iubito.

În timp ce vine mai aproape, ea vede vinișoarele roșii din ochii lui, felul în care îi curge nasul pentru că ia prea multă cocaină. Se mișcă nesigur, ca o marionetă cu sforile rupte, și asta îi zdrobește inima.

Îi ia mâna în a ei, încercând să facă abstracție de felul în care degetele lui tremură, de umezeala palmelor lui.

— Trebuie să stăm de vorbă, Jules.

Vede iritarea din ochii lui. Chiar dacă încearcă să o ascundă, ea o vede.

— Nu din nou, Kayla. Iisuse, nu iarăși… știu că am lipsit de la petrecerea zilei de naștere a copilului. Hai să nu repetăm asta la

nesfârșit. Se eliberează și merge spre bar, își face un cocktail, și-l bea mult prea repede. Pe urmă se caută în buzunar și scoate o punguță cu cocaină.

Ea îl privește cum inspiră drogul; nu există cuvinte pentru a-i descrie profunzimea tristeții. Se îndepărtează de el.

— Trebuie să ne schimbăm viețile, Julian.

— Știu, iubito, șoptește el, sărutând-o pe obraz, pe gene, luându-i fața în mâini. O vom face.

Este răspunsul pe care i-l dăduse de mii de ori, dar de data asta nu mai era suficient.

— Nu pot să mă uit cum te sinucizi, Jules. Te… iubesc prea mult ca să fac asta. Și nu o pot lăsa pe Juliana să trăiască într-o astfel de lume. Vreau să știe ce înseamnă siguranța.

El se încruntă.

— De data asta ești hotărâtă.

Ea își ferește privirea și merge din nou spre fereastră. Este caraghios, se gândește, cât de repede se poate schimba o viață. Un minut, un schimb de cuvinte care de fapt nu spun nimic, și vezi ceea ce înainte nu vedeai.

Simte că el vine în spatele ei. Fereastra îi reflectă imaginea ștearsă.

— Te referi la Sunville. Nu voiai de fapt să te căsătorești cu mine.

— Nu vreau să te pierd.

Se întreabă dacă el își dă seama de distanța care separă întrebarea de răspunsul ei.

Nu o poate crește pe Juliana în lumea asta. Indiferent cât de mult îl iubește pe Julian, nu îi poate face asta fiicei ei. Dacă există un lucru pe care îl știe, acela este durerea unui tată care nu poate fi deranjat ca să își petreacă vremea cu copilul său.

— Îmi pare rău, Julian, șoptește ea, simțind că lacrimile îi curg în jos pe obraji.

Brațele lui o înconjoară, strângând-o cu putere.

— Te iubesc, Kayla, dar nu pot să renunț la toate astea. Ăsta sunt eu.

Ea îi atinge fața.

— Și eu te iubesc, Julian, mai mult decât… Nu poate termina.

Nu există nimic care să se poată compara cu dragostea ei pentru acest bărbat. Aș vrea să fim bătrâni și toate astea să se afle în urma noastră. Aș vrea să avem șaizeci de ani, să putem sta în fața focului, privind la fotografiile nepoților… râzând despre aceste momente. Vocea i se sparse din cauza durerii care o copleșea și nu putu spune mai mult.

Este prea mult pentru ea, această amintire. Închide ochii și se afundă din nou în întunericul dulce, binefăcător…

La cina din seara aceea, Liam încercă să zâmbească și să discute cu iubiții săi copii, dar momente scurte de tăcere se adunau între propoziții. În timp ce își mai punea o porție de orez, își văzu imaginea reflectată în suprafața adâncită a lingurii mari din argint.

Atunci îl cuprinse teama; era ca și cum ar fi plonjat în Angel Lake în timpul celei mai întunecate nopți de iarnă.

Mâna lui începu să tremure. Lingura de argint căzu cu zgomot pe farfuria din metal.

— Tată? spuse Bret privindu-l cu ochii larg deschiși. Te simți bine?

Liam lăsă lingura și întinse mâna. Dacă vreunul a fost surprins de spontaneitatea gestului său, nu se trădă.

— Hai să ne ținem de mâini, spuse el.

În jurul mesei, se căutară unul pe altul. Liam simți mâna mică a lui Bret alunecând în a sa; apoi Jacey îi luă cealaltă mână. Rosa încheie ultima parte.

În atingerea lor delicată, plină de încredere, Liam simți că îi revine credința de care avea nevoie.

— Hai să ne rugăm. Rosa, faci tu onorurile?

De cealaltă parte a mesei, ea îl privea. Liam își dădea seama că înțelesese. Femeia aprobă scurt, închise ochii și își plecă fruntea. Vocea ei minunată răsuna ca o muzică pe fundalul tăcerii.

— Tată Ceresc, îți mulțumim noi cei patru care ne aflăm la această masă pentru dragostea pe care o împărtășim și pentru forța pe care o găsim unul în celălalt. Îți mulțumim pentru viața neîntreruptă a Mikaelei, așa cum este. Știm că ai grijă de ea și

că o aperi și o binecuvântezi cu prezența Ta în întunericul somnului ei. Încă o dată, îți oferim umilele noastre rugăciuni ca să se întoarcă în curând în brațele iubitoare ale familiei ei. În numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh, Amin.

Liam deschise ochii și își privi copiii.

— Vă iubesc, spuse el încet.

Erau cele mai bune momentele liniștite ca acesta. Fiecare dintre ei învăța să observe lucrurile care odinioară păreau obișnuite; și să fie recunoscători pentru viața care venea.

Partea a patra

Viața poate fi înțeleasă abia începând de la sfârșit,
Dar poate fi trăită numai înainte.

— SOREN KIERKEGAARD

18

Apa este acum de o culoare frumoasă, albastră. Ea se află pe fundul piscinei, uitându-se în sus. Își simte membrele moi; apa îi îngreunează mișcările, dar a învățat că, dacă se concentrează cu adevărat și își adună toată voința, poate ridica degetele și poate mișca din vârfuri. Știe că, multă vreme înainte, toate astea nu ar fi însemnat nimic, era ceva ce și un nou-născut putea face, dar pentru ea, aflată în piscina asta cu apă cristalină, albastră, însemna totul.

Trece prin apă, se înalță, se înalță, corpul îi este ușor. Apa se dă la o parte pentru ea și o ridică la suprafață.

Când ajunge la suprafață, apa i se dă la o parte de pe față. Gâfâie, respiră aerul dulce, cu aromă de pin, pe urmă inspiră cu lăcomie. Degetele ei se răsucesc și apucă ceva… umbra din fața ei.

Deschide ochii și strigă. Luminile sunt atât de puternice, nu le suportă strălucirea.

— Deschide ochii. Iisuse Hristoase, Mike… suntem aici…

Respiră adânc, și deschide din nou ochii. La început, lumea este confuză, un amestec vibrant de lumină alb-fierbinte și negru, umbre deformate. Simte ceva cald lângă palme. Încearcă să se agațe de acel ceva, dar degetele ei sunt din nou trase în adâncuri, fără să răspundă.

Clipește; are nevoie de toată puterea pentru a-și întoarce capul. Ceva îi oprește mișcarea, o umflătură de pânză.

Umbrele se învârtesc în fața ei, unduindu-se ca un miraj în deșert, pe urmă, încet, încet, încep să prindă formă.

Sunt trei oameni în jurul ei, bărbați.

Julian. Îl vede, vede acei ochi albaștri mult iubiți privind-o. Ea îi caută, încercând să îi atingă fața cu o mângâiere tandră, dar controlul ei este de scurtă durată, și îl lovește cu putere peste obraz. Vrea să râdă când vede surpriza de pe fața lui, dar izbucnește în lacrimi. Altă apă, alunecându-i de data asta pe obraji, cu gust sărat, ca marea cea neagră care o ținuse prizonieră. Și din nou îi este teamă. Nu poate să se oprească din plâns.

Încearcă să vorbească. O doare, o arde. Totuși, scoate un sunet prin gâtlejul crispat, și când cuvintele ies la suprafață, amestecate și

nefamiliare, plânge și mai tare.

— *Ju… li… an.*

— Sunt aici, iubito, spune el. Kayla, iubito, ești acolo? Strânge-mi mâna.

Deschide din nou ochii, clipind încet.

Pare că durează ore întregi până să se concentreze, dar când o face, îl vede stând lângă ea, privind-o.

— Te-ai… întors.

Un alt bărbat se apleacă spre ea. Pe partea din față a halatului alb citește *dr. Liam Campbell.*

— Bună, Mike.

Se încruntă și încearcă să își răsucească capul ca să o vadă pe Mike. Obosește și renunță. Încearcă să își amintească cum a ajuns aici, dar nu găsește nimic. Își amintește fiecare moment al vieții până când îi spusese adio lui Julian. După asta, era un gol imens care o îngrozește.

— Eu… nu… unde…

— Ești în spital, spuse cineva.

— Juliana, murmură ea. Unde este fetița mea?

— Fetiță? Julian se întoarse spre alt bărbat. Ce dracu' se întâmplă?

Ceva nu era în ordine. Fusese rănită, își dădu seama imediat. Rănită. Și nu voiau să răspundă întrebării despre Juliana. Oh, Doamne…

Celălalt bărbat îi atinse fața și blândețea din gestul lui o calmă. Ea clipi spre chipul lui cu ochi plini de lacrimi și trăsături neclare. Bărbatul îi șterse lacrimile cu o batistă.

— Nu plânge, Mike. Fata ta este bine. Este bine.

Avea încredere în el. *Juliana este bine.*

— Cine…

— Nu te grăbi, draga mea. Ia-o încet.

— Cine… ești? întrebă ea în sfârșit.

Înainte ca el să răspundă, ea își pierdu interesul. Capul îi atârna atât de greu, atât de… confuz. Tot ce conta acum era faptul că fiica ei se simțea bine.

Închise ochii și se scufundă iar în apa rece, albastră, înapoi în locul în care era liniște și cald și unde nu îi era teamă.

— Amnezie retrogradă.

Liam și Julian ședeau în fața biroului imens de stejar al lui Stephen Penn. Stephen părea epuizat.

Liam se aplecă încruntat, odihnindu-și mâinile pe genunchi.

— Ca posttraumatism…

— La naiba, așteaptă o clipă. Julian se ridică în picioare. Se plimbă prin micul cabinet ca un leu în cușcă, trecându-și de nenumărate ori mâna prin păr. Nu am făcut douăzeci de ani de colegiu și nu înțeleg ce spuneți. Ce dracu' înseamnă amnezie retrogradă?

Stephen își scoase cu grijă ochelarii mici, rotunzi și îi așeză încet pe suprafața netedă a biroului. Nu se uită spre Liam în timp ce vorbi.

— În momentul unei traume severe, creierul încetează să mai acumuleze amintiri. Din cauza asta victima unui serios accident la cap rareori își amintește incidentul în sine. Amintirile cele mai puternice sunt cele care au avut loc cu zile, săptămâni… sau chiar ani în urmă. Adesea acestea sunt amintiri puternice, importante – nunți, nașteri, lucruri de genul acesta. Mintea Mikaelei este… „prinsă" dacă vrei, cu câțiva ani în urmă. Se pare că ea crede că Jacey este încă un bebeluș. Făcu o pauză. Este evident că nu își amintește deloc viața ei cu Liam.

— Cât crezi că va dura amnezia? întrebă Liam, deși cunoștea răspunsul.

— Nu se poate spune, zise încet Stephen. Sunt șanse *să își amintească*. Amnezia retrogradă pe termen lung este rar întâlnită. Vocea i se înmuie. Dar posibilă.

— Cum o putem ajuta? întrebă liniștit Liam.

— Acum este înspăimântată și confuză. Trebuie să ne purtăm cu ea cu foarte mare atenție. Mintea este un lucru fragil, mult mai delicat decât creierul. Nu trebuie să o copleșim cu informații șocante. În sfârșit, se uită spre Liam. Cred că cel mai bine este să lăsăm lucrurile să vină de la sine.

Liam suspină obosit.

— Vrei să spui că eu și copiii ar trebui să stăm deoparte.

— Îmi pare rău, Liam. Abia dacă pot să îmi imaginez cât de

greu este pentru tine. Dar cred că are nevoie de ceva timp ca mintea să se vindece. Îți poți imagina cum este să îți dai seama că ai pierdut cincisprezece ani din viață?

— Da, spuse Liam, pot. Se aplecă înainte și își strânse capul în mâini, privind atât de intens covorul oriental, încât culorile se amestecară.

Ce Dumnezeu le va spune copiilor?

Julian se duse la un telefon și îl sună pe Val.

— S-a trezit astăzi, spuse el când Val îi răspunse.

— Nu mai spune. Cum este?

— Are amnezie. Nu își amintește nimic din ultimii cincisprezece ani. Crede că încă suntem căsătoriți.

— Vrei să spui…

— Încă mă mai iubește, Val. Fără nicio amintire neplăcută a despărțirii noastre.

Val scoase un fluierat.

— Iisuse, ce ai făcut – ai transpus asta într-un scenariu? Este un adevărat basm și tu ești prințul. Presa va *adora* asta.

Julian se sprijini de perete.

— Nu înțelegi. Cum o să îi spun că nu m-am întors niciodată după ea? Val? Val?

Nu mai auzi decât tonul.

Blestemând, Julian puse receptorul în furcă. Pentru prima oară de când ajunsese aici îi era teamă.

*

Trăia. Acesta era miracolul asupra căruia Liam trebuia să se concentreze. În săptămânile care trecuseră se rugase la Dumnezeu să o vindece, să o ajute să deschidă ochii. În tot acest timp se pregătise pentru impedimentele fizice aferente unei come prelungite: paralizie, leziuni cerebrale, chiar și moartea. Era pregătit să le înfrunte. Nu îi ceruse niciodată lui Dumnezeu să îi dea înapoi amintirile.

Acum, în timp ce se îndrepta spre casă, își aminti că amnezia retrogradă era un efect obișnuit pe termen scurt după lovirile

grave la cap.

Pe termen scurt. Aceste cuvinte erau paiul de care încerca să se agațe, dar continua să se chinuie sub greutatea temerilor sale.

Ce se va întâmpla dacă nu și-i va aminti niciodată pe el și pe copii?

Se concentră să-și controleze respirația. Teama îl copleșea. Trebuia să respire exact cât avea nevoie pentru a supraviețui.

Cine ești tu?

Oare va uita vreodată aceste cuvinte? Va uita durerea care îl săgetase în acel moment oribil, unic, în care spusese numele lui Julian… și întrebase cine era el?

Știa că reacția se datora bolii, un lapsus în funcționarea creierului ei traumatizat. Dar, așa cum era doctor, era și bărbat, și bărbatul din el simțise ceea ce ar fi simțit orice alt bărbat. Era ca și cum cei doisprezece ani de viață împreună, cu momente importante și banale, de dragoste presărată cu discuții în pat, nu lăsaseră niciun fel de urmă în ea.

Ca și cum dragostea lui ar fi fost ca valurile care se ridică și iau diverse forme, dar nu modifică niciodată țărmul.

Se purta prostește. Ea își iubea copiii chiar dacă uitase și de ei…

Nu, nu era în regulă. Îl uitase doar pe Bret, fiul lui. Își amintise de Jacey. Și de Julian.

Nu scăpa de un sentiment îngrozitor, crescând, de panică, și anume că în final dragostea lui nu însemnase nimic. Și ce le va spune copiilor? Îndură deja atâta suferință, atâta teamă. Bietul Bret o vizitase cu atâta curaj zi după zi, cântându-i cântecele ei preferate, așteptând un zâmbet. L-ar distruge să afle că mama lui nu își amintea de el. O singură privire nepăsătoare și Bret s-ar prăbuși.

Jacey ar încerca să se poarte ca un adult, dar înăuntru, unde conta, ar suferi ca o copilă. Va înțelege că tot ceea ce ea și Mike trăiseră împreună dispăruse. Fiecare conversație, fiecare amintire care le îngemăna viețile ar păstra-o doar Jacey.

În acest moment, Liam nu se putea gândi la propria teamă; era mult prea copleșitoare.

— Te rog, Doamne, șopti el, nu putem îndura și asta. Este prea mult…

Ștergătoarele se plimbau pe parbriz, accentuând liniștea din mașină. Începuse să cadă o ninsoare măruntă, care acoperea unghiurile formate de ștergătoare pe parbriz.

Deschise radioul. „Amintiri” de Barbra Streisand susură din boxă.

Îl opri. Doamne, ce mai urma oare – „Odată cu timpul care se duce”?

Ninsoarea se înteți se. Nu văzu aleea casei, până când nu fu în dreptul ei.

Micșoră viteza și manevră cu grijă vehiculul, până când intră în garaj.

Ajuns în hol, Liam se opri, ca să își revină, după care intră în living.

— Bună, strigă el. Sunt acasă.

Auzi sunetul grăbit al pașilor pe podea. Apăru Rosa, purtând unul din halatele vechi ale lui Mike peste o rochie neagră de casă.

— *Buenos noches,* spuse ea, trecându-și o mână peste frunte și lăsând o urmă albă de făină pe piele. Pregătesc… biscuiți pentru cină. Vrei o ceașcă de cafea, *si?* Sau un pahar cu vin?

— Unde sunt copiii?

— Jacey trebuie să sosească în orice *momento.* Bret este la etaj, face duș. Vrei…

— Mike s-a trezit astăzi.

Ea suspină și își duse mâinile spre gură.

— *Dios mio,* este un miracol. Cum se simte?

Liam nu știa cum să prezinte toate informațiile din acea zi, deci le istorisi așa cum se succedaseră. La sfârșit, spuse simplu:

— Nu m-a recunoscut, Rosa.

Rosa sesiză teribila durere din vocea lui.

— Julian… l-a recunoscut pe Julian.

Mâna Rosei căzu încet pe lângă trup și degetele ei se transformară în pumn.

— Ce înseamnă asta?

— Aș putea să îți dau o mulțime de explicații tehnice, dar

ideea este că memoria ei are probleme. Se pare că ea crede că are douăzeci și patru de ani și că este încă măritată cu Julian. Crede că Jacey este încă un bebeluș.

Rosa se uita la el cu o privire pe care o recunoștea – privirea unui pacient care tocmai a aflat vești zguduitoare. Dorea cu disperare ca el să îi dea speranță.

— Își va reveni. *Si?*

— *Sperăm* că este temporar. Accentuă puțin cuvântul *sperăm*. De obicei oamenii își recapătă memoria.

— Deci nu își amintește de tine, de copii sau de toți anii în care a fost departe de el?

Fiecare cuvânt era o cărămidă și, după ce fură așezate una peste alta, îl distruseră. Era foarte simplu, banal. Îi fusese teamă de acest moment săptămâni întregi – iar acum când inima și mintea îi spuneau *gata* – nu se întâmpla nimic. Nicio agonie strigătoare, nici hohote de plâns nestăvilit. Doar o epuizare, o pustiire care îi zdrobea până și oasele.

— Nu.

Rosa închise ochii și bărbia îi căzu în piept. Părea că se roagă.

— Este dureros pentru tine… nici nu pot să îmi imaginez.

Își simțea gâtlejul strâns.

— Da.

În sfârșit, ridică ochii ei căprui – atât de asemănători cu ai lui Mike – înotând în lacrimi.

— Ce le vei spune copiilor?

Asta era. Liam suspină.

— Nici nu pot să mă gândesc la asta, Rosa.

— *Si.* Se roagă de atâta vreme. Li se va rupe inima când vor afla că nu își aduce aminte de ei.

— Știu. Dar este un oraș mic. Un loc unde nu se pot ține secrete.

Secrete. Cum ar fi un tată faimos despre care fata nu știa nimic.

Rosa făcu un pas spre Liam.

— Nu le spune încă. Cel puțin nu în seara asta. Dă-i o șansă Mikitei până mâine. Poate că atunci nu va mai trebui să le

spunem *niños* acest lucru îngrozitor, *si?* Se uită la el. Ai avut încredere în Mikaela, doctor Liam, de la început, ai crezut în Dumnezeu și în ea. Nu te opri. Încă va mai avea nevoie de tine… poate chiar mai mult acum.

— Întotdeauna a avut nevoie de mine, Rosa. Din cauza asta s-a căsătorit cu mine. Dar, înainte să se termine totul, va fi altceva.

Rosa tresări.

Știa că înțelesese despre ce era vorba înainte să o spună.

— Va fi numai dragoste.

19

În seara aceea, după cină, Liam încercă să se gândească la ceva care să îi distragă atenția de la Mikaela. Erau toți în camera de zi, privind la televizor, fără ca vreunul să îi acorde prea mare atenție.

La o reclamă, Jacey apăsă telecomanda și reduse volumul.

— Deci, spuse ea, ce mai face mama?

Liam scăpă revista medicală din mână.

— Hm… la fel, spuse el cu o voce ciudată, grăbită. Hei, am o idee. Ce ați spune dacă am merge într-o seară cu cortul?

Jacey se încruntă.

— Este ger afară.

Râsul lui Liam era forțat.

— Știu, știu. Voiam să spun că am putea să ne prefacem. Așa cum făceam când Bret era mic. O să scoatem telefoanele din priză, ne aducem sacii de dormit în camera de zi și o să vă spun povestea lui Sam McGee.

— Este *minunat,* tată! spuse Bret.

Jacey păru speriată.

— Nu am mai făcut asta de ani de zile. Și avem nevoie de telefon. Dacă mama…

— Am pagerul meu. Dacă ceva… se întâmplă, o să conectăm din nou telefoanele.

Jacey nu părea convinsă.

— I-am spus lui Mark că o să îl sun în seara asta.

Liam îi zâmbi.

— Cred că poți trăi câteva ore fără să vorbești cu el.

— Nu, nu poate, spuse Bret cu voce pițigăiată. Își puse o mână pe piept și își dădu ochii peste cap. Va *muri* dacă nu vorbește cu prietenul ei.

Jacey îl lovi în joacă pe fratele ei peste cap.

— Foarte amuzant. Așteaptă să vină timpul în care nu vei mai crede că fetele sunt niște găgăuțe.

— Haide, spuse Liam zâmbind, va fi distractiv. Bunica n-a mai participat niciodată.

Bret se răsuci cu fața spre Rosa.

— Este super, bunico. Tata este cel mai bun povestitor.

Rosa zâmbea.

— Este un bun povestitor, *si?*

Liam își lovi mâinile una de alta.

— Să începem.

O oră mai târziu erau gata.

Noaptea transformase camera de zi într-o peșteră uriașă, dreptunghiulară. Focul trosnea în șemineul de piatră, aruncând lumini aurii, care dansau prin cameră. Un cearșaf de culoare albastru-închis drapa pianul, devenind misteriosul Piano Lake, unde înotătorii se pierdeau adesea în zilele cețoase ale verii.

Vocea lui Jacey era liniștită, în timp ce spunea legenda pe care familia ei o crease cu multă vreme în urmă.

— Și oamenii din oraș jură că, pe o vreme ca asta – în iernile cele mai grele, cu troiene de zăpadă, când luna plină se înalță pe cerul fără nori – se aud țipetele sufletelor înecate cu ani în urmă.

Bret se strâmbă.

— Nu o spune cum trebuie…

Jacey scoase un râs bizar și aprinse lanterna, ridicând-o spre bărbie.

— A, dar urmează povestea despre băiețelul care a ieșit din campus și a ajuns pe nisipurile din Piano Lake…

Bret se aplecă înainte. Acesta era un detaliu nou și interesant.

— Ce s-a întâmplat cu el?

Liam închise ochii. Camera mirosea a floricele, a fum de lemn și a ciocolată caldă. Și-o imagină pe Mike lângă el, cu capul sprijinit de umărul lui.

Asta era tristețea. Uneori se scufunda preț de câteva minute în uitarea binecuvântată – un tată care se bucură de sunetul vocilor copiilor săi pe urmă își amintea acel *Cine ești tu?* și durerea îl lovea atât de tare, încât nu mai putea respira. În aceste momente, îi apărea întreaga viață înaintea ochilor, un drum lung și singuratic. La capătul lui era teama, indiferent cât

de irațională, că o va pierde în favoarea lui Julian. Era o teamă puternică; și nicio cale să o domolească.

— Tată. *Tată!* țipă Bret.

Liam îndepărtă gândurile și se uită în sus – chiar în ochii căprui, încruntați ai Rosei.

— Tată, spune istoria lui Dan McGrew. Este preferata mea.

Liam se lăsă pe spate, se sprijini de canapea (acum un vulcan adormit, Muntele Mikaela) și își desfăcu brațele. Bret se strecură printre firimiturile de biscuiți din graham, floricele vărsate și sacii de dormit lăsați pe jos, și se cuibări alături de Liam. Jacey și Rosa veniră mai aproape, stând una lângă alta în fața focului plăcut.

Poemul, deși nu îl mai spusese de ani de zile, îi veni în minte cu o ușurință surprinzătoare. Era povestea bărbaților din câmpurile aurii din Yukon, care…

Se luptaseră pentru o femeie.

Liam își opri un blestem.

— Hei, Bretster, ce spui de Sam McGee în loc de asta?

— Nu se poate. Dan McGrew.

Liam suspină. Închise ochii și începu să povestească încetișor:

— Câțiva băieți petreceau la Malamute Saloon…

Trebui să se concentreze ca să poată continua. Când termină ultima propoziție, reuși să zâmbească.

— Nu este o poveste bună, spuse Rosa, încruntându-se.

Liam o ignoră.

— Haideți, copii, mergeți să vă spălați pe dinți. Este miezul nopții.

— Când suntem cu cortul? Nicio șansă să mă spăl pe dinți, protestă Bret.

— Haide, respirație cu miros de picioare, spuse Jacey, apucându-l de mână pe fratele ei.

În câteva minute, copiii se întoarseră, strecurându-se în sacii de dormit. Liam dădu fiecăruia sărutul de noapte bună și pe urmă se ridică.

Bret se ridică și el.

— Unde te duci?

— Mă duc să o conduc pe bunica la căsuță. Mă întorc repede.

— Tu o să dormi aici, nu?

— Desigur.

Bret zâmbi.

— Noapte bună, bunico.

— Noapte bună, bunico, spuse și Jacey.

Rosa îi sărută pe amândoi și îl urmă pe Liam care ieșea din cameră. În hol, își puseră hainele și cizmele. Liam deschise ușa garajului și amândoi ieșiră afară.

O lună frumoasă făcea să strălucească pajiștile înzăpezite și copacii negri. Toată ferma avea o strălucire eterică: albastru, negru și alb strălucitor.

— Lui Mike i-ar plăcea noaptea asta, spuse Liam. Dacă ar fi aici, ar alerga în fața noastră, adunând zăpadă ca să facă bulgări… Sper să mai fie zăpadă când va ieși din spital.

Ajunseră la căsuța cu două porți. Prin pojghița strălucitoare a zăpezii proaspăt depuse se vedeau tulpinile noduroase, de culoare închisă, ale trandafirilor care în timpul verii formau un perete de un verde strălucitor și roz șocant.

Ușa scoase un scârțâit care răsună în tăcerea înconjurătoare. Rosa deschise ușa și aprinse lumina din bucătărie, își scoase haina și o agăță de cuierul vechi de lângă ușă. Liam o așeză pe a lui pe spătarul unui scaun din bucătărie.

Rosa se întoarse spre el.

— Ce a spus Mikita mea când i-ai vorbit de căsătoria voastră?

El se simți prins cu garda jos.

— Nu i-am spus.

— Ce? Este o nebunie să nu îi spui…

— Steve crede că adevărul ar putea să o înspăimânte. Nu vrem să o facem să sufere o nouă regresie.

Rosa păru să se gândească o clipă, apoi dădu din cap.

— Voi bărbații – doctorii – faceți ceea ce credeți că este mai bine. Dar eu sunt mama ei, nu? Am avut mereu grijă de Mikaela a mea. Nu o să mă opresc acum. Am nevoie de *fotografías* pe care le-ai găsit.

Liam încercă să își imagineze cum era să ai o mamă ca ea. Ce

putere îi oferă unei persoane să știe că există un loc unde întotdeauna îi este bine, chiar și după cea mai dură dintre lovituri.

— Rosa, spuse el încet, atingându-i mâna. Mă bucur că ești aici. Nu știu cum aș fi trecut prin toate astea fără tine.

Rosa îi apucă mâna și i-o strânse cu putere.

— Ești mai puternic decât crezi, Liam. Am constatat asta în ultimele săptămâni. Acum crezi că Mikaela nu are nevoie de tine, că te-a uitat pentru că nu te iubește, dar te înșeli. Poate că ochii i s-au deschis, dar *mi hija* încă este adormită. Dă-i timp.

De data asta se trezi ușor. Nu mai plutea pe fundul piscinei, nicio mare întunecată și furioasă nu o teroriza. Pur și simplu… deschise ochii.

Patul îi era înconjurat de străini. Pe unii dintre ei îi mai văzuse înainte, pe alții nu. Vorbeau cu ea și între ei. Le vedea gurile închizându-se și deschizându-se, dar nu le înțelegea vorbele.

…știi unde ești… cine ești… ce s-a întâmplat…

Își dorea ca toți să tacă. Una câte una, fețele lor căpătară contururi, iar întrebările pe care le puneau începeau să aibă sens. Doctorul Penn – bărbatul arătos cu păr grizonat și halat alb – îi zâmbi.

— Bună dimineața, Mikaela. Îți amintești cine sunt?

— Penn, răspunse ea, cu o voce slabă. Gâtul încă o mai durea. Ce s-a întâmplat… cu mine?

— Ai căzut de pe cal și te-ai lovit la cap. A fost o lovitură destul de serioasă. Ai fost în comă.

Dorea să pună întrebări, dar nu își amintea cuvintele de care avea nevoie.

— Nu te îngrijora. Mikaela. O să îți amintești. Stephen se întoarse spre străini. Să mergem. Are nevoie de odihnă.

Așteaptă. Încercă să se ridice. Era dificil; partea dreaptă o simțea foarte grea, fiind mult prea slăbită ca să o miște. Inima începu să îi bată cu putere, respirația i se transformă în gâfâituri. Înainte să își aducă aminte cuvintele potrivite pentru a-i opri, plecaseră.

Ușa camerei se deschise cu un scârțâit și apăru un alt străin. Era o femeie cu o uniformă groasă din plastic albastru. Fața i se destinse cu un zâmbet larg.

— Bună dimineața, Mikaela. Cum te simți astăzi?

Se încruntă. Numele ei era Kayla. Toată lumea știa asta. *Toată lumea.* Oare de ce insistau să îi spună Mikaela? Nu mai folosise numele ăsta de ani de zile, de când plecase din Sunville.

Încercă să strecoare o întrebare printre buzele neascultătoare. Cuvântul pe care îl căuta – *bună* – se învârtea în mintea ei, dar dispărea înainte să iasă pe gură.

— Aseară am îndepărtat cateterul – îți amintești asta? Am crezut că poate vrei să încerci să mergi singură la baie. Doctorul va veni în câteva minute.

Kayla se uită spic femeie, încercând să spună ceva:

— Cine… unde…?

— Eu sunt Sarah Fielding, dragă, răspunse aceasta întrebării nerostite. Asistenta ocoli patul și dădu într-o parte cearșafurile.

Kayla se uită în jos spre picioarele ei subțiri, acoperite cu fire de păr. Arătau *în regulă.* Atunci de ce nu voiau să răspundă?

Sarah își strecură brațul dolofan sub ceafa Kaylei și o ridică cu blândețe. Cu mișcări îndemânatice, o așeză pe Kayla în șezut și apoi o ajută să se ridice. Se agăță de Sarah și încercă să meargă. Trebuia să își târască piciorul drept, în timp ce înaintau cu greu prin cameră.

— Crezi că poți să folosești singură toaleta, dragă?

Toaleta. Cuvântul pluti pentru o secundă, pe urmă ateriză pe oala de porțelan de lângă patul ei. *Toaleta.*

— Da, răspunse ea, apucând cu nesiguranță suportul. Tremura și respira cu greu, dar se putea sprijini singură.

— O să fiu afară dacă ai nevoie de mine. Sarah se duse înapoi și închise pe jumătate ușa în urma ei.

Kayla se așeză pe scaunul rece. O ustură atât de tare, când urină, încât fu nevoită să își pună o mână peste gură ca să nu strige. Când termină, se aplecă înainte și se apucă din nou de suport, aducându-și corpul răzvrătit într-o poziție ciudată.

Atunci se văzu în oglindă. Fața îi era albă ca ceara, iar părul

îi era tuns scurt, aproape băiețește.

Dar părul ei era lung – până la talie. Julian nu ar fi lăsat-o să îl taie.

Tremurând, se apropie de oglindă și își apăsă palmele umede de sticla rece. Avea riduri fine în jurul ochilor și al gurii. Riduri pe care nu le mai văzuse până acum… așa cum avea mama. Și părul îi era presărat cu fire albe.

Țipă.

Ușa se deschise și apăru Sarah.

— Ce s-a întâmplat?

Kayla se clătina, cu mâinile puse pe față.

— Sunt… bătrână. Oh, Doamne… ce s-a întâmplat?

— Îl aduc pe doctor.

Kayla se agăță de mâneca femeii.

— Sunt bătrână… ce s-a întâmplat?

Sarah se îndepărtă.

— Mă întorc imediat. Ieși alergând din cameră. Ușa se închise în urma ei.

Kayla își trecu mâna prin păr – acum atât de scurt – și se uită la firele argintii. Nu putea respira; genunchii îi cedau.

— Oh… Doamne…

Cât zăcuse în patul acela? Cât…

Doctorul Penn intră grăbit în cameră. Sarah, cu respirația tăiată, roșie la față, venea în urma lui.

Kayla se uită la ei și începu să plângă.

— Ce vârstă am? în mintea ei întrebarea explodă, dar nu ieși decât ca o șoaptă slabă.

Doctorul Penn îi apucă mâna și i-o strânse.

— Liniștește-te, Mike.

— Sunt *Kayla.* De data asta strigă.

— Să aduc un sedativ, doctore? întrebă Sarah.

— Nu! Nu mă face din nou să dorm. O să fiu… liniștită. Kayla respiră adânc. Se agăță de mâna doctorului, privindu-l printr-o pânză usturătoare de lacrimi. Mi-e teamă!

El îi atinse fața cu blândețe, ca și cum ar fi fost un prieten, și ea se întrebă cum de era posibil să dormi atât de mult, încât să te trezești bătrân.

— Îți amintești ce ți-am spus? Ai fost în comă, Mike. Mă gândeam că, având experiență în medicină, îți vei aminti. Am uitat că… oh, lasă.

De data asta își aminti cuvântul – *comă.* Acesta fu însoțit de imaginea acelei fete, Karen Ann Quinland, strânsă ghem și foarte slabă.

Doctorul Penn încă mai vorbea. Nu știa că în capul ei era un zgomot alb, infernal.

— O să îți amintești… Kayla. Numai că trebuie să te relaxezi.

Gura ei tremură. Lacrimile își găsiră drum spre colțurile gurii, lăsându-și gustul sărat pe limbă.

— Cât am… dormit?

— Puțin mai mult de o lună.

Ușurarea pe care o simți era atât de mare, încât izbucni în râs. Voia să își șteargă ochii, dar nu reușea să controleze mișcarea. Se lovi în nas și râse și mai tare.

— Este în ordine, spuse doctorul Penn cu o voce plăcută și calmă. În acest moment emoțiile tale sunt confuze, la fel și abilitățile tale motrice. Dar starea asta nu va persista. Îți vei aminti totul.

Încă mai râdea, când lacrimi i se rostogoliră pe obraji, căzându-i pe brațele goale. Se simțea ca o idioată, care râde și plânge în același timp. Nu îi păsa de abilitățile ei motrice; îi păsa de *viața* ei.

— Ce vârstă… am?

El făcu o pauză, se uită spre Sarah și pe urmă suspină, întorcându-se spre Kayla.

Voiau să o mintă; putea să vadă asta în ochii lor.

— Nu… te rog… nu mă minți, șopti ea.

Doctorul Penn oftă.

— Ai treizeci și nouă de ani.

Simți că se sufocă. Concentrându-se asupra ochilor lui cenușii, scutură din cap.

— Nu… nu… am aproape douăzeci și patru. M-am căsătorit acum doi ani și jumătate. Juliana tocmai a avut prima aniversare. Îmi amintesc totul cu exactitate.

— Sunt alte lucruri – alte momente – pe care nu ți le

amintești încă. Dar îți vei aminti. Este mai bine ca aceste amintiri să vină singure înapoi. Numai că trebuie să îți acorzi puțin timp.

— Vreau… acum vreau să îl văd pe soțul meu.

Doctorul Penn se uită din nou spre Sarah, pe urmă dădu din cap.

— O clipă.

Kayla încercă să-și recapete respirația în timp ce ei ieșiră din cameră. Se urcă din nou în pat, unde se simțea în siguranță. Julian îi va spune adevărul. Îi va spune…

Ușa se deschise din nou, dar nu era Julian, ci un alt străin. Scutură din cap.

— Nu… mai vreau…

Încet, bărbatul se apropie de pat.

Ea se încruntă. Nu își putea coordona gândurile împrăștiate într-o propoziție. Voia să îi spună să plece.

El o atinse, o apucă de umeri și o strânse cu blândețe lângă el. Se simți ca un câine năpăstuit, tremurând în brațele lui.

Bărbatul o privi. Ochii lui erau atât de verzi. Nu mai văzuse ochi atât de plini cu alinare. O calma felul în care o privea.

— Pentru totdeauna, șopti el.

Cuvântul atinse o coardă sensibilă. Își simți corpul înțepenind, inima bătându-i să-i sară din piept. Chiar și aerul din plămânii ei părea că intră și iese singur. Cuvintele – *pentru totdeauna* – o străbătură, se răsuciră în ea, având o semnificație pe care nu o putea percepe.

— Amintește-ți de mine, spuse el, scuturând-o ușor.

Dintr-odată, ea își aminti.

— Îmi… amintesc, spuse încetișor. Ești celălalt doctor.

El îi dădu drumul atât de brusc, încât ea căzu înapoi pe mormanul de perne și avu sentimentul ciudat că îl rănise. Acei ochi verzi păreau atât de triști…

— Îmi pare rău… șopti ea, deși nu știa ce făcuse ca să îl rănească pe acest bărbat. Numai că… vreau să îl văd pe soțul meu.

El se întoarse cu spatele și ea aproape că îl strigă. Voia să se uite din nou la ea, să o atingă și să se simtă din nou în

siguranță, dar își dădea seama că ar fi ridicol.

— Bine, spuse el încet. Mă duc să îl aduc pe Julian.

20

Julian era în sala de așteptare. Încercă să rămână calm, dar nu putea să își stăpânească tremurul picioarelor. Erau numai doi oameni în încăpere – el și Stephen dar simțea că nu are aer și că este copleșit de mulțime. Liam plecase de câteva minute să o vadă pe Kayla.

Își petrecuse cea mai mare parte din noaptea trecută încercând să decidă cum și când trebuia să îi spună adevărul despre trecutul lor. Acum, uite-l aici, aproape de amiază, fără cea mai vagă idee despre răspuns.

Liam reveni în cameră. Părea… învins. Își trecu o mână prin păr și oftă din greu. Julian remarcă faptul că mâna lui Liam tremura.

Acesta se uită la Julian.

— Vrea să îl vadă pe soțul ei.

Julian se întoarse spre doctorul Penn.

— Și acum ce facem? I-ai spus că are treizeci și nouă de ani, și pe urmă te-ai oprit. Ce să-i răspund când mă va întreba unde a fost toți acești șaisprezece ani?

— Spune-i unde ai fost *tu.* Era vocea lui Liam.

Julian se întoarse spre el.

— Da, ți-ar plăcea asta.

— Mi-ar *plăcea?* Nu-mi place nici măcar ideea că ești în aceeași cameră cu ea. Merse spre Julian. Dacă te întreabă ceva, vreau să îi spui adevărul. Poți să fii evaziv, dar nu o minți.

— Poate că nu ar trebui să merg să o văd.

— Cum au lăsat un laș ca tine să joace Lizard Man (Omul Șopârlă)?

— Am fost Green Menace (Amenințarea verde), răspunse el automat, și o dublură a făcut toate acrobațiile. Vocea lui Julian se transformă într-o șoaptă pe care numai Liam o auzi. Mă tem… să nu o rănesc.

— Asta este cea mai bună veste pe ziua de azi.

Julian așteptă, dar Liam nu mai spuse nimic altceva.

— Ei bine, spuse el într-un final, mă duc să o văd.

Ieși din cameră și o porni încet pe hol. Foarte încet. În fața ușii se opri. Se chinui să schițeze un zâmbet, apoi deschise ușa.

Dormea.

Închise ușor ușa și se apropie de pat. Arăta atât de liniștită, de frumoasă…

Ușor, ea clipi, trezindu-se.

— Jules, tu ești?

El se aplecă deasupra ei. Avu nevoie de toată puterea pentru a zâmbi.

— Bună, Kayla.

Ea se chinui să se ridice și, când reuși, respira cu greu. O peliculă subțire de transpirație îi acoperea fruntea.

— Unde este Juliana? Vreau să îmi văd copilul…

— Va fi aici în curând, promit.

— Mi-a fost dor de tine. Ea zâmbi, întinzându-se spre el cu o mișcare smucită, necontrolată. Știam că o să te întorci după noi.

El îi apucă mâna și i-o strânse cu putere.

— Și mie mi-a fost dor de tine. Adevărul simplu al acestei afirmații îl surprinse și pe el. *Îi lipsise* Kayla; îi lipsise bărbatul care fusese odinioară – bărbatul care putea fi alături de ea.

Ea își concentră privirea asupra feței lui, mângâindu-i-o în aceeași măsură cu mirare și confuzie.

— Și tu ești mai în vârstă.

— Ce drăguț din partea ta să observi. Hei, îți amintești…

— De ce suntem în vârstă?

El zâmbi stânjenit.

— Nu avem nici măcar patruzeci de ani. Suntem tineri.

— Julian, nimeni nu vrea să îmi spună adevărul. Dar știu că tu nu m-ai minți. Te rog… trebuie să înțeleg.

El voia să o mintă, dorea asta cu disperare, dar nu avea cum să o facă.

— Ai câteva lapsusuri în amintiri, asta este tot. Doctorii spun că nu este nimic de care să fii îngrijorată.

— Cincisprezece ani nu înseamnă nimic.

— Îți vei aminti totul. Nu te forța. Se aplecă și o sărută. Avea același gust pe care și-l amintea, dulce ascultare și întoarcere acasă. Când o săruta, se simțea… împlinit.

— Cum să uit cincisprezece ani de dragoste pentru tine și pentru Juliana? Povestește-mi despre noi, Jules. Ajută-mă să îmi amintesc.

— Oh, iubito… Ar fi dat orice ca să îi șteargă tristețea din ochi. Este frumoasă, Kayla. Semănați ca două picături de apă.

Îl privi cu seriozitate maximă.

— Îmi amintesc când am plecat. Îți amintești asta, Jules?

— Îmi amintesc.

— Îmi amintesc că mi-am făcut bagajele, am cumpărat o mașină – camioneta aceea verde cu uși din lemn – și că am încărcat-o. Nu am luat aproape nimic din viața noastră împreună, nici măcar banii tăi. Eram atât de sigură că vei veni repede după noi… îmi amintesc că am așteptat, și am așteptat, dar nu îmi amintesc să te fi văzut din nou.

Își zise că va plânge, așa de nenorocit se simțea.

— Îmi pare rău, iubito. Iisuse, îmi pare rău.

— Cât, Jules?

— Cât… ce?

— Cât de mult?

El îi atinse obrazul moale. Era încolțit; nu exista cale de ieșire decât cu ajutorul minciunii – și asta ar fi fost lipsit de sens. Ar fi putut să își amintească totul în zece secunde.

— Acum, răspunse el cu o voce spartă, obosită. Abia acum.

Ea se încruntă.

— Abia acum? Am treizeci și nouă de ani, asta înseamnă că fiica mea – *a noastră* are șaisprezece ani. Nu vrei să spui că…

— Abia acum, repetă el încetișor.

Ochii i se umplură de lacrimi, accentuându-i suferința.

— Vrei să spui… că nu ai venit *niciodată* după mine? În toți acești ani, niciodată?

El simți arsura lacrimilor în ochi.

— Eram tânăr și prost. Nu am știut cât de minunat era ceea ce aveam noi. Mi-a luat mult timp să mă maturizez.

— Niciodată. Acest singur cuvânt i se strecură printre buze, fără putere, mort. Oh, Doamne.

— Kayla, îmi pare rău.

— Nu este de mirare că am uitat.

— Nu te uita la mine așa.

— Așa cum?

— Ca și cum… ți-aș fi frânt inima.

Kayla încercă să își șteargă ochii, dar efortul ei eșuă; își lovi propriii obraji.

— Cred că ai făcut asta acum mult timp – și, norocoasa de mine, pot să „beneficiez” de asta de două ori. Oh, Jules. Se cufundă în perne. Te-am iubit atât de mult. Dar nu este destul, nu-i așa? Își întoarse capul și închise ochii. Îmi doresc să te fi uitat.

— Nu spune asta. Te rog… Voia să îi șteargă lacrimile cu sărutări, dar nu avea niciun drept. O făcuse din nou să sufere, știuse că o va face, și regreta mai mult decât crezuse că este posibil. Brusc văzu toate ocaziile pe care le pierduse. Pentru prima oară voia să dea anii înapoi, voia să poată deveni un bărbat capabil să iubească.

Ea se întoarse pe o parte.

— Pleacă.

— Kayla, nu…

— Pleacă, Julian, *te rog.*

Dacă ar fi avut curajul lui Liam, ar fi știut ce să spună, așa că se resemnă. Se întoarse și se îndreptă spre ușă.

— Vreau să îmi văd fiica, spuse ea.

El dădu din cap, fără să spună nimic, fără să știe dacă voia să primească un răspuns. Pe urmă ieși.

*

Dorea să se ghemuiască, să fie din nou în siguranță, departe de lume.

Nu se întorsese niciodată.

Nu părea să înțeleagă asta. O distrusese, pur și simplu. Pentru multă vreme rămase în pat, încercând să se agațe de adevărul care era mult prea mare pentru a putea fi apucat.

Ce făcuse în toți acești ani? Dacă lucrurile ar fi fost normale, dacă *ea* ar fi fost normală, oare nu ar fi râs și i-ar fi spus să plece, deoarece dragostea ei pentru el murise demult?

Tocmai asta era nenorocirea. Nu știa cine fusese în toți acești ani de după despărțirea lor. Tot ceea ce învățase, atinsese sau crezuse dispăruse, împreună cu toate acele amintiri care, adunate una câte una, fragment cu fragment, alcătuiau o viață.

Și cum rămânea cu fiica ei, fetița ei care nu mai era copil de ani buni? Își amintea o copilă durdulie, cu ochi căprui, cu o aură de păr negru ca cerneala, care râdea cât ai zice pește. Își amintea cum era să o simtă în brațe, dar pe urmă – nimic. Nu avea nicio imagine a bonetelor cu volănașe pentru Paște, a cutiilor pentru prânz sau a dinților de lapte scoși. Cincisprezece ani goi, la fel de necunoscuți ca ziua de mâine.

Își dorea să fie furioasă; ar fi fost mult mai bine decât durerea aceasta, această tristețe copleșitoare.

În inima ei avea douăzeci și patru de ani și era profund îndrăgostită de soțul ei. Numai că el nu mai era soțul ei și ea avea cincisprezece ani lungi presărați cu răni pe care trebuia să îi vindece.

Cincisprezece ani care fuseseră șterși.

Fără amintiri, nu era niciun semn al trecerii timpului, nicio schimbare. Era numai dragostea ei pentru Julian, acest tren în mișcare al emoțiilor pe care nu putea să facă altceva decât să îl lase să o ducă mai departe.

Probabil că aproape o ucisese cu trădarea lui. Știa asta pentru că, atunci când pronunțase cuvântul *niciodată,* o simțise în inima și sufletul ei. Îl iubise prea mult – și această dragoste rea și periculoasă o distrusese.

Ușa se deschise.

— Mikita, unde ești?

— Mamă!

Rosa se afla în pragul ușii, zâmbind larg.

Mikaela suspină, și-și duse o mână tremurândă spre gură.

— Oh, mamă…

Anii fuseseră duri cu Rosa. Acum părul ei era alb ca zăpada, și pielea întunecată din jurul ochilor și a gurii brăzdată de riduri. Mikaela voia să întrebe: Ce s-a întâmplat?, dar știa răspunsul înainte să formuleze întrebarea: dragoste rea.

Rosa se apropie, atinse obrazul Mikaelei și spuse cu blândețe:

— Un *milagro*. Apoi se aplecă și o îmbrățișa pe Mikaela. Nu credeam că o să te mai văd vreodată zâmbind, *mi hija*. Se dădu înapoi.

Mikaela simți un nod în gât.

— *Hola,* mamă.

— Mi-a fost tare dor de tine. Rosa strânse mâna Mikaelei.

— Ce s-a întâmplat cu mine, mamă? Nimeni nu vrea să îmi spună.

Rosa ridică o perie de pe masa de lângă pat și începu să perie părul scurt al Mikaelei.

— Ai căzut de pe cal.

— Așa mi-au spus. Dar ce dracu' căutam pe un cal?

Rosa zâmbi.

— Îți amintești să vorbești urât, nu spun asta cu foarte mare bucurie. În ultimii ani ai ajuns să călărești foarte bine. Adori s-o faci.

Mikaela o apucă pe mama sa de mână.

— Spune-mi despre Juliana, mamă.

Rosa așeză peria cu grijă. Degetele ei subțiri se agățară de grilajul patului.

— Acum îi spunem Jacey și este tot ce ți-ai dori la o fiică. Se uită în jos spre Mikaela ai cărei ochi străluceau. Este frumoasă și iubitoare și *muy intelligente*. Și populară – nu am auzit niciodată telefonul să sune atât de mult. Uită-te în cameră, Mikita, și spune-mi ce vezi.

Pentru prima oară, Mikaela se uită în jurul ei. Erau flori și baloane pretutindeni; vederi presărate peste tot pe mese și pe pervazul ferestrelor.

— Toate sunt de la Julian?

Rosa făcu un gest rapid cu mâna.

— Nu de la el. Sunt de la prietenii tăi. Aceasta este casa ta, Mikaela. Un loc minunat, nu ca în Sunville. În fiecare magazin în care intru toată lumea mă întreabă de tine. Femeile aduc mâncare acasă în fiecare zi. Aici, *mi hija*, ești foarte iubită.

Mikaela nu își putea imagina că își găsise o casă adevărată și că nu își aducea aminte, nu era corect…

Se uită spre mama ei.

— El nu a venit niciodată după mine, mamă.

— Știu. Asta a fost foarte dureros pentru tine înainte. Poate că este și mai dureros acum. Pe urmă, o să îți amintești de ce l-ai părăsit. Acum cred că ai uitat.

— Vreau să îmi văd fiica.

Pentru o clipă, Rosa nu îi răspunse. Pe urmă, spuse încet:

— Îi va… răni inima… această uitare. Doctorul Liam vrea ca tu să mai aștepți încă o zi ca să îți amintești, *si?* Nu vrei să o rănești.

Mikaela nu știa dacă va supraviețui durerii care o străbătu.

— Îmi amintesc cum este când un părinte nu-și aduce aminte de tine. Îmi amintesc de tatăl meu.

— Nu l-ai numit niciodată așa.

— Știu. Ea suspină obosită. Dar faptul că îi spun astfel nu îl face să fie altcineva, nu-i așa?

— Nu. Rosa căută în buzunar și scoase o fotografie. Uite.

Degetele Mikaelei nu funcționau cum trebuie. Trebui să încerce de mai multe ori să ia fotografia și reuși numai când Rosa îi ghidă cu delicatețe degetele. Se uită la fotografie – era ea și Rosa și o tânără fată foarte frumoasă. Se aflau într-o încăpere străină, alături de un brad de Crăciun minunat împodobit.

Privirea avidă a Mikaelei parcurse în detaliu chipul fetei – ochii căprui, zâmbet larg, păr lung până la talie.

— Asta este Juliana mea… Nu, *Jacey* a mea.

— *Si.* Amintirile sunt în tine, Mikaela. Pune această *fotografia* lângă inimă și dormi bine. Inima ta își va aminti ceea ce mintea a uitat.

Mikaela privi ochii identici cu ai ei. Indiferent cât de mult încerca, nu își putea aminti cum o îmbrățișase pe această fată, cum îi mângâiase părul sau cum îi sărutase obrajii.

— Oh, mamă, șopti ea, și în sfârșit izbucni în plâns.

21

La puțină vreme, după prânz, Mikaela adormi.

Acum știa că visează. Era primul vis pe care îl avea de când se trezise, și trăia o senzație plăcută de familiaritate. În vis, lumea avea pete neclare de albastru și verde. O briză blândă de vară trecea prin brazii înalți, pururea verzi.

Mergea pe un drum prin câmpie. Corpul ei răspundea perfect, piciorul drept nu îi atârna în spate, degetele se puteau strânge. Ajunse la o cotitură a drumului acoperit de pietriș și văzu un hambar impozant din lemn, pe coama unui deal. Pe câmpurile din jur era o herghelie. Caii pășteau iarba grasă, dulce pe care o găseau din belșug.

Continuă să meargă, aproape plutind, trecu de hambar, și se îndreptă spre o casă minunată, din bârne.

Un grup de norișori se deplasa cu repeziciune, anihilând razele soarelui de culoarea lămâii, aruncând umbre asupra casei din bârne. Începu să plouă. Picături reci de apă aterizau pe obrazul ei îndreptat în sus, ca niște lacrimi ale Domnului.

Ușa din față a casei se deschise.

Se împiedică pe treptele verandei. Strigând, se apucă de balustradă și o așchie îi intră în carnea moale a palmei. Când își ridică mâna, văzu urma strălucitoare de culoare roșie a sângelui care i se scurgea pe încheietură.

„Nu”, încercă ea să spună, dar vântul îi îndepărta cuvintele. Reuși totuși să meargă și să intre în casă.

Ușa se închise cu zgomot în urma ei. Își găsi drumul pe lângă peretele neted de lemn către casa scărilor, care știa că este acolo.

Pe prima treaptă se opri, ascultând. Undeva în casa întunecată, rece, plângea un copil.

Vin acum. Cuvintele se jucau în mintea Mikaelei, dar nu ieșeau pe gura ei. Se mișca din nou, de data asta alergând.

Plânsul devenea și mai puternic, mai persistent. Mikaela avu o imagine trecătoare, sfâșietoare a unui băiețel cu părul roșu, care își sugea degetul. Era ghemuit într-un colț, așteptându-și

mama să vină după el.

Dar erau o sută de uși în fața ei și holul se întindea pe sute de metri, fără să îi poată vedea capătul. Alergă pe hol, trântind și deschizând ușile. În spatele ușilor nu era nimic. Arătau ca niște dreptunghiuri negre smălțate cu luminițe. Sufla un vânt rece de iarnă.

Dintr-odată, plânsul încetă. Tăcerea o îngrozi. Era prea târziu… prea târziu…

Se trezi brusc. Tavanul de deasupra era tăcut din plăci acustice, cu model strălucitor după visul începețoșat.

Spitalul.

Lângă fereastră era un bărbat. În primul moment crezu că era *Julian* – dar pe urmă observă că purta un halat alb.

Bărbatul se întoarse și ea văzu că nu era doctorul Penn. Era celălalt – care era numele lui? Era un bărbat înalt, cu păr lung, blond și cu o față frumoasă. Îi amintea de o versiune veche a actorului din *Thunderbolt and Lightfoot.* Jeff Bridges, ăsta era numele lui. O dezgusta că își amintea numele unui actor și practic nimic din viața ei.

— Ai nevoie de o tunsoare. Cuvintele îi ieșiră din gură și ea se cutremură. Ce naiba o făcuse să-i spună așa ceva acestui bărbat?

El își trecu o mână prin părul răvășit și zâmbi, dar era un zâmbet trist, și ca se întrebă de ce părea atât de… pierdut.

— Da, bănuiesc că da. Soția… mea îmi tundea părul.

Când vorbi, o străbătu un fior.

— Tu ești vocea, spuse ea încetișor.

El luă un scaun și se așeză lângă patul ei. O privea insistent, fără să își ceară scuze, și ceva din privirea lui – poate un dor – o făcu să vrea să îl atingă. Dar era o nebunie; nici măcar nu îl cunoștea.

— Ce voce? întrebă el.

— Când eram adormită, te auzeam.

El zâmbi din nou.

— Nu știam dacă mă auzi. Mi s-a părut că vorbesc o veșnicie.

O veșnicie. Pentru totdeauna. Din nou acel cuvânt. O tulbura, îi atingea o coardă sensibilă.

— Cine ești tu? întrebă ea.

El o studie o clipă.

— Doctor Liam Campbell.

Ceva îi spunea că nu este în regulă. Se uită prin cameră, la fotografiile de lângă fereastră, pe care nu se deranjase să le privească, la sticlele cu arome parfumate, la cutiile drăguțe pline cu pietre negre, lucioase. Știa fără să știe că acesta era bărbatul care ar cânta la nesfârșit melodia ei preferată. El îi oferise ceva de care să se agațe de-a lungul acelor zile pline de întuneric.

Acest bărbat era cel care – cu ochi atât de triști și familiari – rămăsese lângă patul ei toate acele zile, vorbind, atingând, așteptând. Își *amintea* senzația mâinii lui mângâindu-i părul în timp ce ea dormea, sunetul râsului lui. Cumva, știa și asta, știa că are un râs gutural, jos, care umplea camera și te provoca să i te alături.

— Îmi amintesc râsul tău, spuse ea, uimită.

Se pare că îi făcea plăcere, căci îi zâmbi.

— Amintirile vor reveni așa, frântură cu frântură.

— Cine ești?

— Doctor Li…

— Nu. Cine ești tu pentru mine?

Tot corpul lui părea să se dezumfle, să se scufunde în scaunul acela urât. Încet, se ridică și îi prinse mâna stângă, îi mângâie degetele atât de tandru încât respirația i se opri în gât. Nu își amintea să mai fi fost mângâiată în felul acesta. Și pe urmă ceva se întâmplă, o amintire pe jumătate formată, la care nu putea ajunge cu adevărat.

— Inelul ăsta, spuse el ușor. Eu ți l-am pus pe deget acum zece ani.

Ea se uită în jos spre inel. O verighetă.

— Tu ești… Nu putea pronunța cuvântul.

— Sunt soțul tău.

Era de neînțeles.

— Dar… Julian…

— Julian a fost primul tău soț.

Ea intră în panică. Mai întâi copilul, acum un soț. Cât de

mult uitase? Cât de mult mai era de descoperit?

Se uită la el, dând din cap cu neîncredere. Voia să spună *nu se poate,* dar în ultimele zile aflase că orice era posibil.

— Cum am putut uita așa ceva? Cum pot să nu am… absolut niciun sentiment pentru tine?

El tresări și, după acea imagine scurtă de durere, știu că era adevărat.

— Nu îți face griji, iubito, spuse el. Este în regulă să nu îți amintești.

— Nu… nu știu ce să spun… Liam. Simți numele pe limbă, dar nu venea nimic odată cu asta. Era doar o adunare de vocale și consoane care nu avea niciun sens.

El îi atinse fața.

— Este în regulă.

Dar nu era. Era departe, foarte departe de a fi în regulă. Acest bărbat era *soțul* ei și ea nu avea absolut niciun sentiment pentru el. Acum el era familia ei, viața ei în ultimii zece ani. La un moment dat probabil că încetase să îl mai iubească pe Julian și începuse să îl iubească pe acest bărbat liniștit și tandru. Dar ce se va întâmpla acum, când nu își amintea decât dragostea ei pentru Julian?

Încercă să zâmbească, dar nu reuși.

— Vorbește-mi despre viața noastră împreună. Acestea erau cuvintele care îi ieșiră printre buze, dar ceea ce voia să spună era: *Fă-mă să te iubesc din nou…*

El zâmbi și ea știu că își rechema amintirile care acum erau doar ale lui.

— Atunci erai asistentă. Te-am întâlnit prima oară când aveai grijă de tatăl meu… Se uită la ea. Te deranjează dacă te țin de mână?

Această întrebare o surprinse. Era ceva atât de… tandru și demodat în asta. Nu putea să nu observe cât de diferit era de Julian. Jules nu ar fi întrebat niciodată; nu îi trecuse niciodată prin minte că atingerea lui putea să nu fie dorită.

— Nu, bineînțeles.

Privirile li se întâlniră și se susținură reciproc. Se simți ciudat, dezorientată din cauza acestui bărbat care era un străin,

și în același timp soțul ei.

Soț.

— Este cam ciudat, nu? spuse el cu un zâmbet nervos. Ea zâmbi la rândul ei și se aplecă spre el, cercetându-i fața, căutând *ceva,* o amintire fugară. Dar nu găsi nimic. Totuși, avea cei mai blânzi ochi pe care îi văzuse vreodată.

— Cred că îți este foarte greu, spuse ea ușor.

— Coma a fost și mai dificilă.

Era ceva care nu o lăsa să creadă asta.

— Tu ai fost cel care… l-a sunat pe. Julian?

— Da.

— Nu înțeleg. Dacă acum suntem căsătoriți, de ce ai făcut asta?

— Nu am putut… să te trezesc. Am stat aici în fiecare zi, ținându-ți mâna, vorbind, punând muzica ta preferată. Am făcut tot ce am crezut că va ajunge până la tine, dar zi după zi, nu făceai altceva decât să zaci acolo. Vocea i se transformă în șoaptă. Simțeam că te pierd.

— De ce Julian?

El scoase un suspin lung.

— Pentru că am aflat, Mikaela.

Ea simți că i se oprește inima.

— Ce ai aflat?

— Că nu ai încetat niciodată să… îl iubești.

Pentru o clipă ea uită să respire.

— M-ai iubit foarte tare. Nu putea să ascundă uimirea din vocea ei. Nu își amintea să mai fi simțit asta înainte, acest amestec minunat de bucurie și tristețe, acest sentiment de a fi… profund și complet iubită. Dragostea lui Julian nu era așa. Era o explozie de artificii în jurul tău, care, când se stingea, lăsa în urmă un cer rece, întunecat.

— Încă te mai iubesc, spuse el, zâmbindu-i cu o tristețe care îi rupse inima.

— Probabil că și eu te-am iubit.

El făcu o pauză lungă înainte de a răspunde.

— Da.

Și ea înțelese.

— Am rămas îndrăgostită de Julian, nu? Această descoperire rănea. Te-am rănit, spuse ea încet, cu tristețe. Știam asta?

— Sper că nu.

Ea îl privi.

— Îmi pare rău.

Mai erau multe de spus și nu putea să spună tot ceea ce ar fi vrut. Cum poți să îți ceri iertare pentru ceva ce nu îți amintești?

Sau mai rău, pentru ceea ce îți este teamă că vei face din nou?

Începu simplu, cu scârțâitul ușilor electrice care se deschideau. Julian era în hol, uitându-se la ceasul de pe perete. Limbile mici, negre păreau să se fi oprit la 2:45. Acum Liam era cu Kayla și îl rugase pe Julian să îl aștepte.

— Bună, Juli.

Julian se uită în sus și îl văzu pe Val care se îndrepta spre el. În locul obișnuiților jeanși uzați și a tricoului, agentul său purta un costum Hilfiger, cu cravată și batistă asortate, din mătase. Părul lui blond fusese proaspăt tuns și aranjat; doar câteva bucle i se mai revărsau pe umeri. Nu se sinchisise să își dea jos ochelarii Ray-Ban care îi acopereau ochii.

Julian ar fi zâmbit dacă nu s-ar fi simțit atât de rău.

— Suntem în Last Bend, idiotule, nu la Cannes. Singurul designer pe care îl știu pe aici este L.L. Bean. Se ridică în picioare și se întoarse.

Atunci îi văzu. Afară, în spatele peretelui de geamuri care flancau ușile din față, camionetele și mașinile închiriate erau deja aliniate. Oameni în haine negre, șifonate ieșeau ca lăcustele din mașini, adunându-se în semicerc.

Îi văzuse de suficiente ori pentru a ști ce urmează. Presa de scandal își tăcuse apariția în oraș.

— Iisuse, Val, ce ai făcut?

Val își ridică mâinile, desfăcute precum un Crist.

— Ești fierbinte, Juli. Câteva cuvinte rostite la câteva urechi și povestea se propaga ca focul. Trebuie să recunosc, nu mă așteptam chiar la un asemenea deznodământ.

— La dracu', Val, *ți-am spus* să nu… Se opri. Era prea târziu.

Îl văzuseră.

Reporterii năvăliră pe uși, cu microfoanele pregătite, și camerele poziționate pe umăr. În câteva secunde, Julian și Val erau încercuiți. Val îi făcu cu ochiul.

— Prea târziu ca să te mai ascunzi, Juli.

Julian trebuia să îi scoată de aici. Trecu prin mulțime și ieși afară, în frig. Lăcustele îl urmară, aruncând întrebările.

— Julian? Este adevărat? Ți-ai găsit Cenușăreasa?

— Cât de grav este rănită?

— Este încă frumoasă?

— Cum se face că nu este înregistrată nicio Kayla True în acest spital? Este o păcăleală?

Julian își ridică mâinile, silindu-se să afișeze un zâmbet comercial. Flash-urile țâșniră ca răpăiala unei ploi.

— Nu este vorba de nicio poveste. Sunt aici pentru Fundația Make-a-Wish. Asta este tot.

Val îl bătu pe spate. Cu putere.

— Este prea timid să vă spună adevărul. O știți cu toții pe prima soție a lui Juli, Kayla, care a fost dragostea vieții lui. Din nefericire erau prea tineri… Făcu o pauză și aruncă o privire în jur.

Val îi avea – cu trup și suflet. Julian vedea asta în ochii jurnaliștilor, o auzea în tăcerea bruscă ce se instală.

Cele mai bune intenții ale lui fuseseră anihilate din față. Dumnezeu să-l ajute, dar nu îl putea lăsa pe Val să capteze atenția.

— Vă puteți imagina cum m-am simțit când am auzit că a avut un accident. M-am grăbit să fiu alături de ea…

— De ce te-au sunat? strigă cineva.

— Mi s-a spus că a suferit o puternică lovitură la cap…

— Are leziuni cerebrale?

— Poate că din cauza asta a cerut să îl vadă pe Julian!

Val atinse ușor umărul lui Julian, înhățând din nou frâiele poveștii.

— A fost în comă aproape o lună. Pentru o vreme părea că nu există vreo speranță… Ezită, dând cu tristețe din cap. Pe urmă doctorii au descoperit că ea reacționa la un singur lucru,

la numele lui Julian.

Rumoarea cuprinse mulțimea; recunoștea gustul, simțea *povestea* care tocmai îi fusese livrată. Mai mulți reporteri se uitară la ceasuri, încercând să își dea seama dacă vor ajunge la editorii lor înaintea celorlalți.

— Desigur, Julian s-a grăbit să vină aici, spuse Val. A stat cu ea, zi după zi, vorbindu-i, ținându-i mâna, amintindu-i că acolo era un bărbat care o iubise și care o aștepta să se trezească. Le aruncă un zâmbet care spunea: urmează-partea-cea-mai-bună. Ieri s-a trezit. Julian era alături. Prima persoană pe care a văzut-o.

Unul dintre reporteri, o femeie, suspină.

— Care au fost primele ei cuvinte?

Julian începu să răspundă, dar nu îl mai asculta nimeni.

— Ea…

— Are leziuni cerebrale?

— Te mai iubește, Julian?

Julian suspină. Nu le păsa de miracolul trezirii Kaylei. Nu voiau decât „povestea", basmul poleit – sau, și mai bine, un scandal. O moarte. Orice lucru senzațional.

Se uită în jur, la fețele lor. Pe câțiva dintre ei și-i amintea. Acești reporteri de mâna a doua veneau și plecau din paginile revistelor. Nu era o slujbă pe care un om normal să o suporte prea mult.

Erau imaginea vieții sale. Era amuzant, dar nu își dăduse seama de asta înainte. Întotdeauna considerase presa ca pe un rău necesar; nu puteai fi celebru fără ei. Acum, însă, vedea spațiul întunecat care înconjura luminile. Nimic din ceea ce capturau lentilele nu era real. Dar Julian nu avea viață, cu excepția a ceea ce era filmat, și asta îl făcea să fie cel mai negru punct dintre toate. Schimbase orice lucru real din viața lui cu strălucirea de o secundă camerelor.

— Este suficient pentru astăzi, spuse el, dorindu-și să nu le fi spus nimic.

Val rânji.

— V-ați asigurat prezența pe pagina întâi, copii. Sărutul adevărat (True) al dragostei o trezește pe Frumoasa Adormită.

Când Liam ieși din biroul lui Stephen, își auzi numele pe pager în tot spitalul. Luă primul telefon pe care îl găsi și formă codul. Mesajul era de la Rosa. Îl aștepta în hol. Era o urgență.

O văzu pe Rosa înainte ca ea să îl vadă. Era în mijlocul camerei – lucru neobișnuit pentru o femeie care de obicei stătea în colț, cu capul plecat și cu brațele încrucișate. Chiar și de la distanță, vedea că gura îi era o linie curbată de furie.

Ceva nu era în regulă.

De aproape, văzu cutele accentuate de lângă gură și ochi care trădau furia.

— Rosa?

— Vezi ce a făcut?

— Despre ce vorbești?

Ea respiră adânc.

— Sunt *muy* supărată. Am ascultat la radio acasă, în timp ce pregăteam tortillas pentru cină, *si?* Am ascultat știrile locale. Arătă cu capul spre ușile de la intrarea în spital, unde o mulțime era adunată în jurul lui Julian.

— Este marea poveste, doctor Liam. Spun că Julian și-a trezit marea dragoste din comă.

— La naiba. Liam merse în josul holului, spre intrare. Văzu mulțimea adunată afară și se îndreptă spre uși.

Reporterii îl înconjuraseră pe Julian, aplecându-se spre el ca niște oameni care se roagă, cu microfoane în loc de cărți de rugăciune în mâinile lor întinse. Vorbeau toți o dată, întrebările amestecându-se într-un șuvoi frenetic.

— Când îi vom putea lua Kaylei un interviu?

— Când o să putem face o primă fotografic cu voi doi?

— Ce a făcut în toți acești ani?

— O să vă recăsătoriți?

Liam îl prinse pe Julian de braț și îl întoarse. Încercând să nu se uite spre reporteri, spuse cu voce joasă:

— Trebuie să vorbesc cu tine. Acum.

Julian avu bunul-simț de a arăta stânjenit.

— Sigur, doctore. Aruncă mulțimii un zâmbet fals. Acesta este doctorul Liant Campbell. Este… doctorul Kaylei.

Mulțimea strigă o scrie de întrebări simultane. Liam o ignoră. Apucându-l pe Julian de braț, îl trase în hol, trecu de Rosa și intră într-un salon gol.

O clipă mai târziu, ușa se deschise și intră Rosa.

— Bună, Rosa, spuse Julian, apoi se întoarse spre Liam. Îmi pare rău, Liam. I-am spus agentului meu să țină presa departe, dar m-a ignorat. Sincer, îmi pare rău. Și crede-mă, sunt ca termitele – odată ce au infestat casa, trebuie să ai de-a face cu ele. Dacă nu vorbeam cu ei, Dumnezeu știe ce poveste ar fi inventat. Cel puțin au aflat adevărul.

Liam se uită spre el.

— Poate adevărul *tău*.

— Ce vrei să spui?

— Le-ai servit cu linguriță o poveste de dragoste, nu? Tu fiind eroul piesei, cavalerul în alb sosit într-o limuzină neagră, și scoțând-o din ghearele morții.

— Nu ai auzit ce este mai rău, doctor Liam, spuse Rosa, strecurându-se între cei doi bărbați. Când veneam spre spital, am auzit întrebările. Reporterii întrebau despre fiica lui.

— Iisuse. Liam îl apucă pe Julian de umeri și îl scutură. Spune-mi că ai apărat-o. Spune-mi că nu ai zis nicio nenorocită de vorbă despre fiica ta.

Julian se încruntă.

— Am apărat-o, pe cuvânt, dar Val… le-a spus că este majoretă la liceu.

Pentru prima oară în viața sa, Liam lovi pe cineva – trase un pumn în bărbia de băiat drăguț a lui Julian. Durerea i se răspândi în tot brațul.

— Sunt numai opt majorete la liceu, rosti el, apoi se întoarse spre soacra lui. Rămâi aici cu Mike. Ține presa departe de ea. O să iau copiii și mă întorc cât de repede pot. O să vin prin spate.

22

Ajută-mă să ajung acolo la timp.

Liam se uită la ceasul de la bordul Explorer-ului: 3:05. Antrenamentul majoretelor se terminase de cinci minute…

Apăsă mai tare accelerația. La intrarea școlii știa că merge prea repede. Când trase de volan, roțile se rotiră. Pentru o clipă pierdu controlul mașinii, dar îl recăpătă. Mașina hurui pe strada ce ducea spre parcarea din spate.

Ajunsese prea târziu. Era deja o mulțime de reporteri adunată în fața ușilor școlii. Toți vorbeau în același timp; vocile lor adunate semănau cu sunetul unui fierăstrău pornit.

Liam ieși din mașină și alergă spre ei. Curtea era alunecoasă și umedă din cauza zăpezii, așa că era să cadă de două ori. Când ajunse pe trotuar, inima îi bătea cu putere.

— Jacey! Vocea i se pierdu în întuneric.

Reporterii înconjuraseră grupul mic de majorete, ca o haită de lupi, luptându-se pentru un loc mai bun, și făcând imposibilă trecerea lui Liam. Strigau întrebări, una după alta.

— Care dintre voi este Juliana?

O auzi pe doamna Kurek, antrenoarea majoretelor spunând:

— Nu este nicio Juliana aici, acum plecați.

Liam încercă să se uite pe deasupra mulțimii, dar erau lumini și camere peste tot, iar reporterii știau cum să blocheze accesul.

Strigă numele fiicei sale, încercând să se strecoare printre trupurile lipite ca niște sardele. Era imposibil.

— Care dintre voi are mama în comă?

Nu trebuiau decât să se uite spre Jacey…

— Uite-o!

Mulțimea se deplasă și o înconjură pe Jacey, separând-o de ceilalți cu o ușurință exersată. Lupii separau mielul de turmă.

— Tu ești fiica Kaylei?

— Tu ești Juliana?

O vedea pe Jacey că respiră greu. Îi era teamă.

— Eu sunt Jacey, răspunse ea încet. Mama este în comă și…

Un microfon zbură spre fața ei, aproape lovind-o în nas.

— Cum te simți să fii fiica lui?

Liam îi strigă numele. Îl apucă pe cameramanul din fața lui și îl scutură. Camera căzu la pământ, iar bărbatul se dezechilibră.

Liam trecu prin spațiul care se crease.

— Jace… vino aici!

Peste mulțime, privirile lor se întâlniră. Liam văzu teama din ochii fiicei sale. Văzu momentul în care cedă panicii; nu dintr-odată, ci încetul cu încetul. Trecu prin mulțimea de trupuri. Ea își întinse mâna spre el. El împinse și își croi drumul înainte, cu mâinile întinse, și degetele încordate să o apuce.

— Cum te simți să fii fiica lui Julian True? țipă cineva.

Se auzi un sst! Jacey îl privi pe Liam, cu gura deschisă și cu ochii măriți din cauza șocului.

— Iisuse, nu știe…

— Mișcă, Bert, ia o fotografie cu fața ei… *acum*…

— PLECAȚI DE LÂNGĂ EA! strigă Liam. Se aruncă înainte, împingând oamenii la o parte, făcându-și loc printre ei cu coatele.

În sfârșit, ajunse lângă Jacey. Își puse un braț în jurul ei și o trase aproape. O simțea tremurând.

— Este în regulă, iubito, șopti el în urechea ei, chiar dacă știa că nu este adevărat.

— Cine ești tu? strigă cineva spre el.

— Este doctorul, spuse altcineva. Ce cauți…

— Nu face niciun comentariu. Liam auzi sunetul propriei voci; era un sunet străin care țâșnise de undeva din interiorul lui. O trase pe Jacey, ametită, prin mulțime și o ajută să intre în mașină.

Reporterii îl urmară aruncând întrebări și făcând fotografii. Ultimul lucru pe care îl auzi Liam când închidea ușa a fost: „Ia numărul de înmatriculare al mașinii”.

Porni motorul și demară. Mașina țâșni înainte, roțile se învârtiră pe zăpada moale și ieși din parcare.

Inima lui bubuia și simțea în gură gustul metalic, amar al fricii. Nu se simțise niciodată atât de rușinat și de înfrânt. Nu reușise să o apere. Era vina lui. Fiica pe care o iubea mai mult

decât propria viață fusese rănită.

Jacey se răsuci în scaun, privind în urmă.

— Nu ne urmăresc, spuse ea cu o voce care nu era a ei.

Liam viră la dreapta pe drumul forestier neîngrijit, înzăpezit care ducea spre Angel Falls State Park. Alese acest drum pentru că apărea doar pe cele mai detaliate hărți ale zonei. Nu îi va urma nimeni pe aici.

Când ajunseră la capătul drumului, găsiră parcarea neatinsă, ca o foaie albă de hârtie. În amiaza târzie, pădurea deasă era întunecată.

Parcă lângă indicator, o piramidă din lemn cioplit care spunea povestea acelor cascade, descoperite și numite de Ian Campbell în cinstea preaiubitei sale soții.

Liam respiră adânc și se întoarse spre fiica lui.

— Nu am putut ajunge destul de repede la tine.

Ea îl privi cu ochi nesiguri și înspăimântați.

— Este adevărat, tată?

Acum ar fi vrut să fie supărat pe Mike, dar tot ceea ce simțea era frig și pustiu.

— Este adevărat. Mama ta a fost căsătorită cu Julian True.

Culoarea se scurse din obrajii fetei. Părea imposibil de tânără și de vulnerabilă.

— El este tatăl meu?

Tată. Cuvântul îl lovi pe Liam ca un pumn. Pentru o clipă nu putu să pronunțe nimic și, când își regăsi vocea, aceasta fu plată și egală.

— Da.

Ea făcu ochii mari.

— Oh, Doamne…

El așteptă ca ea să continue, dar fata rămase tăcută. Lui Liam i se părea că între ei năvălește apa unei mări, crescând, devenind un zid care le distorsiona imaginea.

Încercă să se gândească ce ar fi trebuit să spună, dar simțea din nou acel gol imens. În sfârșit, îi spuse singurul adevăr care mai conta.

— Ar fi trebuit să îți spun…

— Din cauza asta este de fapt în oraș? Să o vadă pe mama?

— Da.

— Știai că este tatăl meu?

Înțelesese întrebarea. Nu îi venea să creadă că mințise în toți acești ani, și că indiferent cât de mult dorea să o apere pe Mike, îi va spune adevărul lui Jacey. Din cauza asta suferea acum atât de tare.

— Am auzit aceleași povești ca și tine. Mike mi-a spus că s-a căsătorit prea tânără, cu un bărbat care dorea numai distracție și amuzament. Nu am știut că este Julian. Am aflat adevărul când am căutat rochia aceea pentru petrecerea ta.

— Felul în care evita chiar și numai să-l amintească pe celălalt tată al meu… mi-am imaginat că este un nenorocit sau un om rău. Un ratat pe care l-a cunoscut la școală. Făcu o pauză, privindu-l. Când eram mică plângea de fiecare dată când o întrebam de el, așa că am încetat să mai întreb. Dumnezeule… Julian True.

Liam încercă să nu se simtă rănit de zâmbetul mic din colțul gurii ei. Ce adolescent nu ar fi încântat să afle că tatăl lui era un star de cinema? Asta nu însemna că se îndepărtează de tatăl care fusese mereu lângă ea, ținând-o de mână, ștergându-i cu sărutări lacrimile de copilă. Cel puțin asta își spuse, când tăcerea îi înconjură din ce în ce mai strâns.

— Când avea de gând să îmi spună? Când ar fi fost colonizată planeta Marte?

Venise mai repede decât se așteptase și nu știa cum să procedeze. Nu exista nimic care să scuze ceea ce îi făcuse Mikaela. Fusese egoistă și o rănise, iar acum, mulți ani mai târziu, ei toți vor plăti pentru minciuna ascunsă cu grijă într-o cutie de mătase.

— Nu știu când voia să îți spună, spuse Liam într-un târziu.

Era conștient că mai are puțin și începe să plângă. Părea că încearcă să își rețină lacrimile cu fiecare nouă respirație.

— Din cauza asta a venit la bal – să danseze cu mine –, dar nu a spus nimic care să însemne ceva. Cum a aflat că mama este rănită?

— Eu l-am sunat. Am… descoperit că mama ta reacționează la numele lui. M-am gândit că dacă îi va vorbi poate se va trezi,

și a funcționat. S-a trezit ieri.

— Julian a trezit-o… după toate orele acelea petrecute vorbindu-i?

Liam se încruntă. Se simți vinovat pentru toate momentele în care îi spusese lui Jacey că dragostea va ajunge la Mikaela, în întunericul în care se afla.

— Păi…

— Oh, Doamne, dar dacă…

De data asta nu își putu reține lacrimile. Se aruncă în brațele lui Liam ca și cum ar fi fost din nou copil. Plânse pe umărul lui. Umezeala caldă a lacrimilor ei îi străbătu Puloverul. Când se îndepărtă, părea schimbată, ca și cum lacrimile ar fi spălat ultimele urme ale fetei care fusese și lăsaseră loc unei tinere femei.

— O urăsc, zise ea și începu din nou să plângă.

El îi atinse fața.

— Nu. Ești rănită și furioasă… și ai tot dreptul să fii. Dar nu ai putea niciodată să îți urăști mama. Te iubește, Jace…

— Dar tu? Te-a mințit și pe tine toți acești ani.

El suspină.

— Uneori oamenii mint ca să îi protejeze pe cei pe care îi iubesc. Poate că s-a gândit… că nu am putea face față adevărului.

Jacey pufni și își șterse nasul cu dosul mâinii. Ochii îi străluceau de lacrimi când se uită la el, iar gura îi tremura.

— El nu m-a vrut, nu-i așa? Din cauza asta nu a sunat și nu a scris niciodată.

Liam ar fi vrut să mintă, dar minciunile îi aduseseră în această situație dureroasă din viața lor.

— Nu îl cunosc pe Julian suficient de bine ca să răspund la întrebarea asta.

Vedea că este șocată, confuză și furioasă. Adevărul o aruncase pe o potecă întortocheată, îngustă și numai ca putea să își găsească drumul înapoi.

— Îmi pare rău, Jace. Pentru tot.

Ea îl privi, în timp ce lacrimile îi curgeau pe obraji.

— Te iubesc… tată.

El simți mica ezitare, felul în care vocea ei exprima noua informație, înainte să îi spună tată.

— Și eu te iubesc, Jace.

— Suntem în continuare o familie, șopti el. Să nu uiți asta. Mama vă iubește, pe tine și pe Bret – oh, la naiba, *Bret.*

— Reporterii. Jacey alunecă înapoi în scaun și își puse centura de siguranță.

— Este trei și jumătate. Are ora de muzică.

Bret devenea irascibil. Exersau pentru corul de Crăciun de aproape o oră, iar el, ca majoritatea băieților, ura să stea nemișcat. Erau toți așezați pe rânduri, clasele a patra și a cincea, în trei coloane. Profesoara de muzică, doamna Barnett, îi așezase după înălțime, ceea ce însemna că fetele erau lângă băieți și asta reprezenta *mereu* o problemă.

Doamna B. lovi bagheta de lemn de standul muzical din metal.

— Haide, copii, fiți atenți. Acum, să încercăm din nou ultimul vers. Doamna B. își ridică degetul și făcu un semn către domnul Adam, așezat lângă pianul din colț. Acesta începu să cânte *Silent Night.*

Bret nu își amintea niciun cuvânt.

Katie îi dădu un cot, tare.

— Cântă.

El o lovi la rândul lui.

— Taci.

Ea îl ciupi de antebraț.

— O să te spun.

— Scutește-mă.

Katie își lăsă brațele în jos și bătu atât de tare din picior, încât treapta pe care stăteau se zgudui.

— Doamnă Barnett, țipă ea cu o voce stridentă, Bret Campbell nu cântă.

Degetele domnului Adam loviră clapele. Se auzi un amestec confuz de note și pe urmă tăcere.

Katie îi aruncă lui Bret un zâmbet fericit.

El își dădu ochii peste cap. *De parcă i-ar păsa.* Încet, doamna

B. lăsă jos bagheta.

— Katherine, nu este treaba ta, nu-i așa?

— Ea crede că totul este treaba ei, spuse cineva, râzând.

Katie roși. Era absolut extraordinar cum se înroșea fața ei.

— Dar… dar ați spus că toți trebuie să…

Doamna B îi zâmbi lui Bret, dar era un zâmbet ciudat, trist și cu mai multe înțelesuri.

— Mai să nu ne luăm de Bret. Toți știm că…

Bret scoase limba la Katie.

— …mama lui tocmai s-a trezit și au fost momente grele pentru familie.

Cu toții știm că mama lui s-a trezit.

Bret nu mai putea să respire. Nu putea fi adevărat. Tata i-ar fi spus dacă mama se trezea. Dar doamna B. spunea că…

Strânse brațul lui Katie pentru a se liniști.

Ea scoase un țipăt slab, pe urmă deschise gura ca să îl pârască din nou, dar renunță. În schimb se încruntă la Bret.

— Arăți îngrozitor. O să vomiți?

— Tata nu ar face asta, îi spuse el.

Brusc ușa clasei de muzică se deschise și Jacey apăru în cadrul ei. Fața ei era roșie și pătată, ca și cum ar fi plâns.

— Doamnă Barnett, spuse ea, trebuie să îl iau pe Bret acasă, acum.

Doamna B. dădu din cap.

— Mergi, Bret.

Bret se smulse de lângă Katie atât de tare încât patru copii căzură pe spate pe trepte. Îi auzea pe toți șoptind și știa că vorbeau despre el. Alt lucru despre care nu îi păsa.

Ocoli cercul curios al prietenilor lui. Acum nu îi mai păsa dacă vedea cineva că este pe punctul de a plânge. Voia numai ca doamna B. să spună că fusese o greșeală. Tata i-ar fi spus *cu siguranță* dacă mama s-ar fi trezit.

Merse spre sora lui. Dintr-odată se simți foarte mic, ca o figurină cu piciorul rupt, uitându-se în sus spre sora lui. Inima îi bătea atât de puternic, încât se simțea amețit.

— Mama s-a…

— Haide, Bretster. Îl apucă de mână și îl trase afară din clasa

de muzică târându-l pe hol. Afară Explorer-ul era parcat în zona de staționare a autobuzului – o zonă total nefolosită în acel moment al zilei. Autobuzele vor sosi în orice clipă. Văzu că tata era pe locul șoferului.

Era de rău.

Bret acceptă să fie urcat în scaunul din spate, ca și cum ar fi fost un sac cu cereale, pe urmă sări pe locul din față. Înainte ca Bret să se gândească ce să spună, se grăbeau deja prin oraș. Erau oameni peste tot, aranjând decorațiunile pentru Festivalul Zilei Ghețarului, dar tata nu făcu semn nimănui. Și mergea *mult* prea repede.

Bret voia să întrebe ceva, să strige ceva, dar se simțea ca și cum Superman îl strângea de gât.

Liam parcă mașina în spatele spitalului. Nu se uită la Bret, ci o privi pe Jacey.

— Rămâi cu fratele tău. Stai *departe* de hol. Trebuie să vorbesc cu Sam de la administrație. Ne întâlnim la bufet în zece minute, bine?

Jacey dădu din cap.

Pe urmă Liam dispăru, alergând înaintea lor, iar Jacey și Bret o porniră pe holul gol din spatele spitalului. Pașii lor răsunau și la fiecare sunet Bret tresărea.

Murise. De data asta era sigur. Când va ajunge în camera mamei, patul va fi gol și va fi prea târziu să o vadă…

Se smuci de lângă sora lui și alergă spre camera mamei.

— Bret… întoarce-te!

El o ignoră și continuă să alerge. Când ajunse în fața ușii se opri și o deschise.

Mama era acolo zăcând în patul vechi, ca de obicei. Dormind.

Se împiedică. Nu căzu doar pentru că se agăță de clanța ușii.

Nu știa care dintre emoții era mai puternică: ușurarea că tata nu mințise sau dezamăgirea că nu se trezise.

Închise încet ușa și se apropie de patul mamei. Deși era încă drăguță și tata îi arătase lui Bret lucrurile cu adevărat importante – ca rozul din obraji și felul în care pieptul ei se ridica și cobora de fiecare dată când respira… *Toate sunt semne*

bune, spusese el, dar lui Bret i se părea că este moartă. Trebuia să își tot repete că este în viață.

Este tot ea, Bretster. Să îți amintești asta.

Încercă să găsească putere în cuvintele tatei. Tatăl lui. Care nu ar minți, îi spusese că mama este în viață… cumva.

Bret se urcă pe grilajul patului ei și se aplecă peste ea. Era atât de aproape, încât îi simțea respirația. Închise ochii și încercă să își ducă aminte un moment fericit cu ea.

Păi, cred că orice băiat capabil să își pună singur șaua pe cal este destul de mare pentru a merge într-o călătorie călare, noaptea… Sunt mândră de tine, Bretster.

Știa că amintirea îl va face să plângă și așa se și întâmplă. Nu se putea gândi decât la felul în care îngenunchea pe cimentul rece pentru a-l îmbrățișa. Cel mai mult îi lipseau îmbrățișările ei… poate chiar mai mult decât sărutările.

Auzi ușa deschizându-se în spatele lui, și sunetul ușor al pașilor lui Jacey.

— Haide, Bret. Tata ne-a spus să mergem la bufet.

— Numai o secundă. Se aplecă puțin mai mult și îi dădu Sărutul Mamei, exact așa cum o făcea ea: un sărut pe frunte, unul pe fiecare obraz, un sărut ca un fluture pe bărbie, pe urmă unul mai lung pe vârful nasului. În timp ce buzele lui îi atingeau nasul, el șopti cuvintele magice: Și fără vise urâte.

Când se ridică, simți că îl doare inima. O lacrimă i se prelinse pe obraz și căzu pe buzele mamei.

Încet, ea deschise ochii.

Bret aproape căzu de pe pat.

Ea se ridică și se uită la el. El așteptă, așteptă, dar ea nu îi zâmbi.

— Hei, bună, băiețelule.

Cel puțin îi zâmbea, dar nu era în regulă.

Nu era mama lui.

Bret deschise gura, dar nu reuși să articuleze vreun cuvânt. Tot timpul așteptase și se rugase și, în fiecare vis pe care îl avusese, mama lui spunea aceleași cuvinte când se trezea. *Ce mai face băiatul meu cel mai iubit din lume?*

Și pe urmă îl lua în brațe și îl strângea așa cum o făcuse

întotdeauna…

Lacrimile îi arseră ochii.

Femeia care avea fața mamei sale se încruntă.

— S-a întâmplat ceva?

Erau cuvintele greșite. Adevărata lui mamă ar fi spus: *Acelea nu pot fi lacrimi în ochii băiatului meu cel mare*…

Nu, voia el să spună, chiar dacă era o minciună, dar când deschise gura nu auzi nimic în afară de propria respirație.

Mămica cea falsă se uită prin cameră. Privirea ei ajunse la Jacey, care rămăsese lângă ușă, cu brațele încrucișate, plângând.

— Ce face fata mea cea mai iubită din lume?

Atunci Bret scoase un sunet slab. Nu mai putea să se abțină. Acestea erau cuvintele *lui, ale lui,* dar ea i le dăruia lui Jacey.

ALEARGĂ.

Doar asta îi venea în minte. Ieși din clădire și se afundă în întunericul care devenea din ce în ce mai dens.

Când ajunse pe autostradă era deja înghețat, dar nu îi păsa. Continuă să alerge.

23

Acum îi spunem Jacey.

Parcă s-ar fi uitat într-o oglindă care reflecta trecutul. Instinctiv, voia să îi prindă sensul. Se gândi la toate lucrurile pe care le uitase. Primul cuvânt al fiicei sale – oare care fusese acesta? Ce făcuse în prima zi de grădiniță – oare Jacey se urcase singură în autobuzul mare, galben și făcuse semn cu mâna sau se agățase de brațul ei, plângând, implorând să mai stea acasă măcar o zi?

— Mamă?

Dulceața acelui cuvânt făcu aproape imposibil de suportat pierderea amintirilor. Sau faptul că putea fi o străină pentru acest copil care era al ei…

— Jacey, șopti ea, întinzând brațele spre ea.

Jacey merse încet spre ea. Mikaela simți o reținere ciudată în atitudinea fiicei ei, dar Jacey se aplecă peste grilajul patului. Mikaela o îmbrățișă, strângând-o mai aproape. Respiră parfumul dulce, uitat al fiicei sale – nu mirosul de pudră de bebeluș pe care și-l amintea, ci o aromă de citrice și de adolescent.

Când se retrase, Jacey plângea.

Mikaela îi atinse obrazul.

— Nu plânge. O să fie bine.

O lacrimă se prelinse pe obrazul lui Jacey.

— Cum? Cum să fie bine?

— O să îmi recapăt memoria. O să vezi.

Jacey făcu ochii mari.

— Ți-ai pierdut memoria? Din cauza asta nu ai… Se uită spre ușa deschisă.

— Îmi pare rău. Am unele lapsusuri în toată…

— De ce nu mi-a spus tata?

— Cred că i-au spus lui Julian să nu îți spună asta.

— Juli… Nu ți-l amintești pe tata? Vocea lui Jacey abia se auzi.

— Oh, mi-l amintesc pe Julian… până la un anumit punct,

oricum. Tot ce s-a întâmplat după ce l-am părăsit este în ceață. Cred…

— Oh, *perfect!* Jacey se uită la Mikaela de parcă i-ar fi crescut coarne. Nu-mi vine să cred.

Mikaela se încruntă.

— Ești supărată pe mine.

— *Tatăl* meu este Liam Campbell. Jacey apucă halatul subțire de spital al Mikaelei. M-am îndrăgostit de el acum multă vreme, când aveam numai patru ani. Îți este soț de zece ani și tu nu ți-l amintești. Ți-l amintești numai pe Julian, care nu m-a sunat niciodată, *niciodată*, nu mi-a trimis nicio felicitare de ziua mea și nu a dorit să mă vadă.

Mikaela era confuză.

— Dar Julian este tatăl tău…

Jacey se dădu înapoi.

— Da, sigur, este tatăl meu. Și, mulțumită minciunilor tale, nu am știut asta până astăzi.

Mikaela se simțea ca și cum ar fi primit un pumn în stomac.

— Nu ți-am spus niciodată?

— Nu.

— Oh, Jacey… Mikaela nu știa ce să spună. În ce fel de femeie se transformase, încât să-i facă așa ceva fiicei sale? Jacey, eu…

Ușa se deschise. Sarah se năpusti în cameră, cu obrajii roșii de efort.

— Jacey, speram să te găsesc aici. Tocmai m-a sunat recepționerul. L-a văzut pe Bret ieșind în fugă din spital. Nu l-a putut opri…

— Bret! Este numai vina mea! Jacey țâșni pe lângă asistenta rotofeie și ieși alergând din cameră.

Mikaela se uită neputincioasă spre Sarah.

— Cine este Bret?

Sarah îi aruncă o privire tristă, dar înțelegătoare.

— Odihnește-te, draga mea.

Inima Mikaelei bătea prea repede. În fiecare clipă se aștepta ca aparatele din jurul ei să înceapă să strige. Camera se învârti în jurul ei, făcând-o să se simtă rău, ametită. O apucă pe Sarah

de mână, trăgând-o atât de tare, încât asistenta se lovi de grilajul patului.

— Sarah… mă știai… înainte?

— Desigur. Te-am angajat de pe băncile școlii de asistente.

Mikaela îi dădu drumul și se cufundă în mormanul de perne. Aceste episoade ale vieții ei erau fără importanță; voia adevărul.

— Eram o persoană bună?

Sarah se uită la ea, zâmbind cu blândețe.

— Ai inima curată ca a unui înger. Erai – și ești – o persoană bună. Crede-mă.

Voia să creadă, dar nu putea. O minți pe fiica ei toți anii aceștia și era evident că îi frânsese inima lui Liam. Pentru prima oară se întrebă dacă această amnezie era un dar de la Dumnezeu. Un răgaz care îngăduia unui păcătos să se simtă ca un înger.

Julian se afla în interiorul familiar al limuzinei, privindu-i pe reporterii strânși în preajma geamurilor fumurii.

Chiar o dăduse în bară astăzi. Nu avea cum să tăgăduiască acest lucru. Asmuți vulturii asupra propriei fiice. Nu se publicase încă nimic despre filmarea de la liceu, dar auzise despre ea detalii chinuitoare, felul în care o prinseseră cu garda jos și o loviseră cu întrebările lor.

Cum este să fii fiica lui Julian True? Și modul în care aflaseră hidosul adevăr: *Ea nu știe.*

Îl văzu afară pe Liam care străbătea mulțimea de reporteri.

Julian se cufundă în scaun, frecându-și bărbia dureroasă. Ultima persoană cu care dorea să vorbească acum era Liam Campbell.

Julian era profund rușinat de ceea ce făcuse. De obicei, când o dădea în bară, plătea. La propriu. Oameni care lucrau pentru el îi săreau în ajutor, aruncând cu bani spre toți cei a căror viață sau proprietate fuseseră afectate într-o intersectare cu Julian True.

Acum, pentru prima oară, voia să fie mai bun. Voia să facă ceea ce era corect.

Își scoase ochelarii Ray Ban din buzunar și îi puse la ochi. Apoi trecu un pieptăn prin părul încurcat, și ieși din limuzină.

Ningea. Din nou.

— A ieșit!

Reporterii îl înconjurară, cu microfoanele pregătite. Arătau la fel de rău precum se simțea el. Vremea asta era mult prea rece. Știa că dacă trebuia să stea afară pentru a vorbi, ar fi preferat să fie în Los Angeles, să se expună mai degrabă cancerului decât morții prin degerare.

Abia dacă auzi întrebările. Fără să spună un cuvânt, fără să zâmbească, se strecură printre ziariști, știind că nu îl vor urma în spital. Erau ca vampirii.

Ajunsese la jumătatea distanței de salonul Kaylei când o văzu pe fiica lui. Era în sala de așteptare, în picioare, nemișcată, cu spatele spre el.

— Juliana. Își aminti o clipă prea târziu că era numele greșit. J.C.

Încet, ea se întoarse. Pentru o clipă, trecutul năvăli în prezent. Ochii ei erau roșii și umflați, iar buzele tremurau. Arăta exact precum Kayla în ziua în care îl părăsise.

— Bună, a fost tot ceea ce a putut spune.

— Eu… speram să putem vorbi. Știu că… ai aflat adevărul despre mine… despre noi.

— Nu acum. Făcu un pas spre el. Fratele meu a fugit.

Julian se încruntă.

— Ce vrei să spui? Nu am alt copil.

— Bine, fratele meu *vitreg*.

— Iisuse, șopti el. Nu mi-a spus nimeni că mai este un altul. Este al Kaylei și… al lui Liam?

Ea dădu din cap.

— Numele lui este Bret. Am văzut-o astăzi pe mama pentru prima oară de când s-a trezit. Nu ne-a recunoscut. A fost urât. Bret… a fugit.

Julian voia să o ajute, să spună ceva care să îi micșoreze tristețea, dar nici măcar nu o cunoștea, nu putea să înțeleagă ce anume avea nevoie. Nu, nu era adevărat. Știa că are nevoie de un tată.

Liam ar ști ce să facă. Acest moment, precum și alte o mie îl făcuseră pe Liam tatăl acestei fete. Acum Julian nu mai avea cum să se transforme în ceea ce nu era.

— Nu este vina ta. Tatăl tău îl va căuta.

— Da… Ea se uită în sus spre el și nu mai spuse nimic altceva.

Julian dorea să se poată uita în ochii triști ai lui J.C. și să vadă propriul viitor, dar nu văzu decât un trecut distrus.

— Tatăl tău este un bărbat puternic. O să îl găsească. Ai încredere în mine.

— Să am încredere în tine? Încet, ea se apropie de el. Oare te-ai gândit vreodată la mine?

Știa când este nevoie să mintă și, cu toate că un om cinstit ar fi ales calea mai grea, minți.

— Tot timpul. Îi aruncă un zâmbet nervos. Arăți exact ca mama ta, atunci când am întâlnit-o. Sunteți cele mai frumoase femei pe care le-am văzut vreodată.

Era conștient că nu îl crede și, mai rău, că minciuna o rănise, așa că îi dădu singurul dar pe care i-l putea oferi. Pentru prima oară spuse adevărul.

— Nu, nu tocmai. Când mama ta m-a părăsit, eu… am mers mai departe. Am iubit-o – și aș fi putut să te iubesc și pe tine –, dar am ales să merg mai departe. Îmi pare rău, dar mama ta… și tatăl tău te iubesc. Și, când iubește Kayla o face fără limite.

Ea se îndepărtă și merse spre fereastră.

El o urmă. Ar fi vrut să îi atingă umerii, dar nu îndrăznea. În schimb, se uită la imaginea lor reflectată în geamul ferestrei, unul lângă altul.

— Îmi pare rău. Pentru tot. Pentru reporteri, pentru anii în care am stat departe, pentru scrisorile pe care nu le-am scris. Îmi pare rău.

Pe urmă, privind lacrimile tăcute ale fiicei sale strălucind în fereastra din fața lor, Julian avu o imagine a goliciunii propriului suflet. Se întâmplă repede, veni și plecă, dar știu că nu o va putea uita niciodată.

Liam încercă să nu se gândească la lucrurile rele care puteau

să se întâmple în acea noapte întunecată de decembrie, când Dumnezeu găsise de cuviință să scadă temperatura cu patru grade în ultimele treizeci de minute. Sau la faptul că Bret era singur afară, dragul lui fiu de numai nouă ani, mai degrabă copil decât adolescent, în cea mai rece dintre nopți. Oare Bret știa cât este de periculos să meargă pe marginea străzii când drumurile erau înghețate… când vizibilitatea era redusă din cauza ninsorii care nu contenea să cadă?

Acestea erau lucruri de care Liam nu își amintea să le fi discutat cu fiul lui și acum faptul că nu o făcuse îl irita.

Continua să se uite la termometrul instalat pe bord. Erau minus treizeci de grade afară, cea mai scăzută temperatură înregistrată în această parte a lumii. Și el era acolo, afară…

Oprește-te.

Este în regulă. Probabil că se ascunde undeva, stă în vreun loc unde este cald și uscat… Gândindu-se de ce mami nu l-a recunoscut, întrebându-se de ce tata nu i-a spus adevărul.

— Rezistă, Bretster, zise Liam cu voce tare. Degetele i se strânseră pe volan. Se aplecă înainte, uitându-se prin parbrizul aproape opac. Acum ningea atât de tare, încât ștergătoarele cu greu făceau față.

Drumul era pustiu, așa cum fusese și parcarea de la centrul medical. Liam pierduse minute prețioase căutând prin spital – nu îi venise să creadă că Bret a fugit –, dar în final fusese obligat să accepte faptul că fiul său era atât de rănit și speriat, încât o făcuse. Fără să se gândească, probabil fără să simtă mușcătura frigului, ieșise pe ușile duble ale spitalului.

Cel puțin la început.

Până acum Bret ar fi înghețat. Fugise fără haină.

Telefonul din mașină sună.

Inima lui Liam se opri o clipă când apăsă tasta.

— L-ai găsit? întrebă el.

— Nu. Era vocea moale, nesigură a lui Jacey. Toată lumea îl caută. Bunica este acasă, așteaptă să sune telefonul. Eu aștept la spital, în caz că se va întoarce. Mă gândeam…

— Știu, draga mea, dar este mai bine să ținem liniile libere.

— Tată? făcu o pauză și el știa ceea ce simțea. Îmi pare rău.

— Nu este vina ta. Eu sunt vinovat. Ar fi trebuit să vă spun adevărul. O să vorbim mai târziu, bine? Când… când o să îl aducem acasă, în siguranță.

— Da. Când va fi acasă.

Eliberând linia, el se concentră din nou asupra drumului. Trebuia să facă asta, să se concentreze pe lucrurile mărunte – drum, luminile străzilor, ascunzătorile de-a lungul drumului – pentru că, dacă făcea asta, își păstra cumpătul. Fragmenta enormitatea acestei temeri în bucățele. Detalii. Pe acestea le putea îndura.

Micșoră viteza, de la opt la cinci mile pe oră. Făcuse mai puțin de un sfert de milă de la spital. Distanța spre oraș se întindea în fața lui, o potecă nesfârșită, întortocheată de întuneric.

Detalii.

Se chinui să vadă spre dreapta, spre câmpurile negre de-a lungul drumului. Bret nu ar fi traversat drumul; știa prea bine. Liam era sigur. Fiul său nu ar fi traversat drumul singur, noaptea… dar ar pleca cu un străin?

Liam își reprimă un fior de groază. *Doamne, sper că a învățat regula asta.*

Termometrul arăta că afară temperatura scăzuse cu încă un grad.

Liam se concentră pe lucrurile mărunte – piciorul pe accelerație, mâna pe volan, privirea de-o parte și de alta a drumului, unde nu se vedeau urme de pași, doar o pătură de zăpadă proaspăt căzută.

În susul drumului, pe partea dreaptă, locul pentru târgul regiunii era acoperit cu clădiri din metal, hambare, arene și pavilioane. Hambarele erau scăldate în lumină; ieșeau în evidență ca niște faruri în întunericul înconjurător.

Luminile erau aprinse… în miezul unei nopți de iarna.

Liam simți un fior de speranță. Acel hambar era unul din locurile preferate ale lui Mike. Ea și Jacey petrecuseră nenumărate zile de vară pentru pregătirea spectacolelor de echitație și târguri regionale și de clinici pentru cai. Numai cu patru luni în urmă, Bret câștigase aici prima lui panglică

albastră.

La intersecție încetini. Transpirația i se prelinse peste sprâncene, iar mâinile îi erau reci și alunecoase.

Se uită din nou spre termometru; arăta douăzeci și nouă. Întoarse și apăsă accelerația. Înainte de a se redresa, cauciucurile scrâșniră. Acceleră pe drumul denivelat, având fața atât de aproape de parbriz, încât aproape că îl atingea cu nasul. În parcare frână. Mașina derapă, apoi se opri brusc.

Lăsă motorul pornit și sări din mașină, cufundându-se în zăpadă.

— Bret? strigă el.

Strigătul tăie munții nevăzuți și se întoarse pe urmă la el, subțire ca un țurțure de gheață.

Deschise ușile de metal. Hambarul bine luminat lăsa să se vadă un șir de boxe goale.

— *Bret?* strigă el.

Alergă din boxă în boxă, aruncând o privire în fiecare.

Îl găsi pe Bret în ultima – cea pe care Mike o folosise vara trecută pentru spectacolul cu cai din Last Bend. Tremurând, ghemuit, Bret își sugea degetul.

Liam nu simțise niciodată o ușurare mai mare; nu-și dorea nimic altceva decât să-și strângă fiul în brațe.

— Oh, Bret, șopti el, m-ai speriat.

Bret se dădu înapoi. Obrajii lui erau roșii și uzi de lacrimi.

— Știam că o să mă găsești, tată. Eu… începu să tremure și lacrimile îi inundară din nou obrajii.

— Este în regulă, dragul meu, spuse Liam, mângâindu-l pe cap.

Bret clipi spre el.

— Ta… tată, nici măcar nu… nu m-a îmbrățișat.

Liam atinse obrazul lui Bret.

— Îmi pare rău, Bret. Ar fi trebuit să îți spun adevărul.

— Ea… ea… nu este mami, nu-i așa?

— Ba da, îi răspunse el cu blândețe. Este mami a ta, dar accidentul… i-a stricat ceva în creier și nu își amintește câteva dintre lucrurile importante.

— Cum… cum aș fi eu?

— Sau eu. Sau Jacey.

— Și-a amintit-o pe Jacey!

— Nu. A auzit de Jacey, așa că a putut să-și închipuie că era ea. Dar nu și-o amintește cu adevărat.

Bret își șterse ochii.

— Și cum de nimeni nu i-a spus despre mine? Sunt la fel de important ca și Jacey.

Liam suspină.

— Ești *totul* pentru ea, Bret. Tu și Jacey sunteți întreaga ei lume, și a durut-o atât de tare să afle despre Jacey. A plâns. Nu am… putut să îi spun și despre tine. Speram să-și amintească și pe urmă… totul ar fi fost bine.

Bret respiră adânc. Liam își dădea seama că încerca să se poarte ca un băiat mare.

— Memoria ei se va vindeca?

Liam ar fi vrut să spună *desigur*, dar în aceste ultime săptămâni învățase câteva lucruri despre copiii lui și despre el însuși. Erau cu toții destul de puternici pentru a înfrunta adevărul. Singura rană care se infectase fusese minciuna.

— Doctorii spun că își va aminti cea mai mare parte din lucruri. Nu cele mărunte, însă lucrurile… importante, adică noi, și le va aminti.

— Dar nu știți sigur?

— Nu. Nu știm. Dar știi ceva?

— Ce?

— Dragostea… cred că și-o va aminti.

Bret păru să se gândească multă vreme la asta.

— Bine, tată.

Liam zâmbi și-i mulțumi lui Dumnezeu pentru înțelegerea lui Bret.

— Tată? Te iubesc.

Cuvintele acestea simple îl liniștiră pe Liam ca o ploaie caldă de vară.

— Și eu te iubesc, Bret. Îl strânse tare. Sunt atât de mândru de tine. Este un lucru foarte dificil de înțeles pentru un băiețel.

Se ridicară. Când Liam stinse luminile, întunericul îi învălui. Se îndreptară spre farurile Explorer-ului, prin zăpada care se

cernea. Imediat ce ajunseră în mașină, Liam le sună pe Jacey și pe Rosa pentru a le da vestea cea bună. Rosa se oferi să o ia pe Jacey de la spital și să se întâlnească cu Liam și Bret acasă.

Bret se lăsă pe spate în scaun. Deși funcționa aerul condiționat, tremura în continuare.

— Îmi pare rău, tată.

— Este în regulă. Uneori un bărbat simte nevoia să fie singur ca să se gândească. Aruncă o privire spre Bret. Însă data viitoare ar fi bine să intri într-o cameră și să trântești ușa. Ce zici?

Bret schiță un zâmbet.

— Bine. Dar o voi trânti *foarte* tare.

24

Liam nu îi putea da drumul mâinii lui Bret. Tot drumul până acasă ținu acele degete mici, înghețate.

După ce parcă în garaj și opri motorul, Liam se întoarse spre fiul său. Ar fi dat orice ca în acel moment să reușească să spună ceea ce trebuia.

Dacă dorințele ar fi niște cai, toți cerșetorii ar călări.

Era una dintre expresiile favorite ale lui Mike și i-o readuse în minte. Știa ce ar fi spus ea, dacă ar fi fost aici: *Haide, pianistule, înfruntă muzica.*

Asta îi dădu impulsul necesar.

— Bret, mai este ceva despre care trebuie să vorbim.

Bret se întoarse spre el, cu fața roșie de frig.

— Chiar trebuie?

Deja fiul său învățase să se aștepte la ce este mai rău. Învățase să îi fie teamă.

— Haide, o să fac niște ciocolată caldă pentru amândoi și o să stăm lângă foc să vorbim.

— Cacao și lapte. O să fie minunat.

Liam zâmbi.

— Mișcă, Jim Carrey.

Bret clipi ca o bufniță.

— Așa mi-a spus mama… în ziua în care… știi… chiar înainte să cadă.

Liam răvăși părul încă ud al fiului său.

— Amintirile vor reveni, prietene. Vor apărea de nicăieri – pentru tine și pentru mama. Și, Bretster, este mai ușor dacă le lași să vină, însoțite de emoțiile pe care le simți. Nu trebuie să îți fie teamă de ceea ce simți. Niciodată.

— Bine, tată. Bret ieși din mașină și intră în casă, aprinzând fiecare lumină în drumul lui. Liam îl urmă, stingându-le pe cele de care nu aveau nevoie.

Ajuns în living, Liam se opri în fața șemineului și potrivi lemnele și hârtia. Când focul se aprinse, merse în bucătărie și pregăti două cești de cacao. Adăugă o cantitate generoasă de

lapte pentru Bret, apoi duse cu grijă cele două căni în camera de zi, unde fiul său deja se juca cu jucăriile.

Liam se opri, respiră adânc… și merse mai departe. Asta făceau părinții. Urma o discuție care era absolut necesară. Mâine Bret se va duce la școală și vreunul dintre puști ar putea să îl întrebe despre Julian True. Bret trebuia să afle adevărul de la tatăl lui.

— Hei, amice, spuse el, întinzându-i cana lui Bret.

Bret aruncă o privire spre cană și spuse:

— Ai pus lapte.

— Mama nu pune și lapte… ca să o răcească?

— Cuburi de gheață când este instant; lapte când este ciocolată adevărată. Este în regulă, tată. Luă curajos o înghițitură. Mmm.

Liam zâmbi.

— Te iubesc, Bret.

Bret lăsă cana jos.

— Și eu te iubesc, tată.

— Vino aici.

Liam se așeză în fotoliul mare, pufos de lângă canapea, cel pe care îl cumpăraseră la solduri de la Laconner. Mike cheltuise mai mulți bani cu recondiționarea și lustruirea decât dacă ar fi cumpărat unul nou, dar, așa cum spunea mereu, acest fotoliu era la fel de confortabil ca cincizeci de ani petrecuți împreună. Susținea cu ușurință un bărbat și pe fiul lui de nouă ani.

Bret se urcă în poala lui Liam.

Liam atinse fața fiului său, zicându-și că, atunci când va veni vara, peste nasul băiatului va fi o spuzeală de pistrui.

— Mai este altceva în legătură cu mama?

— Îți aduci aminte că acum multă vreme ți-am spus că mama a mai fost căsătorită o dată?

— Da, cu celălalt tată al lui Jacey.

Liam înghiți cu greu.

— Și știai că Julian True este în oraș?

— „Omul-șopârlă?” *He-lo*, tată, toată lumea știe asta.

Liam își reținu un zâmbet.

— De fapt, preferă să fie reținut ca „Amenințarea Verde”, dar

aici nu este vorba nici de una, nici alta. Ideea este că a venit în oraș ca să o vadă pe mama.

— Omul-șopârlă o cunoaște pe mama?

Liam inspiră adânc și trecu direct la subiect.

— Mai mult decât asta. A fost căsătorită cu el.

Bret scoase un sunet de neîncredere – jumătate pufăit, jumătate chicotit.

— Mda, sigur.

— Este adevărat, Bretster.

Bret se încruntă. Trecu un minut până când întrebă:

— Dar tu ești tatăl meu – și ea este mama mea, nu?

— Așa-i.

Bret părea să întoarcă informația în mintea lui, când pe o parte, când pe alta. Uneori se încrunta; alteori nu. În sfârșit spuse:

— Bine.

— Bine? Liam se așteptase la lacrimi, furie, ceva mai… dur decât acest „bine”. Poate Bret nu înțelesese…

— Da, bine. Mama lui Sally Kramer a fost căsătorită cu Lonnie Harris de la băcănie, iar tatăl lui Billy McAllister a fost căsătorit cu Gertrude de la Sunny and Shcar. Fostul soț al mamei mele este mai tare decât asta. Hei, crezi că poate să facă rost de un afiș cu „Omul-șopârlă” pentru camera mea?

— Mă uimești, Bret, îi răspunse Liam cu blândețe.

Ușa holului se deschise. Jacey și Rosa se grăbiră să intre. Jacey îl strigă pe Bret, alergă spre el și se aruncă în genunchi lângă fotoliu.

— Oh, Bret… Plângând, își trecu mâinile peste fața lui Bret ca un orb care speră să memoreze fiecare formă. Să nu mai faci *niciodată* așa ceva.

Bret îndepărtă mâna surorii lui.

— Fără pupături. Îh. Hei, Jace, știi că mama a fost căsătorită cu Julian True – și că el este celălalt tată al tău?

Jacey își șterse ochii și rămase cu gura căscată.

— *Nu se poate!*

Bret râse cu gura până la urechi. Se aplecă spre Liam și îi șopti în ureche:

— Mi-ai spus mie primul?

Liam își ascunse un zâmbet.

— Acum ești băiat mare.

Bret chicoti.

— Da, îi spuse el surorii lui, umflându-și pieptul mic, dar suntem încă o familie.

Brațele lui Jacey îi cuprinse pe amândoi. Își apăsă obrazul ud de lacrimi pe spatele fratelui ei.

— O familie, spuse ea încetișor. Acum nu mai avem nevoie decât de mama.

În acea seară povestea a fost difuzată. La televizor erau arătate fotografii cu Julian și „Kayla”, fiecare fiind analizată și comentată, viața lor împreună fiind disecată în zeci de fragmente pentru consumul maselor. La ora opt – chiar după emisiunea *Entertainment Tonight* – telefonul sună pentru prima oară. Liam făcu greșeala de a răspunde. O femeie de la un club de călărie țipa strident, întrebând cum de putea fi posibil.

După asta, telefonul sună fără încetare. Liam îl scoase din priză și trecu la activitățile obișnuite – cina, spălatul vaselor și privitul la televizor împreună cu copiii. Apoi îl duse pe Bret la culcare și îi citi povestea.

După ce Bret adormi, Liam se strecură cu grijă afară din pat și ieși din cameră. Tocmai voia să coboare la parter când observă fâșia de lumină de sub ușa dormitorului lui Jacey. Oftând, se îndreptă spre camera ei. În fața ușii se opri câteva clipe înainte de a bate.

— Bună, dragă, eu sunt.

— Oh. Intră.

Liam deschise ușa și o găsi exact așa cum se așteptase: stând pe pat, cu căștile la urechi, plângând. Televizorul era pornit.

— Hei, copile.

Ea își scoase căștile și le aruncă pe mormanul de pături de lângă ea.

Liam apucă fotoliul, îl trase lângă pat și se aruncă în el.

— Am strigat la ea, spuse Jacey. Mama se trezește după o lună de comă și eu țip la ea.

— Nu-ți face griji, dragă. O să mergi mâine și o să îi spui că o iubești.

— Chiar o *iubesc,* dar sunt supărată pe ea și mi-e teamă că nu o să își amintească niciodată de noi. Că o să-și aducă aminte numai… de el.

— Îmi doresc să fii din nou o fetiță mică, spuse el cu o voce joasă. Dacă ai fi, aș inventa o poveste sau te-aș păcăli cu un cornet de înghețată.

Ea zâmbi.

— Ceva ca să schimbi subiectul.

— Poți fi sigură. Dar ești aproape un adult și nu mai pot să te apăr de tot ce te poate răni. Adevărul este că dragostea apare în milioane de culori și forme. Unele sunt atât de clare, încât aproape că vezi prin ele; altele sunt negre precum cărbunele. Se opri, incapabil să găsească altceva care să nu sune fals sau patetic. Respiră adânc și îi spuse ceea ce credea el. Jacey, nu știu ce înseamnă trecutul mamei tale pentru această familie, dar știu un lucru: vom fi *mereu* o familie, noi patru. Într-un fel vom reuși să ne salvăm unul pe altul. Pentru asta sunt bune familiile.

— Te iubesc, tată.

Inima lui se strânse. Cuvântul *tată* îi aducea aminte de toate lucrurile pe care le trăiseră împreună. Se vor *ajuta* unul pe altul și, când totul se va termina, vor ști cum și unde dragostea va veni să se așeze între ei.

— Și eu te iubesc, Jace. Vino aici și îmbrățișează-l pe acest bătrân.

Ea alunecă din pat și se așeză în poala lui, îmbrățișându-l.

Fotoliul era prea mic pentru amândoi; alunecară pe suprafața lui lucioasă și căzură pe podea. Râzând, se despărțiră și se ridicară în picioare, stânjeniți.

— Noapte bună, tată.

— Noapte bună, Jace.

Liam ieși din cameră, închise ușa în urma lui, și coborî la parter. Trecu dintr-o cameră în alta, fără niciun scop. Abia când ajunse în camera de zi, alături de pianul cel mare, își dădu seama că ar fi trebuit să vină aici de la început.

Se așeză. Clapele pianului abia se vedeau. Nu avea nevoie de

lumină ca să cânte; nu avea nevoie de nimic – nici de partitură, nici de lumină, nici de public. Nu avea nevoie decât de Mikaela…

Atinse o clapă cu vârful degetului. Nota – do bemol – răsună în întreaga încăpere, amintindu-i că se aflase acolo, cu familia strânsă în jurul lui, cu soția așezată pe scaun, lângă el, cântând din toată inima. Nota singuratică se stinse.

Își luă mâinile de pe clape. Nu putea încă să cânte.

Julian se afla în ultimul separeu de la Bowl-O-Rama al lui Lou și privea fix cea de-a patra halbă de bere. Era aproape zece, ora de vârf pentru bowling în Orașul- plăcere.

Auzea zgomotul din jurul său – oameni adunați, arătând spre el și șușotind. Cuvântul care se auzea ridicându-se cel mai adesea deasupra zumzetului era *Mikaela*.

Era ușor să îi ignore. A fi vedetă presupunea și să știi cum să fii singur în mijlocul unei mulțimi care se uită la tine. Învățai să te uiți fără să vezi, să scrutezi o mulțime fără să întâlnești privirea vreunui individ. Celebritate sută la sută. Din nefericire, la un moment dat îți dai seama că a fi singur într-un grup este ceva ce cu greu poți schimba și nici măcar nu dorești s-o faci.

Sorbi din nou din bere.

Nu putea uita golul pe care îl văzuse astăzi în el. Ar fi trebuit să știe dintotdeauna că se afla acolo, dar nu era genul de om care să se gândească la astfel de lucruri.

Dragostea era un cuvânt pe care îl folosise cu nepăsare de-a lungul anilor. Atât de des spusese oamenilor – reporteri, prieteni, altor femei – că singura lui dragoste adevărată fusese Kayla.

Acum, când îl cunoștea pe Liam, nu mai putea spune același lucru, pentru că văzuse inima unui bărbat care iubea cu adevărat.

Julian își dădu seama că îi plăcea *ideea* de dragoste. Din cauza asta se căsătorise atât de des. Dar ceea ce își dorea cu adevărat era altceva – ca în filmul acela (sau la început fusese numai o carte?) *Podurile din Madison County*.

Fantezia perfectă a unui bărbat; câteva zile de pasiune, sex

nestăvilit care nu îți schimba viața, pe urmă maturizarea și regretele dulci-amare. Desigur, pierdeai dragostea adevărată, dar era ceva incredibil de romantic în acea pierdere. Și de ce nu ar fi? Rămâne prinsă într-o pânză atemporală și, pe măsură ce anii trec, devine din ce în ce mai strălucitoare.

Părerea de rău, Julian înțelegea acum, era singura emoție pe care o reținuse din căsătoria lui cu Kayla. Avea gust de vin bun acea părere de rău; peste timp, devenise un vin dulce, parfumat, care te putea îmbăta. Era mai bun decât adevărul. O iubise, se căsătorise cu ea, o privise părăsindu-l și mersese mai departe. Dragostea lui pentru ea fusese o emoție trecătoare. Sau mai rău, era un gol în sufletul lui care nu va putea fi niciodată umplut, deoarece dragostea adevărată era mai presus de el.

Cineva îl bătu pe umăr.

— Hei, Juli, te-am căutat prin tot orașul. Joci *bowling?*

Julian nu zâmbi.

Val rânji și se așeză.

— Ce urmează să se întâmple?

Julian se întoarse spre el.

— Val, tu te gândești vreodată ce se întâmplă cu tipii ca noi la bătrânețe?

— Modelul meu personal este Sean Connery. Șaizeci și opt de ani și fetele să mă mai vrea. Tu poți să fii Jack sau Warren, dar, Doamne, Connery este al meu.

Julian privi paharul cu bere.

— Eu cred că o să sfârșim singuri, așezați în vreun fotoliu scump, într-o casă luxoasă, uitându-ne la un album cu fotografii a ceea ce am fost, a ceea ce aveam. Cred că o să ne cadă părul și că nimeni nu o să vină să ne mai vadă.

Val ridică o mână.

— Adu-mi un whisky, te rog, strigă el spre Lou, pe urmă se întoarse spre Julian. Ești la fel de amuzant ca o cură de dezintoxicare.

Cum putea să îl facă pe Val să înțeleagă? Julian tânjise întotdeauna după luminile și strălucirea Hollywoodului; crezuse că va muri dacă nu va deveni cineva care *să conteze* și dorința i se îndeplinise. Dar anii se adunaseră și până acum – în Last

Bend – nu își dăduse seama că renunțase la tot pentru faimă. Acum vedea limpede cum va sfârși – un star de cinema îmbătrânit, arogant, care își va face apariția la orice petrecere, bând prea mult, fumând prea mult, culcându-se cu orice femeie care se apropia suficient de mult. Căutând, mereu va fi în căutare… Până într-o zi, când își va da seama că a renunțat să mai găsească ceea ce căuta.

Kayla îl iubise, dar văzuse golul din inima lui. Știuse că o dragoste adevărată, trainică nu putea crește pe un sol atât de… stâncos. Fără îndoială, sperase ca el să o caute, să devină un bărbat mai bun, dar în adâncul ei probabil că știuse. Din cauza asta nu îi spusese niciodată lui Jacey adevărul despre el. De ce să spui povești romantice despre un bărbat pe care nu o să-l mai vezi niciodată?

Lou așeză un pahar de whisky în fața lui Val.

— Uite. Mai vrei ceva, Julian?

— Nu, mulțumesc, Lou.

— *Mulțumești* cuiva? Iisuse, Juli, ce dracu' se întâmplă aici?

Julian se întoarse spre prietenul său.

— Kayla m-a făcut… să văd cum este viața mea, Val.

Val căzu pe gânduri.

— Ești ca una dintre adolescentele alea care văd modelele din magazine și își închipuie că arată ca ele. Noi doi știm ce înseamnă retușurile, bețiile, drogurile și cuștile în care trăim. Îți închipui poate o altă viață, cu peluze tunse și petreceri de cartier. Dar tu nu ești așa. Știi că toți acești oameni reali muncesc șapte-din-șapte ca să își întrețină copiii și soțiile împovărate cu treburi și că ar ucide ca să aibă o singură zi din viață la fel ca a ta?

— O pot avea.

Ochii lui Val exprimau tristețe.

— Julian, este căsătorită.

— Știu, răspunse el. Dar dacă o iubesc?

Prăbușirea vieții unui bărbat ar trebui să facă zgomot. Ar trebui să sperie trecătorii cu bum și trosc. Ar trebui să răsune ca prăbușirea Parthenonului, nu să scoată doar acest sunet

ordinar, de zi cu zi, al tăcerii.

Soția lui era îndrăgostită de un alt bărbat. Nu era nimic de făcut în legătură cu asta; indiferent cât de tare încerca să-l alunge, gândul continua să-l obsedeze.

Liam stătea culcat pe spate, cu privirea ațintită asupra pânzei subțiri împotriva țânțarilor care înconjura patul. Era aproape miezul nopții, dar nu putea adormi.

Nu putea uita imaginile pe care le văzuse în seara aceea la televizor și titlurile cu subînțeles care le însoțeau.

True Love (Dragoste Adevărată), după mulți ani.

Frumoasa Adormită este trezită de sărutul lui Făt- Frumos.

Toate emisiunile difuzaseră fotografii cu Kayla, toate înfățișând o femeie tânără, vibrantă, care era în mod evident îndrăgostită.

Era o femeie pe care el nu o cunoscuse niciodată. Până astăzi – până în secunda asta – sperase să poată prinde, indiferent cât de puțin, o imagine a soției sale. Dar tot ceea ce văzuse fusese imaginea *Kaylei.*

Iar acum nu mai era nici Kayla, nici Mikaela. Fără amintiri era o simplă frunză, prinsă în vârtejul unui vis, care în curând va ateriza pe pământ. Trebuia să își amintească cei cincisprezece ani petrecuți împreună. Trebuia să creadă acest lucru.

Dar când?

Se va concentra asupra unui sentiment puternic care urma să o echilibreze, să o ancoreze, și acesta va fi dragostea ei pentru copii. Acea dragoste era temelia sufletului ei și nimic – nici măcar Julian – nu o putea desprinde de Jacey și Bret.

Când își va reveni, Mikaela va pune pe primul loc copiii ei. Întotdeauna făcuse asta. Îl părăsise pe Julian pentru Jacey și se căsătorise cu Liam din cauza lui Bret.

În final, va rămâne căsătorită cu el. Era sigur de asta. Când va veni momentul, își va sacrifica din nou pasiunea pentru binele copiilor ei.

Această convingere nu îi aduse alinare, ci îl țintui la pământ.

Nu Julian constituia amenințarea căsătoriei lor, Liam o știa, ci dragostea Mikaelei pentru Julian. Până acum Liam reușise să

creadă că ea îl iubea suficient de mult. Dar acum, când văzuse cum se uită la Julian…

Închise ochii.

Și totuși era calmă această prăbușire a vieții sale, la fel de calmă precum bătaia inimii unui om bătrân. Un pocnet surd, răsunător, pe urmă… nimic.

25

Mikaela visă că era în casa mare din bârne.

Îl auzea din nou pe copil plângând și de data asta îi era mult mai teamă. Urcă treptele și traversă veranda pustie. Alături, un balansoar scârțâia și se legăna, împins de mâini nevăzute.

Deschise ușa atât de repede, încât aceasta se lovi de perete.

— Hei? Vocea ei era o șoaptă tremurată, amenințată să se spulbere la cea mai mică suflare.

Plânsul se auzi din nou, de data asta mai tare.

Pipăi peretele; știa că acolo trebuie să fie un întrerupător. Când degetele ei îl găsiră, oftă ușurată. Luminile se aprinseră – un candelabru cu brațe făcute din coarne de cerb, aruncând o rețea de raze dulci, aurii peste masa goală. Avu o imagine scurtă, bruscă a ei, stând la acea masă, pe un anume scaun; își auzi vocea spunând: *Deci, copii, spuneți-mi cum a fost astăzi ziua voastră…*

Dar nu era nimeni acolo, doar un amestec de imagini fantomatice, sunetul tacâmurilor pe porțelan și pocnetul paharelor pe masă.

— Unde ești? strigă ea.

Plânsul se auzi iar. Se ridică de la masă și merse spre casa scărilor, largă, din bârne tăiate. I se părea că sunt oameni în spatele ei, o mulțime care șoptea, împingând-o mai adânc, tot mai adânc în întunericul de deasupra, dar de fiecare dată când se întorcea, nu vedea pe nimeni. Doar umbra ei se strecura în urmă, pe măsură ce urca la etaj.

— Ma… mi… ma… mi…

— Unde ești? strigă ea.

Tăcere.

Începu să alerge, dar de data asta nu mai erau uși, nici ferestre… numai plânsul copilului.

Alergă, iar și iar, până când holul se închise cu un perete negru.

— Unde ești?

Se răsuci. În spatele ei nu mai era perete. Când se uită în jos

văzu că ședea pe o bucată de covor.

Văzu o ușă în spatele ei.

Când se întinse după clanță mâna îi tremura. Aceasta cedă imediat. Centimetru cu centimetru, deschise ușa. După ea zări o cutie în întunericul adânc.

Auzi un copil care plângea.

Atinse peretele zgrunțuros și se aprinse lumina.

Copilul era ghemuit într-un colț, cu picioarele îndoite într-un mod ciudat. Purta pantaloni de flanel – *ca ai lui tata* – și tricou cu Seattic Supersonics.

Se uită la ea. Avea fața palidă pătată de urme de lacrimi, iar ochii măriți păreau niște lacuri adânci de durere.

Băiatul de la spital.

— Mami? șopti copilul.

— Bret, strigă ea, căzând în genunchi și luându-l în brațe.

Apoi se trezi. Amintirile o asaltau, pluteau în jurul ei.

Repeta acel nume din nou și din nou.

Bret. Bret. Bret. Copilul pe care îl îndepărtase, căruia nu îi spusese nimic când se aplecase să îi sărute fruntea.

Băiețelul ei.

Luă telefonul dar, înainte de a forma numărul, observă ceasul de pe perete. Era trei dimineața.

Nu va suna încă. Închise ochii și se lăsă din nou pe perne, îngăduind amintirilor să o înconjoare.

Mikaela se trezi. Se uită la ceas. Era ora nouă și jumătate.

— La naiba. Copiii erau deja la școală.

Văzu tava cu mâncare lângă patul ei. Arăta oribil. Nu își dădea seama cum de putea cineva să își revină mâncând porcăria asta.

Cu un suspin, împinse tava într-o parte.

Închise ochii și se gândi la toate lucrurile pe care și le amintise noaptea trecută.

Bret. Jacey. Iubiții ei copii. Nu reținuse fiecare amănunt, dar își amintea mare parte din ce trăise.

Julian. Își amintea zilele și nopțile în care așteptase lângă telefon să sune, momentele nesfârșite în care adormise

plângând, așteptând. Așteptând…

Și Liam. Își amintea toate întrebările „de ce” și „cum” ale dragostei ei pentru el… la care nu găsise răspuns.

Așteptase ani întregi ca Julian să vină după ea, dar la un moment dat fusese nevoită să își vadă de viața ei. Se înscrisese la o școală, devenise asistentă, și obținuse o slujbă chiar în clădirea aceasta.

Îl văzuse pe Liam pentru prima oară în salonul tatălui lui. Era atât de singură atunci, atât de pierdută. Aflase despre noua căsătorie a lui Julian și asta îi frânsese inima. Când în sfârșit Liam o invitase să iasă împreună, spusese da.

Știuse că Liam se îndrăgostise de ea și crezuse că nu simte la fel, că avea nevoie doar de cineva care să o iubească, cineva care să aibă grijă de ea. Zi de zi, Liam îi arătase ce înseamnă să fii cu adevărat dorit.

Cu toate acestea, când atlase că este însărcinată, se simțise încolțită. Își amintea fiecare amănunt al zilei în care îi spusese.

Fuseseră la Angel Falls, locul lor preferat, și stăteau întinși pe o pătură. Când îi spusese despre copil, el izbucnise în râs, fericit, și pe urmă îi ceruse să se căsătorească cu el.

Ea îi povestise o parte din trecutul ei. Spusese: *Am mai fost căsătorită. L-am iubit din toată inima. Mă tem că o să îl iubesc până la moarte.*

Înțeleg, spusese el, dar ea era singura care putea înțelege. Îi frângea inima acestui bărbat care o iubea așa cum ea îl iubea pe Julian. Voi să creadă că vor putea fi fericiți. Și, din multe puncte de vedere chiar fuseseră. Ajunsese să îl iubească pe Liam, dar nu se îndrăgostise niciodată nebunește de el. De fapt, nu își permisese niciodată să o facă; acum știa asta.

În secret, îl așteptase întotdeauna pe Julian. În adâncul ei, în locul rezervat iubirii păstrase o singură lumânare aprinsă, destinată întoarcerii lui. Din cauza asta dragostea ei pentru Liam fusese fragilă, o pojghiță de gheață pe suprafața unui lac albastru, fără fund. Cum putea fi altfel, când Julian ocupa mult prea mult loc în inima ei?

Nu știa dacă regretase atunci – se pare că era un lucru pe care nu și-l amintea – sau dacă își permisese vreodată să

privească mai de aproape pentru a vedea. Dar acum regreta, regreta aproape cu disperare.

Trecutul ei părea o imensă plasă de pescuit plină cu reziduuri și se întrebă dacă o desfășurase vreodată ca să caute perlele care se ascundeau printre ele.

Acum, ori de câte ori închidea ochii – și câteodată chiar și atunci când nu o făcea – vedea rețeaua fragilă a întregii ei vieți. Era peste tot, în zeci de aranjamente florale și plante verzi care umpleau camera mică, în grămada de felicitări cu urări de însănătoșire de pe pervazul ferestrelor, în mulțimea de mesaje telefonice pe care asistentele le aduceau în fiecare zi.

În Last Bend găsise locul căruia *îi aparținea*. Și partea tristă era că nu își dăduse seama de asta. Ani de-a rândul își spusese că este o străină. Chiar dacă se oferise să ajute la o mulțime de evenimente caritabile și organizase întâlnirile clubului Bits-n-Spurs 4-H. Chiar și când stătea la masă în casele prietenilor și sorbea punci după slujba de la biserică, nu-și dăduse seama că nu aparținea acestor locuri. Era conștientă că purta o povară grea și că fusese atât de al naibii de preocupată să se agațe de el, încât nu mai avusese timp să își dea seama că venise momentul să se trezească la realitate.

Era atât de adâncită în gânduri, încât nu auzi bătaia în ușă.

Rosa intră și rămase în cadrul ușii. Părea bătrână și obosită și, pentru prima oară, părul ei alb nu mai era prins într-o coadă. Purta niște pantaloni negri șifonați și un tricou roșu cu guler colant. În brațe avea o carte pătrată, mare.

Mikaela se ridică.

— *Recuerdo mi vida, mama,* spuse ea blând, fără să se gândească să salute mai întâi.

Rosa se împiedică, pe urmă rămase nemișcată, cu ochii căprui ațintiți spre fața Mikaelei.

— Îți amintești? Totul?

— Ce face Bret… după ziua de ieri?

— Un *milagro*. Rosa se apropie cu pași ușori de patul ei. Este bine. Băiatul ăsta al tău are o inimă rezistentă. Și, desigur, doctorul Liam a fost lângă el.

Mikaela înghiți în sec.

— Acum pot să îi văd pe copii?

— Bret a plecat într-o excursie. Clasa lui s-a dus să vadă vulturii la Rockport – este vremea migrării. Jacey are de prezentat la prânz un studiu. Este pentru evaluarea ei.

Mikaela se lăsă pe spate, dezamăgită.

— Oh. Cred că viața merge înainte, nu-i așa, mamă?

— O să îi aduc la tine în cameră după-amiază, *si?* Rosa îi dădu Mikaelei cartea mare cu coperți de piele pe care o ținea. Asta este pentru tine.

Mikaela atinse pielea fină.

— *Muy caro, mama?*

— Uneori este bine să cheltuiești bani. Myrtle – prietena ta de la magazin – mi-a spus că îți doreai de multă vreme acest lucru.

Asta era ceva ce Mikaela nu își amintea, dar știa că își dorise mereu să alcătuiască un album al familiei. O altă chestie de pus în sacul fără fund de lucruri de făcut.

— *Gracias,* mamă. Este foarte frumos.

— Ah, nu obișnuiai să fii atât de *stupido.* Deschide-l.

Mikaela o privi surprinsă.

— *Stupido? Stupido?* Mama ei nu vorbea niciodată așa. Puțin respect pentru creierul meu cel de curând afectat, te rog.

Rosa ridică din umeri.

— *Lo siento.* În ultima vreme mi-am petrecut multă vreme în compania unui băiețel care m-a schimbat. Ieri chiar am spus despre un desen animat că este *fabulos.*

— Ăsta este Bretster al meu. Anul trecut totul era fie minunat, fie câh. Acum este fabulos. Mikaela deschise albumul. Prima pagină era o bucată de pânză diafană, încrețită, pe care erau presate violete uscate. Pe un cadru din mijloc mâna grijulie a Rosei scrisese: *Mikaela Conchita Luna True Campbell.*

Avea o rezonanță de parcă ar fi fost vorba de o prințesă. Dădu încet pagina și pe o mare albă de hârtie văzu o poză îndoită, alb-negru, pe hârtie Kodak.

Era o fotografie a ei și a mamei sale. Pe fundal era baraca în care locuiseră în perioada culesului de mere, doisprezece într-o cameră fără baie.

Amintirile despre acele vremuri persistau în mintea Mikaelei, la fel de tari și ascuțite ca niște cioburi de sticlă. Acelea fuseseră zilele care îi marcaseră existența și îi năruiseră visele îndrăznețe.

Toată viața ei Mikaela fugise de acele amintiri, de parcă ar fi putut să se îndepărteze de adevăr. Acum era liniștită și vedea trecutul ca pe ceva care se întâmplase. Privi fotografia nu ca un copil, ci mai degrabă ca mamă. Rosa nu avusese de ales. Fără educație, o biată spaniolă care abia vorbea limba nu avea nicio șansă, cu excepția…

Se uită spre mama ei.

— Și eu aș fi făcut-o, mamă.

— Ce ai fi făcut?

— William… casa… Dacă Jacey s-ar fi refugiat la mine în brațe și s-ar fi uitat cu ochi triști, flămânzi, aș fi făcut-o și eu.

Era prima oară când Mikaela o vedea pe mama ei plângând.

— Nu regret că păcatul meu ți-a dat o șansă pentru ceva mai bun.

— Îmi pare rău că mi-a trebuit atâta timp ca să spun asta.

Nerăbdătoare, Rosa își șterse ochii.

— Uită-te mai departe.

Mikaela întoarse pagina și văzu puținele fotografii ale copilăriei sale.

Pe urmă veniră fotografiile de la nuntă. Julian și Kayla.

Mikaela tresări. *Pe acestea* le ascunsese. Își amintea acest lucru; fotografiile fuseseră ascunse într-o husă în…

— Liam le-a găsit când erai în comă, spuse Rosa cu o voce blândă.

— *Si.*

Cu greu își imagina durerea pe care trebuia să o fi simțit Liam când văzuse acele imagini grăitoare. Nu vorbise de Julian pentru că niciun bărbat nu ar fi supraviețuit comparației, și, ca să fie sinceră – nu putuse renunța la această obsesie ascunsă pe care o numise dragoste adevărată. Dorise ca acea parte din ea care îl iubea pe Julian să fie numai a ei. Nici măcar Jacey nu avea acces la ea.

Poate că se temuse că, dacă își va dezvălui adevăratele

sentimente, dacă va vorbi despre el ca despre ceva obișnuit, nu-l va mai iubi. Iar gândul că ar fi putut să nu îl mai iubească pe Julian era mai mult decât putea îndura. O definise atâta vreme.

Mikaela întoarse încet paginile, hipnotizată de imaginile vieții ei trecute.

Uitase cât de tânără fusese când se căsătorise cu Julian.

La început, în fotografii ea era strălucitoare și frumoasă, întotdeauna zâmbitoare, dar, pe măsură ce trecea timpul slăbea, și părea istovită. În toate fotografiile erau numai ele două, singure. Niciun tată zâmbitor.

Suspină.

— Oh, mamă.

Rosa trecu peste câteva fotografii, până când ajunse la prima în care apărea Liam.

— Vezi?

— Ce să văd?

— Zâmbetul tău. Aici a reapărut. Am observat asta prima oară când mi-ai trimis fotografii cu tine și Liam.

O tristețe dureroasă o cuprinse pe Mikaela.

— De ce nu l-am iubit, mamă? Ce nu este în regulă cu mine?

— Știi care este răspunsul la această întrebare.

— Mi-am distrus viața.

Rosa râse.

— Ești tânără. Pentru a-ți distruge cu adevărat viața este nevoie de mulți ani. Asta pot să ți-o spun eu.

Mikaela se întoarse spre ea.

— Cum să o repar?

Zâmbetul Rosei se stinse.

— Lasă-mă să îți mai spun ceva ce știu. Când ascunzi anumite lucruri și le păstrezi secrete, ele au o… putere. Îți răpesc viața, Mikita, uită-te puțin… și poate vei fi surprinsă de ceea ce vei vedea.

26

Mikaela număra clipele până când își va putea vedea copiii. După plecarea Rosei, petrecuse o oră cu fizioterapeutul, încercând să învețe din nou cum să folosească o lingură. Cine ar fi crezut că va fi atât de al naibii de *complicat* să vâri o lingură într-un bol cu cereale și să duci fiertura în propria-ți gură. La un moment îi venise să arunce întregul mic dejun pe pereți.

Acum era după-amiaza devreme. Ședea lângă ferestruica din camera ei, uitându-se la parcarea din față. Decorațiunile pentru Crăciun erau la locurile lor. Știa că noaptea becurile multicolore transformau până și cea mai comună parcare într-o minunăție de iarnă.

O întrista această concretețe a sosirii sărbătorilor de iarnă. De obicei aștepta cu nerăbdare Crăciunul și alegea cu grijă decorațiunile. Aduna copiii în jurul ci pe canapea și se uitau la *Viața este minunată* și *Miracolul de pe strada 34*. Anul acesta nu simțea decât o acută și dureroasă senzație de pierdere. Nu mai știa cu exactitate cărui loc îi aparținea. Și într-un anume fel această senzație de rătăcire era și mai amplificată de iminența sărbătorilor.

Se auzi o bătaie în ușă.

Mikaela se întoarse atât de repede, încât se împiedică. Piciorul drept îi era încă slăbit și nu putea face față unor mișcări rapide. Se agăță de pervazul ferestrei și se susținu pentru a evita căderea pe podeaua acoperită cu linoleum.

Liam se afla în cadrul ușii. Părea stânjenit și nesigur. Părul prea lung îi cădea peste un ochi. Închise încet ușa în urma lui, făcu câțiva pași, dar se opri la oarecare distanță de ea.

Îi putea citi în ochi nesiguranța. Nu știa ce simțea ea. Și cum ar fi putut să știe, când aflase tot ceea ce îi ascunsese? Simțea o rușine copleșitoare. Îl rănise atât de tare…

— Bună, Liam. Ar fi vrut să spună mai mult, dar nu știa de unde să înceapă; nu știa nici măcar dacă *era* un început care să îi ducă acolo unde voiau să ajungă.

El o privi fără să zâmbească.

— Rosa mi-a spus că ți-ai recăpătat o mare parte din memorie.

Ea dădu drumul pervazului și se îndreptă șchiopătând spre el, strângându-și brațul drept slăbit peste abdomenul care dintr-odată o durea.

— Da. Încă mai sunt câteva goluri, dar o mulțime de amintiri s-au întors.

— Este foarte bine. Nu se simțea niciun pic de entuziasm în vocea lui, doar un calm care nu i se potrivea.

Ea îl privi și remarcă ridurile din colțul ochilor hm Erau noi, create de starea ei.

Te iubesc, Liam. Acestea erau cuvintele pe care avea nevoie să le audă. Ar fi putut să le spună, de fapt ar fi fost foarte simplu. Chiar îl iubea; îl iubise mereu. Dar era o versiune diluată a ceva ce avea mai mult de-a face cu confortul și prietenia decât cu pasiunea.

Dacă Julian ar fi fost doar primul bărbat din viața ei, ar fi lăsat loc pentru a-l iubi pe Liam. Oricum, aproape nimeni nu rămânea cu prima iubire.

Dar Julian era mai mult decât atât. Ea numise întotdeauna dragoste ceea ce simțise pentru el; acum, privindu-și soțul, își dădea seama ce reprezenta Julian cu adevărat: obsesie.

Prima dragoste era ca un cântec dulce care te făcea să lăcrimezi și să devii nostalgic. Obsesia, știa prea bine, era diferită; o nevoie întunecată și secretă care nu se transforma niciodată în ceva frumos. Prima dragoste te lăsa într-o bună zi să te desprinzi. Obsesia, își zise ea speriată, se agață de gâtul tău până la moarte.

— Nu vreau să te rănesc, Liam, spuse ea cu blândețe.

El zâmbi. Un zâmbet trist și obosit, uzat și subțire ca o pânză veche.

— Nu mai știu ce să îți spun, Mike. Este… ca și cum ai înota împotriva curentului.

— Liam.

El ridică o mână, întrerupând-o.

— Lasă-mă să termin. Sunt câteva lucruri pe care trebuie să ți le spun. Știi, ai fi putut să îmi spui adevărul. Dacă ai fi făcut-

o, poate am fi avut o șansă.

Mikaela se întoarse și porni șchiopătând spre pat; se urcă în el, strângându-și cearșafurile până la piept – ca și cum o bucată de pânză ar fi putut să o apere de șocul emoțional al fiecărui cuvânt rostit.

— Știu.

Un fulger de furie străbătu ochii lui verzi, dar dispăru imediat, înlocuit de o resemnare care îi sfâșie inima.

— Își dai seama cum a fost pentru mine… să te iubesc toți anii aceștia, *știind* că pentru tine nu este suficient, și având atât de mult nevoie ca și tu să mă iubești? Suspină. Te iubesc, Mike. Te-am iubit din prima clipă în care te-am zărit…

— Am făcut-o numai pentru că știam ce a însemnat pentru tine să crești în umbra lui Ian. Nu am vrut să te întrebi mereu despre Julian. M-am gândit că… dacă nu ai fi știut cine era, ai fi putut uita că am mai fost căsătorită. La fel a fost și cu Jacey – m-am gândit că Julian ar fi prea… mare pentru ca un copil să îl poată uita vreodată, iar ea avea atâta nevoie de tine ca tată.

— Știu toate astea, Mike. Îi rosti numele încet ca un oftat. Am vrut să spun numai atât: fără alte minciuni. Asta este tot ceea ce îți cer. În timp ce tu dormeai, eu m-am trezit. Înainte mă puteam agăța de iluzia că într-o zi se va schimba ceva. Mă tot gândeam că voi putea să iubesc pentru amândoi, dar nu am reușit, nu-i așa? Îi atinse fața cu o blândețe care-i aduse lacrimi în ochi. Poate că ai avut dreptate să ascunzi adevărul de mine. Când nu știam, puteam să pretind că nu văd lucrurile mărunte. Te-am lăsat să ai secretele tale, momentele tale de tăcere, tristețea ta. Îți imaginezi cum m-ar consuma acum aceste momente de tăcere? Mă voi întreba în permanență: „Oare se gândește *la el?*”

Simțea cum i se frânge inima și durerea era mai mare decât orice își putea imagina.

Ea însăși plantase sămânța acelei dureri și o hrănise de-a lungul anilor cu propria-i obsesie.

El se aplecă deasupra ei și, foarte ușor, o sărută. În acea atingere a buzelor, singulară, tandră, era strânsă toată durerea inimii, disperarea și bucuria unei iubiri profunde și trainice.

În timp ce ea încă se mai lupta să își recapete respirația, el se întoarse și ieși din cameră.

*

Era ora trei. Încă o oră până când vor sosi copiii.

Mikaela zăcea în pat, uitându-se plictisită la televizorul prins de tavan, în colț. Rula *Viața este frumoasă,* varianta alb-negru.

Acum era aproape de sfârșit. George Bailey – Jimmy Stewart – tocmai își dăduse seama că lumea exista fără el și că tot ceea ce dorise și tânjise să aibă se schimbase. Acum distrugea vechea casă, rupând balustrada…

De fiecare dată Mikaela plângea, dar de data asta nu pentru George Bailey, ci pentru ea. Când oamenii din oraș își făcură apariția cu bani pentru a salva economiile și împrumutul, se uită automat după Liam pentru a-i spune că era scena ei preferată. Dar lângă ea nu era Liam, nici bradul împodobit din colț; copiii nu răvășeau cadourile sub brad, plângându-se că văzuseră acest film de o mie de ori.

Aruncă cearșafurile într-o parte, se ridică și merse spre dulap. Acolo, uitată sub un rând de umerașe goale, văzu o valiză din piele maro. Ea se aplecă și o ridică cu mâna stângă – cea dreaptă fiind prea slăbită pentru a o folosi –, o târî pe pat și o aruncă pe saltea. Apoi desfăcu încheietoarea și capacul valizei se deschise.

Își trecu degetele printre haine. Probabil că Liam făcuse asta, acest aranjament perfect al lucrurilor ei preferate. O fustă neagră, un tricou alb cu guler colant și cu o vestă brodată care se asorta. Cureaua argintie pe care o purta mereu la fustă. O pereche de cizme de călărie. Sutien și chiloți. Își amintise până și cerceii ei preferați din aur – cei care atârnau ca o pereche de îngeri. Și trusa pentru machiaj, chiar și peria de păr și parfumul.

Nu putea să își imagineze ce simțise în timp ce stătea în fața dulapului căutând haine pe care să le pună într-o valiză ce putea să nu fie deschisă niciodată…

Ea ar fi înșfăcat orice i-ar fi venit la îndemână, haine

neasortate, și le-ar fi pus într-o pungă de hârtie maro.

Dar nu și Liam. Indiferent cât de mult l-a durut, a stat acolo, gândindu-se, alegând, atingând. Își imagina că, dacă s-ar fi uitat de foarte aproape, ar fi găsit urme de lacrimi pe tricoul cu guler colant.

Își scoase halatul de spital și îl aruncă pe scaunul vechi de culoare roz. Era greu să se îmbrace singură – mâna dreaptă nu o putea folosi aproape deloc –, dar persevera, trăgând, ridicând, îmbrăcând și încheind, până când termină.

Pe urmă merse la baie, își udă părul și-l pieptănă peste cap. Nu putea să se machieze numai cu mâna stângă, așa că se hotărî să se limiteze la a-și ciupi obrajii, pentru a-i colora.

Ieși din cameră și o porni pe hol, fără să aibă nici cea mai vagă idee unde mergea.

Când ajunse la capela spitalului, își dădu seama că probabil de la început voise să ajungă acolo.

Îngenunchind în fața altarului, se uită spre cruce, după care închise ochii și își imagină altarul din St. Michael.

— Te rog, Doamne, ajută-mă. Arată-mi calea spre casă.

La început era numai întuneric. Pe urmă pătrunse o rază aurie, galbenă. Auzi voci, ca și cum ar fi venit de departe, un chicotit de copil, și vocea moale a unui bărbat.

Se văzu la înmormântare, stând în spate, departe de toate grupurile funerare. *Înmormântarea lui Ian.* Sunetul melancolic al unui cimpoi umplu aerul rece de iarnă. Liam se întoarse și o văzu. Abia dacă îl cunoștea, însă mergea spre el. Îl luă de mână și îl însoți până la mașină. N-au scos o vorbă. El se urcă în limuzină, iar ea îl privi cum se îndepărtează…

Imaginea se schimbă, devenind mai clară, apoi mai încețoșată. După aceea, amintirile veniră una după alta, nelegate de timp sau spațiu, doar momente aleatorii din viață. Ea și Liam dansând la petrecerea Tex-Mex… el ștergând vasele, în timp ce ea le spăla… el conducând-o spre magazinul alimentar în camioneta șubredă, roșie, căreia îi spuneau „rabla”.

Își aminti căsătoria cu Liam, și acum era prima oară când o *simțea.*

Îi era teamă să deschidă ochii.

— Mai vreau, imploră ea, arată-mi mai mult.

Liturghia de la miezul nopții. Anul trecut. Erau în rândul din față, toți patru, purtând hainele de duminică. Părul lui Bret era încă umed și, tot timpul slujbei, i se scurseseră picături de apă pe obraji. O făcuse să zâmbească, amintindu-și că, deși era Ajunul Crăciunului, uitaseră să îl trimită la baie. Bret făcuse duș în ultima clipă, așa că plecase la biserică cu părul umed.

Erau acolo toți patru, ca ițele unei sfori, răsucite între ele; își dădeau forță unul altuia.

Deschise încet ochii. Crucea se contura neclară în fața ei; florile ca mătasea de pe altar deveniră o paletă amestecată de culori. Se uită în jos la verigheta de pe mâna stângă.

— L-am rănit pe Liam, șopti ea, fie pentru sine, fie pentru Dumnezeu, nici ea nu era sigură. Tot ce știa era că acest gând devenise de nesuportat, conștiința suferinței pe care i-o provocase de-a lungul anilor. Și îl rănea chiar și în acest moment.

Închise din nou ochii și își plecă fruntea. De data asta nu dorea o amintire – fiecare o făcea să sufere dar ele veniră, oricum. Ea și Liam erau în spital, în sala de așteptare. Bret era la chirurgie. Doctorii vorbiseră de ghips și ațele și de o mână care s-ar fi putut să nu se mai strângă niciodată în pumn.

Ea și Liam ședeau la distanță unul de celălalt – el lângă fereastră, ea pe canapea. Teama dintre ei era atât de densă, încât făcea ca pereții și mobila să pară negre. Era disperată să găsească o cale de a-și consola soțul, acest bărbat tăcut, iubitor, care cerea atât de puțin. S-a ridicat încet de pe canapea și a mers spre el. Când i-a atins umărul, el păru că se dezintegrează. Se întoarse și spuse: *Nu ar fi trebuit niciodată să îl las să meargă.* Ea îl luase în brațe și îl strânsese tare. Nu i-a spus decât: *Nu a fost vina ta.* La auzul acestor cuvinte simple, cel mai puternic om pe care îl cunoștea și-a sprijinit capul pe umărul ei și a plâns ca un băiețel.

I se părea că se uită la un moment ce a avut loc cu mult, foarte mult timp în urmă, prin ochii unei alte femei. De la distanță, știa exact ce vedea. Dragoste. Pur și simplu.

Vezi? Știi ce este dragostea, Mikaela.

Auzi cuvintele atât de clar, ca sunetul unui clopot de biserică. Deschise ochii și se uită în jur. Nu mai era nimeni acolo.

Zâmbi ușor. Fecioara în sfârșit îi vorbise, după toți anii aceia de rugăciuni.

Spre surprinderea ei, Binecuvântata Mamă vorbise exact așa cum ar fi făcut-o Rosa.

27

Mikaela se întorsese în camera ei. Își împacheta lucrurile când se auzi o bătaie în ușă.

Brusc, deveni nervoasă. Îi rănise pe toți atât de tare… dacă familia ei nu o va ierta?

Se așeză pe pat și strânse grilajul patului cu mâna dreaptă; în tulburarea ei abia observă că degetele i se mișcau mai ușor.

Ușa se deschise și în cadrul ei apăru Jacey, arătând la fel de nervoasă pe cum se simțea Mikaela.

Mikaela se ridică și se îndreptă spre fiica ei. Se întinse să îi atingă obrazul cu mâna dreaptă, cea slăbită.

— Bună, Jace.

— Îmi… pare rău, mamă. Nu ar fi trebuit să strig la tine.

— Oh, iubito… Mikaela simți un nod în gât. Să nu îți ceri niciodată scuze pentru ceea ce simți. Se apropie mai mult. Încă mai sunt multe goluri în mintea mea. Nu îmi amintesc prima ta zi de școală sau ce vârstă aveai când ai pierdut primul dinte. Am înnebunit încercând să îmi amintesc aceste momente în mintea mea răvășită, dar nu pot. Dar îmi amintesc că te iubesc. Te iubesc mai mult decât propria-mi viață și nu pot să cred că te-am rănit.

Ochii lui Jacey se umplură de lacrimi.

— Știi ce îmi amintesc eu? Ultima noastră ieșire ca între fete, când am fost la teatrul Guild 45 din Seattle și am văzut *Pe aripile vântului*. Îmi amintesc că-ți strângeam mâna în întuneric. Respiră adânc. Știa că se împotmolise; Jacey nu venise aici ca să audă asta. Îți amintești noaptea aceea în care am cinat la Canlis? Bărcile pentru Crăciun erau deja pe lacul Washington. Atunci a fost unul din nenumăratele momente în care am încercat să îți spun despre Julian.

Jacey nu părea convinsă. Era puțin speriată, puțin supărată, puțin tristă. Mikaela privise fața fiicei sale de atâtea ori, încât nu îi scăpă nicio nuanță provocată de emoții.

— De ce nu mi-ai spus? întrebă Jacey.

Mikaela răspunsese în mintea ei acestei întrebări de

nenumărate ori. Cu toate acestea, era nesigură. Chiar și acum, după tot ceea ce se întâmplase, nu voia să îi spună lui Jacey tot adevărul.

— Fără minciuni, mamă, spuse Jacey.

— Știu, *querida*. Numai că nu vreau să te rănesc. Toate minciunile au fost spuse din acest motiv.

— Spune-mi totul.

— L-am iubit mult prea mult pe Julian. Când m-am căsătorit cu el și m-am mutat în Florida am devenit o altă persoană, o *gringa* cu numele Kayla True care nu avea niciun trecut. Era ceea ce îmi dorisem întotdeauna. Mama a încercat să îmi spună că nu era bine pentru mine, dar nu am vrut să o ascult. L-am iubit atâta… La Hollywood m-am… pierdut. Nu am pierdut-o doar pe biata fată spaniolă care eram, ci pe mine însămi. În atât de multe feluri, încât îmi este rușine. Încercă să zâmbească, dar nu reuși. Dar am rămas însărcinată. Asta m-a readus pe linia de plutire. Știam ce voiam pentru tine, chiar dacă aș fi pierdut șirul lucrurilor pe care le doream pentru mine. Știam ce viață vreau să ai. Și Julian… ei bine, nu era pregătit să fie tată.

Lacrimile împânziră ochii lui Jacey.

— Nu m-a vrut.

Mikaela respiră adânc. Acum nu mai putea să dea înapoi, trebuia să continue.

— Nu. O luă pe Jacey în brațe și o strânse tare. Dar eu te-am vrut și am vrut să îți ofer acel gen de copilărie pe care eu nu l-am cunoscut. Așa că l-am părăsit pe Julian.

— Dar îl iubeai.

— Da.

O lacrimă se prelinse pe obrazul lui Jacey și Mikaela se abținu s-o șteargă. Unele lacrimi erau destinate să cadă, trebuiau să cadă. Acesta era unul din numeroasele adevăruri pe care nu reușise să le înțeleagă în viața ei.

— Știi ce îmi amintesc? spuse Jacey cu voce caldă, mângâietoare. Când eram mică obișnuiam să te întreb despre tata. De fiecare dată plângeai, așa că am încetat să mai întreb. Am înrăutățit totul, nu-i așa?

— *Nu.* Să nu mai spui niciodată asta. Mikaela strânse mâna

fiicei sale atât de tare, încât îi simți oasele mici trosnind. Eu am distrus totul… pentru o vreme. Pe urmă l-am cunoscut pe Liam… și m-am regăsit. Știu că nu am fost corectă cu tine sau cu Liam și că va trebui să găsesc o cale să îmi repar greșelile. Suntem o familie și asta este ceea ce trebuie să ne aducem aminte. O să trecem prin aceste momente dificile.

— Te întorci acasă?

Acasă. Cuvântul implica o amintire atât de clară, încât Mikaela ar fi putut să o pună în ramă.

Liam stă la pian, în pantaloni scurți, în tricoul lui caraghios pe care l-a primit la convenția doctorilor de acum un an: VIAGRA – ÎȚI PĂSTREAZĂ SPERANȚA RIDICATĂ. Sunt două pahare de vin pe suprafața lucioasă a pianului sunt două pahare cu vin. Iar el cântă piesa ei preferată: „A Time for Us”.

Ea vine în spatele lui și îi atinge umărul.

— Hei, pianistule, du-ți soția în pat, altfel ratezi ocazia.

El se întoarce, îi zâmbește. Este acolo, și ochii lui exprimă dragostea, căldura și nevoia pe care dorise să o simtă de atâtea ori și – până acum – o considerase ca de la sine înțeleasă.

Mikaela râse. Știa că nu este cel mai bun răspuns, dar nu se putea abține. Bucuria pe care o simțea înăuntrul ei era atât de mare, atât de neașteptat de ametitoare, încât nu ar fi fost surprinsă să constate că plutește.

— Vino aici, Jacey. Își deschise brațele pentru o îmbrățișare.

Mikaela se lipi de fiica ei. Doamne, era atât de bine.

— Oh, mamă… Mi-a fost dor de tine. Mi-era teamă că vei…

— Sssttt. Știu. Îi mângâie părul. Știu, draga mea…

Și atunci i se întâmplă, înfășurată în parfumul fiicei sale, prinsă în umezeala lipicioasă a lacrimilor, Mikaela râse și plânse în același timp.

— Oh, iată! Îmi amintesc prima ta zi de școală. Purtai o bluză de catifea neagră și aveai o geantă pentru prânz cu Fraggle Rock. Nu voiai să te urci în autobuz fără mine, așa că am mers cu tine. Am fost singura mamă de acolo.

Jacey se dădu înapoi și îi zâmbi.

— Te iubesc, mamă.

— Oh, Jacey, și eu te iubesc și îmi pare atât de rău pentru…

Ușa se deschise brusc. Bret și Rosa apărură în prag. Rosa ridică din umeri.

— A spus că Jacey a avut suficient timp.

Mikaela sărută obrajii umezi ai lui Jacey și se îndepărtă.

Bret rămăsese nemișcat, cu brațele de-o parte și de alta a trupului, cu mâinile strânse în pumni. Gura îi tremura și în ochi i se citea teama. Acea teamă și nesiguranță pe care le învățase de curând. Băiatul pe care îl crescuse ea nu era fricos.

Zâmbetul pe care i-l aruncă era slab și își dădea seama că nu făcea altceva decât să îl sperie și mai mult. Nu era deloc zâmbetul ei.

Începu să plângă, incapabilă să se stăpânească, îngenunche în fața lui și își deschise brațele.

— Deci, ce mai face băiatul meu cel mai iubit din lume?

El țipă:

— Mami! și se aruncă atât de tare în brațele ei, încât se răsturnară pe spate.

Ea rămase acolo, pe jos, strângându-și fiul până când niciunul dintre ei nu mai putu respira.

— Te iubesc, Bretster, șopti ea lângă urechea lui mică, roz. El își îngropă fața în umărul ei. Simți, mai degrabă decât auzi, vocea lui spartă care îi șopti:

— Și eu te iubesc, mami.

În sfârșit, se despărțiră și se ridicară stânjeniți în genunchi. Piciorul slăbit al Mikaelei tremura atât de tare, încât nu se putu ridica în picioare. Rămase în genunchi, fără să poată lăsa mâna lui Bret.

Pe deasupra capului lui se uită spre Rosa, care acum plângea și ea.

Mikaela pufni.

— Păcat că nu putem să vindem toată apa asta californienilor.

Bret chicoti. Liam întotdeauna spunea că Mikaela plângea la filmele siropoase.

Ea îi zâmbi fiului ei.

— Deci, puștiule, ce se mai întâmplă cu tine?

— Sally May Randle este nebună după mine. Miroase urât,

dar este destul de drăguță.

Mikaela râse, stimulată de normalitatea lucrurilor, cuprinsă dintr-odată de speranță. Poate, în timp, vor reuși să găsească drumul prin pădure și să ajungă la strada principală.

— Unde este tata? îl întrebă ea pe Bret.

El își mușcă buzele și nu îi răspunse.

Rosa se uită spre Mikaela.

— Nu a venit.

— A rămas acasă, spuse Bret. Cred că este trist pentru că nu ți-l amintești.

Mikaela se apucă de grilajul patului și se ridică în picioare. Apoi se uită spre Rosa.

— Du copiii acasă, mamă. Mă duc să îmi fac externarea și ne vedem acolo.

Rosa se încruntă.

— Doctorii au spus…

— Nu-mi pasă. Vru să spună mai multe, dar se răzgândi. Te rog, mamă, du-i acasă. O să fiu bine.

— Ce vrei să faci, Mikita?

— Te rog, mamă.

Rosa suspină.

— *Si.* Dar, Mikaela, să stai la distanță de ușile din față. Reporterii te așteaptă.

Jacey merse spre Mikaela.

— Nu vreau să te las singură, mamă.

— Nu mai este nimic de care să îți fie teamă, draga mea. O să vin acasă curând.

— Promiți?

Mikaela zâmbi.

— Promit.

După ce plecară, Mikaela decise să nu mai piardă timp cu externarea. Se va ocupa mâine de asta. Chemă un taxi, apoi adună cu grijă toate fotografiile de pe masă și de pe pervazurile ferestrelor. Apoi împachetă halatul de la spital și îl puse deasupra lucrurilor din valiză – ca să îi amintească mereu de aceste momente. Nu voia să uite nimic. Coma fusese cea care îi

salvase viața. Se ruga numai să nu se fi trezit prea târziu. Acum știa un singur lucru. Unele șanse veneau și plecau și, dacă le ratai, puteai să îți petreci restul vieții singur, așteptând o oportunitate care deja trecuse pe lângă tine.

Fusese inconștientă mai bine de o lună. De fapt, dormise în timpul ultimilor cincisprezece ani din viața ei.

Cineva bătu la ușă.

Îngheță. Privirea i se îndreptă spre valiză. *Te rog, să nu fie o asistentă…*

Julian intră în cameră ca și cum ar fi fost la el acasă.

— Am început să strănut de dimineață. Cred că am căpătat o alergie la acest oraș Podunk. Zâmbi. Ar trebui să vezi haosul de pe Main Street. Oameni în toată firea merg în costume Sasquatch.

Ziua Ghețarului. Uitase cu totul de ea.

În mod obișnuit, Liam ar fi fost îmbrăcat în unul din costumele lui Bigfoot pe care Mikaela petrecea ore în șir ca să le facă. În fiecare an mormăia despre demnitatea lui și în fiecare an concura în cursa pentru caritate.

— Kayla?

Se îndreptă șchiopătând spre Julian. Când ajunse suficient de aproape pentru a-l mângâia, se opri. În sfârșit, îl vedea, bărbatul, nu mitul. Era încă devastator de frumos, o stea căzătoare pe cerul întunecat care nu era destul de mare pentru a-i cuprinde magia. Dar, când se uita dincolo de asta, vedea ceea ce fusese acolo de la început, ceea ce o ridicase și pe urmă o zdrobise. Nu era nevoie să îi vadă pe Julian și pe Liam unul lângă altul pentru a-și da seama de diferența dintre staniol și argintul veritabil.

— Oh, Julian. Îi spuse numele cu o voce dulce și tandră, care avea în ea regretul unei întregi vieți.

— Nu îmi place felul în care te uiți la mine.

— Sigur că nu îți place. Vrei să fii privit, nu văzut. Își dădu seama că avea dreptate. Avea viața unui magician, plină de iluzii și mișcări abile ale mâinii, unde numai un singur om vedea ceea ce se afla în spatele cortinei.

— Kayla, m-am gândit foarte mult în ultima vreme. Mi-am

dat seama cât de mult mi-ai lipsit.

— Oh, Jules. Suspină. O întrista să își dea seama că a așteptat atâta timp din viața ei pentru acest moment unic, înălțător. Ca și cum ar fi putut să se piardă în apus împreună. Uitase că deja merseseră o dată în acea direcție. Îi dusese într-un loc atât de strălucitor și de fierbinte, încât tot ceea ce erau a fost ars din temelie.

El îi aruncă zâmbetul pe care îl văzuse de un milion de ori, pe care îl folosea să îi înmoaie genunchii și să îi facă inima să bată nebunește.

— Știu că ți-am lipsit.

Privind-o, zâmbetul lui se stinse.

— Ce este? întrebă el, cu o voce nesigură pe care ea n-o mai auzise.

Cum să-i spui unui bărbat că în sfârșit ai crescut, că ai aflat că adevărata dragoste nu înseamnă sex pasional de o noapte sub un cer acoperit de artificii, ci o dimineață de duminică obișnuită, în care soțul tău îți aduce un pahar cu apă, două aspirine și o pernă caldă pentru că ai crampe?

— Odinioară aveam un vis, începu ea, privindu-l. A început imediat după ce te-am părăsit. S-a schimbat puțin de-a lungul anilor, dar ideea a rămas aceeași. În acest vis eram o femeie bătrână, cu părul alb ca zăpada. Copiii mei crescuseră, se mutaseră la casele lor și aveau la rândul lor copii. Liam nu era; murise de mulți, mulți ani. Mă aflu pe o plajă cu nisip auriu. Există o căsuță albă în spatele meu și știu că este casa mea, unde locuiesc singură. Stau pe plajă, într-un scaun cu rotile; și asta fac în fiecare zi. Într-o zi văd un bătrân care vine spre mine. Ești tu, Jules. Îmi dau seama că am așteptat cincisprezece ani ca să apari. Îmi spui că ai renunțat la mine. Nu mai ești Julian True. Ești celălalt bărbat, cel obișnuit, acela al cărui nume nu ai vrut niciodată să mi-l spui.

— Mel, spuse el încetișor. Numele meu este Melvin Atvvood Coddington al Treilea. Încercă să zâmbească, de parcă ceva din acest moment ar fi fost caraghios.

Ea îi atinse fața.

— Ar fi trebuit să rămâi Melvin.

— Ce vrei să spui?

— Noaptea trecută am avut din nou visul – numai că de data asta nu mai eram singură pe plajă. Eram cu Liam, privindu-i pe nepoții noștri cum se joacă în apă. Se uită spre el. Îl iubesc mai mult decât îți poți închipui, Jules. Sper doar să nu fie prea târziu ca să i-o spun.

— Știu că te iubește, Kayla.

Ea simți o tristețe dureroasă pentru toate lucrurile care ar fi putut să fie, pentru toate lucrurile pierdute, în timp ce așteptase ceea ce nu va putea niciodată să fie.

— Nu există Kayla, Jules. Nu a fost niciodată. Așa cum tu nu ai fost niciodată Melvin.

Vocea lui era joasă.

— Se pare că îți iei adio.

— Oh, Jules, ne-am spus adio cu mult, mult timp în urmă. Numai că abia acum m-am hotărât să plec. Îi mângâie obrazul, lăsându-și degetele să poposească o vreme, apoi se retrase încet și merse spre ușă.

— Așteaptă! Nu poți pur și simplu să pleci. O să merg să dau o declarație, pe urmă ieșim pe ușa din spate și te duc… Făcu o pauză, apoi spuse încet: Acasă.

Ea se întoarse spre el.

— Ce o să le spui ziariștilor?

El părea trist.

— Le voi spune că povestea s-a încheiat. Că Frumoasa din Pădurea Adormită și-a găsit prințul. Ar putea… să te caute o vreme.

Ea zâmbi.

— Și să scrie despre viața mea strălucitoare? După zece minute vor realiza că viața comună de soție a unui doctor de orășel poate cu greu fi subiect pentru prima pagină a ziarelor.

— O să vin imediat înapoi cu limuzina. Ne întâlnim în spate. Îi aruncă o ultimă privire pătrunzătoare, pe urmă se întoarse și plecă.

Mikaela își luă valiza, apoi decise să o lase în dulap. Era prea grea pentru ea și ar trezi suspiciuni. Sună ca să anuleze comanda pentru taxi și părăsi camera. Își ținea capul plecat

sprijinindu-se de perete în timp ce mergea încet, șchiopătând, pe holul spitalului.

Când deschise ușa, primul lucru pe care-l simți fu mirosul proaspăt al Crăciunului. Ace verzi de pin și zăpadă proaspătă. Un cer purpuriu, acoperit de primele stele o făcu să se simtă neînsemnată. Zâmbi; asta aștepta de la cer. Toată viața ei ieșise afară noaptea și se așezase sub catifeaua de culoare albastru-închis. Era templul ei, casa adevărată a Dumnezeului ei, și nu ar fi reușit niciodată să uite acest loc al ei.

Îi plăcea să se simtă neînsemnată. Dorința de a se simți mare o dusese către Julian.

Limuzina apăru, se deschise ușa și ea intră.

28

Mașina se strecură prin oraș cu viteza legală de zece mile pe oră. Erau oameni peste tot, mișcându-se prin norii gri de aburi ai respirației, plimbându-se pe sub afișe pe care se citea: bine ați venit la ziua ghețarului.

Julian nu își putea lua privirea de la Mikaela, deși ea rareori se uita spre el. Îl conduse în afara orașului, pe drumul lăturalnic. Ajunseră pe autostradă și trecură pe sub arcada care anunța ANGEL FALLS RANCH.

Acri de pășune albă se întindeau departe de drum, de-o parte și de alta, mărginite de garduri din patru scânduri. Sub ramurile unui copac uriaș era o duzină de cai, cu spatele în bătaia vântului.

Mikaela atinse geamul fumuriu.

— Bună, dragilor, murmură ea spre cai. Mi-a fost dor de voi.

În sfârșit apăru la orizont casa; era o structură frumoasă din bârne, așezată în fața munților negri, crenelați. Luminițe pentru Crăciun erau agățate de streșini și o făceau să arate ca un castel din povești.

Mașina parcă în fața casei. Șoferul – Julian nu își amintea niciodată numele lui – merse grăbit spre ușă.

— Mulțumesc, spuse ea tânărului, în timp ce ieșea.

Julian își dădu seama că în niciuna din aceste săptămâni nu îi spusese șoferului aceste cuvinte simple. Ieși din mașină și se opri lângă Kayla. Ea tremura de frig și el îi cuprinse umerii cu brațul.

— Este frumos, nu-i așa? spuse ea, referindu-se la casă.

El o privi pe ea.

— Cel mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată.

Șoferul se urcă la volan pentru a le asigura intimitatea.

Kayla se întoarse spre el.

— Intră cu mine, Jules. Să îți cunoști fiica.

El văzu tristețea în privirea ei și știu că ea înțelesese ceea ce nu fusese spus. Totuși, ca de obicei, ea aștepta ce era mai bun de la el. Acum știa că era unul dintre lucrurile pe care le iubea

cel mai mult la ea. Din toată lumea asta, ea era singura persoană care dorise ca el să devină omul care ar fi putut să fie.

Ura că trebuie să o rănească din nou, să îi amintească adevărul dureros.

— Știi că nu pot.

— Oh, Julian… Îi spuse numele cu un suspin de dezamăgire, un sunet mai intim și mai pătrunzător decât toate săruturile împărtășite vreodată.

— Dacă aș intra pe ușile acelea, ar fi o minciună. Amândoi știm asta. Nu vreau să îi fac lui Jacey ce ți-am făcut ție.

Ea îl privi și încercă să zâmbească.

Îi rupea inima acea conștientizare blândă din ochii ei.

— Spune-mi că mă vei iubi mereu, șopti el.

Ea îi atinse obrazul. În frigul de afară, atingerea ei era ca un fier înroșit în foc, care îi ardea carnea.

— O să iubesc mereu ce am trăit împreună.

Simți distanța care se așeza între întrebarea lui și răspunsul ei. Știu, așa cum știa cu exactitate de fiecare dată, că de acum el îi va simți lipsa mereu. Când fanii lui vor dispărea și femeile nu îl vor mai căuta, va sta într-un scaun de piele în casa lui singuratică și o va visa pe această femeie care odinioară îl iubise cu adevărat.

Îi apucă mâna dreaptă. Fâșia de aur strălucea în lumina pală a farurilor limuzinei.

— Mai ai verigheta pe care ți-am dat-o?

— Desigur.

— Să i-o dai lui Jacey. Spune-i…

— Ce anume, Jules?

— Spune-i că undeva, în lume, este un bărbat care își dorește să fi fost altfel.

— *Fii* altfel, Jules. Vino cu mine. Îl știi pe Liam, o să facă loc pentru tine.

— Nu Liam este problema. Aș vrea… Nu putu să o spună.

— Ce ai vrea?

Undeva se auzi trosnind o creangă sub adierea vântului sunând periculos de asemănător cu inima lui care se rupea.

— Aș vrea să te iubesc așa cum o face el.

Nu voia ca ea să îi răspundă, așa că o strânse în brațe pentru ultima oară.

— Adio… Mikaela.

Ea se întoarse și o porni șchiopătând prin zăpadă. Pentru ultima oară, se opri și se uită la el.

— Adio, Julian True. O spusese atât de dulce, încât mai târziu se întrebă dacă nu cumva își imaginase.

*

Casa mirosea a crengi de brad, a plăcintă cu mere, a lumânări parfumate și a foc proaspăt aprins. Mikaela se opri lângă ușă, respirând mirosul aromat al locului pe care îl putea numi *acasă.* O vedea pe mama ei în bucătărie, ștergând apăsat mesele. Rosa o zări. Mikaela își trecu un deget peste buze și merse în tăcere. În timp ce trecea prin camera de zi, îl văzu pe Liam stând lângă pian. Costumul Sasquatch de anul trecut zăcea la picioarele lui.

— Unde sunt copiii? șopti Mikaela spre mama ei.

Rosa arătă spre etaj.

— Fac curat în dormitoarele lor ca să te întâmpine.

Mike dădu din cap. Își imagina cum arătau dormitoarele lor. Fără îndoială, Bret avea cel puțin douăzeci de ambalaje de la guma de mestecat aruncate pe birou. Probabil că o convinsese pe Rosa să îi cumpere Twinky și Ding Dong.

— Ține-i ocupați câteva minute, bine?

— *Si.* Rosa se întoarse.

Mikaela atinse brațul mamei sale.

— *Gracias,* mamă. Pentru tot.

— *De nada, hija.* Cu un zâmbet scurt, Rosa ieși din bucătărie și merse la etaj.

Mikaela respiră adânc. O tulbura să îl vadă pe Liam lângă pian, cu mâinile în poală. Îi lipsise muzica lui. Nu își dăduse seama până acum că devenise o parte atât de importantă din ea. Fiecare moment, fiecare amintire a vieții ei părea însoțită de câteva melodii cântate din inimă de soțul ei.

Intră în vârful picioarelor în camera de zi. În colț era așezat

un brad de Crăciun strălucitor, cu o mie de luminițe reflectate în oglinda neagră a ferestrelor. Era primul an în care nu ea fusese cea care alesese bradul, și nu supraveghease alegerea locului pentru fiecare ornament în parte; o întrista ideea că, într-un fel, familia ei… mersese mai departe.

Când ajunse în spatele lui Liam, făcu o pauză și închise ochii.

Te rog, Doamne, fă să nu fie prea târziu.

— Liam?

El sări atât de brusc, încât genunchii i se loviră de scaunul pianului. Când o văzu, se încruntă, trecându-și o mână prin părul prea lung.

— Ar trebui să fii la spital, spuse el, privind-o stânjenit și nesigur.

— Spune-mi că nu este prea târziu.

El o privi confuz.

— Ce vrei să spui?

Ea se așeză lângă el, și își puse palma pe antebrațul lui. Simțea nevoia să îl atingă, însă îi era teamă să meargă mai departe.

— Aș vrea să fi fost mai deșteaptă. Știu că sunt cuvinte de care am nevoie acum, și nu le găsesc. Timp de doisprezece ani ai iubit femeia care am vrut să fiu. Uneori mă uitam la tine, mai ales când erai cu copiii, și durerea din inima mea… *voiam* să fiu soția pe care o meritai. Numai că… nu puteam.

El îi mângâie părul și ea știu că tandrețea atingerii lui era la fel de naturală ca respiratul.

— Știu asta, Mike, dar…

— Te iubesc. Îi aruncă cuvântul, cutremurându-se la auzul disperării din propria voce.

El își trase mâna înapoi.

— Mike, te rog…

— Te iubesc, spuse ea încet, de data asta mai dulce. Vreau să îmbătrânesc alături de tine, Liam Campbell. Vreau să stau pe veranda asta, și să sorb limonadă, și să privesc cum cresc copiii noștri, cum pleacă și au la rândul lor copii. Vreau să pregătesc zile de sărbătoare pentru noi toți, să văd cum nepoții noștri învață să vorbească și să meargă și să îi adorm în brațele mele.

Îl privi și pentru prima oară știa că în ochii ei se văd toate frânturile și părțile de dragoste pe care le culesese de-a lungul anilor. Dragostea, la fel de pură și de clară ca apa de ploaie, la fel de complexă precum amintirile. Era numai pentru el, pentru acest bărbat delicat, hotărât care fusese întotdeauna acolo pentru ea, a cărui inimă o rupsese în mii de fărâme, cu ceea ce nu îi spusese, cu ceea ce nu simțise.

— Cum rămâne cu Julian? întrebă el încetișor.

De data asta numele o lovi tare în piept și se sparse. Nicio picătură nu îi atinse pereții delicați ai inimii.

— Va fi mereu o parte din mine… dar acum pot să îl așez acolo unde îi este locul – în trecut. Ca parte din tinerețea mea îndărătnică pe care am trăit-o prea intens și prea repede într-o lume care era ireală. Îi mângâie obrazul; era o atingere moale, pasageră. Nu avea curajul să facă mai mult. A fost real ceea ce am simțit pentru Jules; nu o să neg niciodată asta. L-am iubit pe Julian True, dar a fost o dragoste fragilă, care nu a rezistat provocării timpului. Când ne-am despărțit, nu am putut să trec peste. Am ținut cioburile laolaltă, gândind – visând – că poate, în mod magic, se vor lipi la loc. Eram atât de ocupată să le țin, încât nu am observat niciodată golul din mâna mea. Lacrimile îi înțepară ochii. Am fost o proastă, Liam. Și a fost nevoie de o lovitură în cap ca să văd adevărul. Tu *ești* cel pe care îl iubesc și, dacă îmi vei da o șansă, o să te iubesc până când voi muri. Niciodată nu te vei mai îndoi de asta.

— Întotdeauna te-am iubit, Mike, spuse el simplu.

Lacrimile îi începețoșară privirea.

— Știu.

El zâmbi ușor și ochii lui exprimară dragostea aceea pe care o construiseră de-a lungul anilor. Mike o vedea, o simțea încălzind-o în interior.

— Mi-a fost dor de tine. Doamne, de doisprezece ani îmi este dor de tine.

Cum era posibil ca simplitatea profundă a acestor cuvinte să aibă puterea de a-i schimba viața? De acum înainte nu va mai scăpa din vedere ceea ce conta cu adevărat, nici măcar o zi, o oră, un minut. Va păstra cu sfințenie fiecare clipă din viața ei,

pentru că acum știa ceva, un adevăr profund care îi scăpase: dragostea nu este un foc de paie imens, care îți arde sufletul și te transformă în jăratec până devii de nerecunoscut. E faptul de a fi acolo, doar atâta. Acolo unde câțiva oameni, aflați în aceeași cameră, împodobeau un brad de Crăciun cu decorațiuni care concentrau ceea ce erau, de unde veneau și ceea ce credeau.

Era simplu, momente de zi cu zi care se așezau ca niște cărămizi, una peste alta, până când formau o fundație atât de solidă, încât nimic nu o mai putea dărâma. Nici vântul, nici ploaia, nici măcar amintirile decolorate ale unei pasiuni odinioară înflăcărate.

Nimic.

— Cântă-mi ceva.

Ceva se văzu trecând prin ochii lui; părea a fi o nouă teamă. Pe urmă, încet, se întoarse cu fața la pian și ridică mâinile. Pentru o fracțiune de secundă degetele îi plutiră ezitant deasupra clapelor și, în mod absurd, ea își spuse *nu mai cântă…*

Încet, Liam începu să cânte. Alese cântecul lor „A Time for Us” și melodia familiară umplu camera. I se păru că îl aude oftând, ca și cum s-ar fi simțit ușurat. Pe urmă termină cântecul și se întoarse spre ea.

— Hei, pianistule, spuse Mike cu o voce guturală, du-ți soția în pat.

El râse și se ridică în picioare, cu ea în brațe.

— Știu, știu, altfel o să pierd șansa.

Ea se sprijini de el, dornică să-l simtă aproape.

— Deja ți-ai ratat șansa, Liam Campbell. Ar fi trebuit să fugi cât timp am fost în comă. Acum te-ai procopsit cu mine. Se ridică pe vârfurile picioarelor și îl sărută cu cei cincisprezece ani de pasiune adunată. Apoi șopti cuvintele care o aduseseră înapoi din întuneric: Pentru totdeauna.

Sfârșit

Viața familiei Campbell este dată peste cap în urma unui accident de călărie când Mikaela, soția lui Liam, intră în comă profundă. Zi de zi, el stă la căpătâiul ei, povestindu-i despre viața frumoasă pe care au clădit-o împreună, în speranța că își va reveni.

În zadar însă. Nimic nu are efect.

Când totul părea pierdut, Mikaela clipește la auzul numelui lui Julian True, fostul ei soț și prima dragoste adevărată. Femeia se trezește, dar este amnezică, închipuindu-și existența alături de Julian. În cele din urmă, memoria îi revine, aducând cu sine conștiința pericolului de a pierde ceea ce, în prezent, înseamnă iubirea soțului și a copiilor, singura pentru care merită să lupte.

Să fie oare prea târziu?

O poveste emoționantă despre familie, dăruire, sacrificiu și devotament, dar mai presus de toate despre un om care riscă totul în numele iubirii.